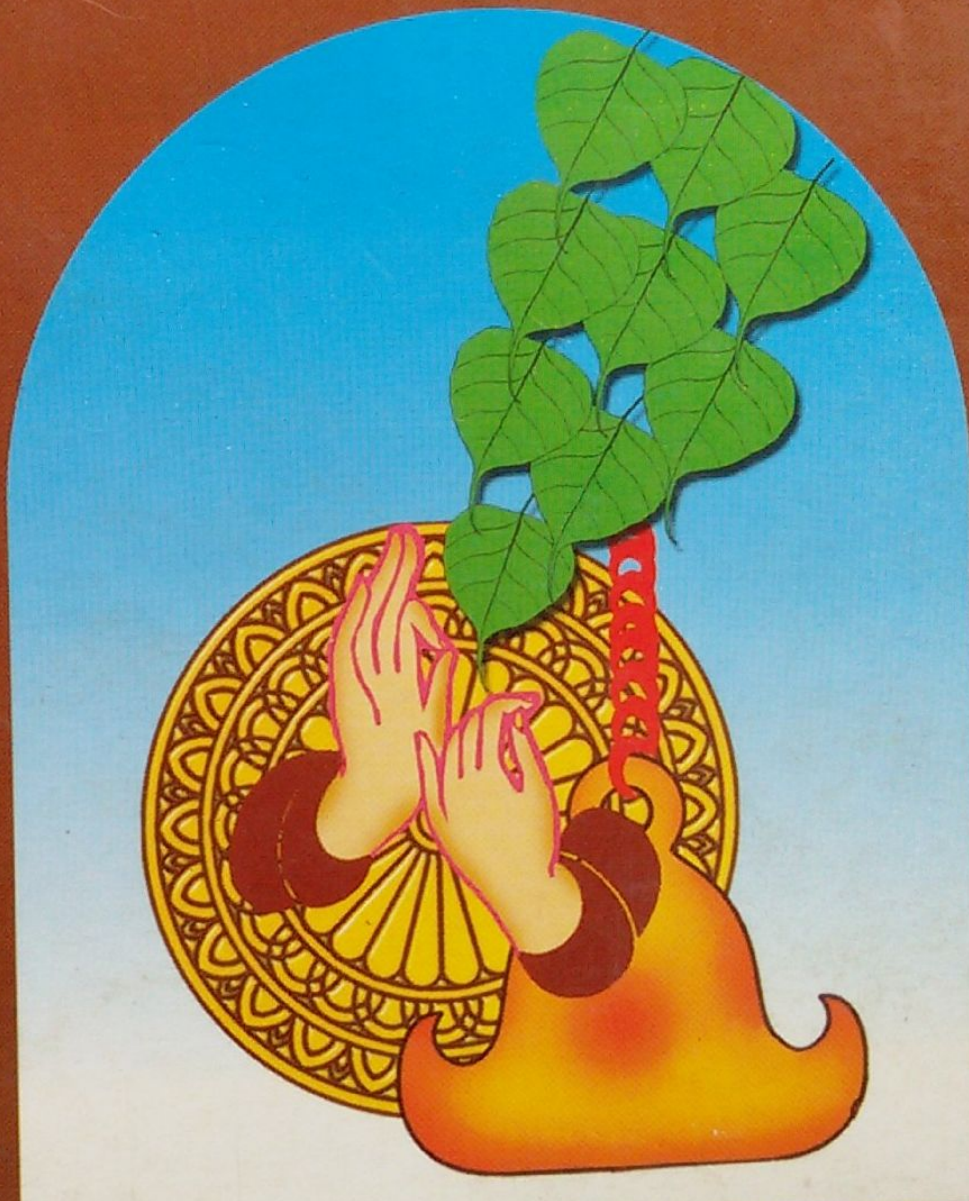

တက္ကသိုလ် အယ်လ်ဂိုရီသမ်

မေတ္တာစုများ

ဒေါက်တာဘမြင့် (မော်ကျန်း)

WINNANG A7

**တက္ကသိုလ်
ဘယ်လိုရှင်းမလဲ
(ဝပွဲစာစု)**

ဒေါက်တာဘမြင့် (မော်ကျွန်း)

ဖြန့်ချိရေး - မြတ်ပန်းလှိုင်စာပေ

အမှတ်(၁၉၄)၊ ၂၉-လမ်း(အထက်)၊

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း။

ဖုန်း-၀၉ ၅၁၃၉၄၅၀၊ ၀၉ ၅၁၅၅၇၄၃

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ♦ ၃၂၀၂၄၂၀၅၀၇
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ♦ ၃၂၀၂၄၂၀၅၀၇
- ပထမအကြိမ် ♦ ၂၀၀၇-ခု၊ ဇူလိုင်လ
- အုပ်စု ♦ (၁၀၀၀)အုပ်
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ♦ ဝင်းနိုင် (A-7)
- အတွင်းဖလင် ♦ မျိုးညွှန်နှင့်အဖွဲ့
- ကွန်ပျူတာစာစီ ♦ သိန်းသိန်းအေး၊ သီသီထွန်း၊
Wizard အမှတ်-၁၉၇၊
၃၃-လမ်း(အထက်)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးခင်မောင်ဦး(မြိ-၀၄၀၇၃)
- ၄၇၃(က)၊ နီလာ(၆)လမ်း၊
- ဂ/ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ
- ဦးအောင်မြင့်သိန်း (မြိ-၀၆၃၆၄)
- အင်းကြင်မြိုင်ပုံနှိပ်တိုက်
- အမှတ် ၁၄၇၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- တန်ဖိုး - ၅၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

လွယ်မယောင်နှင့်ခက်	
၁။ လူနာလေးဦးသာ လာပါသည်	၅
၂။ တဏှာအရှုပ် ဘယ်လိုရှင်းမလဲ	၁၄
၃။ အိပ်ဆေးမစား မေတ္တာပွား	၁၈
၄။ အသက်တစ်ချောင်း မဖျက်ကောင်း	၂၄
၅။ ၉၇၂ နှင့် မေတ္တာစစ်	၃၄
၆။ အသုဘနှင့် ရာဂ	၄၂
၇။ အသုဘ ရှုတတ်ရဲ့လား	၄၈
၈။ ကြည်နူးဖွယ်စုံ မိုးကုတ်အရုဏ်	၅၄
၉။ အန္တရာယ်တွေ ကင်းလွတ်မလေ ရွတ်ဖတ်ကြ သမ္မုဒ္ဒေ	၆၂
၁၀။ အပြစ်ရှာ အမုန်းမပွားသင့်သော ချစ်စရာနှလုံးသားပိုင်ရှင်များ	၆၈
၁၁။ ဉာဏ်စဉ်တက်ရန် အင်ကိုးတန်	၈၀
၁၂။ သူတော်ကောင်းတရားကို ရှာဖွေခြင်း	၈၈
၁၃။ သင် မေ့တတ်သူလော	၉၆
၁၄။ အညစ်အကြေး အစစ်အမှန်	၁၀၄
၁၅။ အကြွေးသံသရာ	၁၁၂
၁၆။ တကယ့်ဘေး	၁၂၀
၁၇။ မဟာစည်ကြီး တီးလိမ့်မည်	၁၃၀
၁၈။ နှုတ်သည် ဆက်သည် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်	၁၄၀

လွယ်မယောင်နှင့်ခက်

- * ကျောင်းကန်ဇရပ်၊ အရပ်ရပ်နှင့်
“သံဃဿဒေမ” ဒါနအမှု
အစုစုကို ပြုခဲ့ဖူးသတဲ့။
- * ငါးပါးရှစ်ပါး ကိုးပါးသီလ
သီလအရာ၊ အဖြာဖြာလည်း
ကောင်းစွာ ဆောက်တည်ဖူးသတဲ့။
- * ထိုသို့ဆိုလျှင်
ထိုထိုရုပ်နာမ်၊ ဒုက္ခမှန်ကို
အမြန်ငြိမ်းရန်၊ စိတ်ရည်သန်၍
သံသရာရဟတ်၊ အပြီးရပ်ဖို့
ဝိပဿနာ၊ ဘာဝနာမှု
ပြုကြရအောင်၊ ဆွဲဆောင်သောအခါ
တုန်ခါတွန့်သွား၊ မပြတ်သား။
ဘဝတဏှာ လွန်ဆွဲအား။ ။

“ မေတ္တာပွားရတဲ့ လူနာတွေရယ်၊ ကရုဏာပွားရတဲ့
လူနာတွေရယ်၊ မုဒိတာပွားရတဲ့ လူနာတွေရယ်၊ ဥပေက္ခာပွားရ
တဲ့ လူနာတွေရယ် ဒီလေးဦးပဲရှိတယ်လို့ ခွဲခြားသတ်မှတ် ပြော
ဆိုရတာပါ သူငယ်ချင်း ”

လူနာ လေးဦးသာ လာပါသည်

သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာရဲနောင်က “မင်းဆေးခန်း တစ်နေ့
လူနာဘယ်နှစ်ဦးလာသလဲ” ဟု မေးရာ ကျွန်တော်က “တစ်နေ့
လူနာ လေးဦးပဲလာတယ်” ဟု ကျွန်တော့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် ကျွန်တော်
ပြန်ဖြေမိသည်။

“လေးဦး...ဟုတ်လား”

အံ့အားသင့်စွာနှင့် ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်နေသော သူ့ကို
ကြည့်ရင်း...

“လေးဦးဆိုလို့ နည်းလွန်းတယ်ဆိုပြီး မင်း အံ့ဩသွားတယ်
မဟုတ်လား။ ငါ့ရှင်းပြဦးမယ်လေ”

* * *

“ဆရာ...နေကောင်းတယ်နော်။ ကျွန်တော် သင်္ဘောဆိပ် ဆင်းရင်းနဲ့ လမ်းကြုံလို့ ဆရာဆေးခန်း ဝင်လာတာ”

ကိုတင်ဝင်းသည် သူ့ကျောပိုးအိတ်ကိုချရင်း ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ ဆေးခန်းထောင့်ရှိ သောက်ရေအိုးမှ ရေခပ်သောက်သည်။ မောလာဟန်တူသည်။

“ကိုတင်ဝင်း အရောင်းအဝယ်ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

သူ့အမေ နေမကောင်းစဉ်က ကျွန်တော် ကုပေးထားရာ အဲဒီကတည်းက သူနှင့် ကျွန်တော် ရင်းနှီးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဆေးခန်းသည် သင်္ဘောဆိပ်နှင့် နီး၍ သူ ရွာသို့ ပြန်မည်လုပ်တိုင်း ယခုလို ဝင်၍ နှုတ်ဆက်လေ့ရှိ၏။

“အမေတော့ တော်တော်နေကောင်းနေတယ်။ လိုအပ်ရင် တော့ ဆရာဆီလာခဲ့မယ်။ သင်္ဘောထွက်ခါနီးနေလို့ ကျွန်တော် သွားဦးမယ်”

နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသော သူ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း “ကိုတင်ဝင်း ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ သူ့အမေ ဒေါ်လှ သန်းလည်း ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ” ဟု ဝစီမေတ္တာ၊ မနောမေတ္တာ ပို့လွှတ်မိပါသည်။

ယခုကဲ့သို့ ခရီးသွားဟန်လွဲ ဝင်လာသော မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းများအပေါ်တွင် မေတ္တာပွားရပါသည်။

* * *

“ဆရာရေ...ကယ်ပါဦး”

ဗိုက်အောင့်ရောဂါရှိသော ကိုလှမြင့်၊ သူ့နံ့ဘေး တစ်ဖက် တစ်ချက်မှ သူ့အမေနှင့် သူ့ဇနီးက တွဲထားသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့နေသည်။

“ကိုလှမြင့် သက်သာသွားမှာပါဗျာ၊ ဘာများ စားမိသေးလဲ၊ ဆေးလိပ်ရော ဖြတ်ရဲ့လား”

“မနက်က မျှစ်နဲ့ ဝက်သားကြော်တာ သွားစားမိတယ်။ တည့်ပါ့မလားလို့ ကျွန်မကတောင် ပြောမိသေးတယ်။ သူက လည်း မအောင့်တာ ကြာတော့ စားချင်တာနဲ့ စားလိုက်ရော ဆိုပါတော့။ ဆေးလိပ်ကတော့ အရင်တစ်ခါဖြစ်ပြီးကတည်းက ဖြတ်လိုက်တာ ကြာပြီ”

သူ့ဇနီးက ကိုလှမြင့်ကို ခုတင်ပေါ်တွဲတင်ရင်း ဖြေသည်။

စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်၊ ပေါင်းအိုးအတွင်းမှ အပ်နှင့် ပိုက်ကိုယူ၍ ဆေးထိုးပြီးနောက် သောက်ဆေးများပေးရန် စဉ်းစား နေစဉ် စိတ်ထဲမှလည်း ‘ကိုလှမြင့် ယခုခံစားနေရသော ကိုယ် ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲအပေါင်းမှ ကင်းလွတ်ပါစေ၊ သူ့အမေနှင့် သူ့ဇနီးလည်း ကိုလှမြင့် နေမကောင်းသောကြောင့် စိတ်ညစ်နေ ကြရောမည်။ သူတို့လည်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်းမှ ကင်းလွတ်ပါစေ’ ဟု ကရုဏာပွားမိပါသည်။

* * *

“ဆရာ၊ ဒီနေ့တော့ တော်တော်ပေါ့သွားပြီ၊ မနေ့ကတည်း က အဖတ်နည်းနည်းစားကြည့်တာ အပူမတက်ဘူး”

ဒေါ်ခင်ခင်လှ တိုက်ဖျက် (အူရောင်ငန်းဖျား) ရောဂါဖြစ်
နေသည်မှာ ၇ ရက်ခန့်ရှိပြီ။ ဆေးခန်းမပြမီ ပထမ တရောင်
ရှောင်နဲ့တင် ၃-၄ ရက်ခန့် ကြာသွားသည်။

အပူတိုင်းကြည့်ပြီးနောက်-

“သာမန်အပူချိန်ပဲရှိတယ်။ နေကောင်းသွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့
ဆေးပတ်လည်အောင် ဆေးဆက်သောက်ဦး။ နို့မဟုတ်လျှင်
ပြန်ဖြစ်မှာစိုးလို့”

“အမေ နေမကောင်းတော့ သမီးလည်း စိတ်ညစ်တာ
အရမ်းပဲ။ ခုမှ စိတ်ချမ်းသာရတော့တယ် ဆရာရယ်”

သူ့အမေနှင့် အဖော်လိုက်လာသော သမီးငယ်က ပြော
သည်။

ဒေါ်ခင်ခင်လှတို့သည် ဈေးထဲတွင် အထည်ရောင်းကြ
သည်။ နေမကောင်းတော့ အထည်ဆိုင်လည်း မထွက်ဖြစ်။ သူ့
ကလေးတွေကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနေသည်။
ကလေးတွေလည်း သူ့နေမကောင်းတော့ ဟင်းကောင်းကောင်း
မစားရ။

ယခင် သုံးလေးရက် လာစဉ်က သူတို့၏ ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်
နှင့် ယခုရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်သည် မတူတော့။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊
အာဟာရတို့ကြောင့် ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲနေသောရုပ်၊ နေကောင်း
သောရုပ်နှင့် နေမကောင်းသောရုပ် ကွာခြားလှပါသည်။

‘ဒေါ်ခင်ခင်လှ၏ ယခုကျန်းမာမှုသည် ဆက်လက် တည်မြဲ
ပါစေ။ နောက်တစ်ဖန် တိုက်ဖျက်မဖြစ်ပါစေနှင့်။ ရပြီးသော

သူတို့၏ မိသားစု၏ ကျန်းမာမှု၊ ချမ်းသာမှုတို့သည် ဆက်လက်
တည်မြဲပါစေ’ဟု မုဒိတာပွားမိပါသည်။

* * *

နံနက်လေးနာရီခန့်...

“ဆရာ...ထပါဦး၊ အဖေသတိလစ်နေလို့ ဆရာလာပင့်တာ”
ဟိုဘက်လမ်းမှ ဦးသန်းမောင်၏ သားနှစ်ယောက်။ ကိုနီ
နှင့် ကိုကျော်ရင်။ သူတို့အဖေသည် အသက် ၆၀ ခန့်၊ ၀၀ဖိုင်ဖိုင်။
သွေးတိုးရှိသည်။

အိပ်ရာမှထ၍ ဆေးအိတ်ကိုပြင်ပြီး လိုက်သွားသည်။

ဟိုရောက်တော့ ဦးသန်းမောင်၏ ပါးစပ်ဟလျက် ဟောက်
သလို အသက်ရှူနေသော အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို ကြားနေရ
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အသက်ရှူရပ်သွားသလိုဖြစ်လိုက်၊ ပြန်ရှူ
လိုက်နှင့် သတိလုံးဝလစ်နေသည်။ ခြေလက်များသည် လုံးဝ
မလှုပ်တော့။ ဆီးတွေလည်း ပုဆိုးထဲတွင် သွားထားသည်။

သွေးပေါင်ချိန်ကြည့်တော့ အပေါ်သွေး ၂၂၀၊ အောက်သွေး
၁၃၀၊ ဦးနှောက်သွေးကြောထိခိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“အခြေအနေကတော့ သိပ်မကောင်းဘူး။ သို့သော် သူ့ကံကို
ပြောလို့မရဘူး။ ဆေးရုံတင်လိုက်ပါ။ ဆေးရုံမှာဆိုတော့ သတိ
လစ်နေတဲ့သူကိုပြုစုတဲ့ အနီးကပ်အဆက်မပြတ်ပြုစုမှုတွေ လုပ်လို့
ရတယ်။ လိုအပ်တဲ့စမ်းသပ်မှုတွေကိုလည်း လုပ်လို့ရတယ်”

ကိုနီသည် ထမ်းစင်တစ်ခုငှားလာပြီး သူ့အဖေကို ဆေးရုံ

၁၂ ❖ ဒေါက်တာဘမြင့် (မော်ကျွန်း)

တင်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် ကျွန်တော်လည်း ပြန်လာခဲ့သည်။

နံနက် ၆ နာရီခန့်တွင်-

“အဖေ့ကို နှာခေါင်းပိုက်ကနေ အစာသွင်းတယ်။ ဆေးလည်း ထိုးတယ်။ အခြေအနေကတော့ ဆရာကြည့်တုန်းက အတိုင်းပဲ။ သတိလုံးဝမရသေးဘူး။”

ဟု သားအငယ် ကိုကျော်ရင်က လာပြောပါသည်။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီခန့်တွင် ကိုကျော်ရင်ပင် လာ၍...

“ဆရာ၊ အဖေဆုံးသွားပြီ။ ဆေးရုံက ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေလည်း တော်တော်ဂရုစိုက်တာပဲ။ သူ့ကံပဲပေါ့ ဆရာရယ်”

သတ္တဝါတို့သည် ကံသာလျှင်အမိ၊ ကံသာလျှင် အဖ၊ ကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာရှိချေသည်။

‘သဗ္ဗေ သတ္တာ ကမ္မဿကာ’ ဤသို့ ဥပေက္ခာ ဗြဟ္မဝိဟာရ ပွားမိပါသည်။

* * *

“ကဲ...ရဲနောင် အဘိဓမ္မာကမ္မဋ္ဌာန်းလေးဆယ်ထဲမှာ အပူမညာ လေးပါးလို့လည်းခေါ်တဲ့ မြတ်သောနေခြင်း၊ မြတ်သော အကျင့်၊ ဗြဟ္မဝိဟာရ တရားလေးပါး၊ ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါး ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ငါ့ဆေးခန်းကို တစ်နေ့တစ်နေ့ လာတဲ့ လူနာတွေကို မေတ္တာပွားရတဲ့လူနာတွေရယ်၊ ကရုဏာပွားရတဲ့ လူနာတွေရယ်၊ မုဒိတာပွားရတဲ့ လူနာတွေရယ်၊ ဥပေက္ခာပွားရတဲ့ လူနာတွေရယ် ဒီလေးဦးပဲရှိတယ်လို့ ခွဲခြားသတ်မှတ် ပြောဆိုရတာပါ သူငယ်ချင်း”

“ တဏှာသည် ဝါးရုံကွန်ရက်နှင့်တူ၏။ သီလသည်
မြေနှင့်တူ၏။ သမာဓိသည် ကျောက်နှင့်တူ၏။ ပိပဿနာပညာ
သည် ဓားလက်နက်နှင့်တူ၏။ ပီရိယသည် ခွန်အားနှင့်တူ၏။
ဆင်ခြင်ဉာဏ်ပညာသည် လက်နှင့်တူ၏။ ”

တဏှာအရှုပ် ဘယ်လိုရှင်းမလဲ

တပ်မက်မှုတဏှာဟူသည် တရားကိုယ်အားဖြင့် လောဘ
စေတသိက် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတဏှာသည် မိမိ၏ကိုယ်၊ မိမိ၏
ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ သူတစ်ပါး၏ကိုယ်၊ သူတစ်ပါး၏ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့၌
စွဲလမ်း တပ်မက် ငြိတွယ်ပြီး ဝါးရုံသဖွယ်၊ ကွန်ရက်သဖွယ်
သတ္တဝါတို့၌ ရှုပ်ထွေးမြေးရစ်၍ နေပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစ စိတ်ဖြင့်
ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူသော “အနေကဇာတိ သံသာရံ” ဂါထာတွင်
“ငါသည် ခန္ဓာအိမ်ကိုတည်ဆောက်သူ တဏှာလက်သမားကို
စူးစမ်းရှာဖွေမရနိုင်သည့်အတွက် ဘဝများစွာ သံသရာ တစ်
လျှောက် ကျင်လည်ခဲ့ရပြီ။ တဏှာယောက်ျား လက်သမား...။
ယခု သင့်ကို ငါတွေ့ပြီ။ သင်သည် ခန္ဓာတည်းဟူသော အိမ်သစ်

ကို နောက်ထပ် ဆောက်ခွင့်မရှိတော့ပြီ။ ငါသည် တဏှာကုန်ရာ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်ပြီ။ ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်တော်မူပြီ” စသည် ဖြင့် ကျူးရင့်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ထိုဂါထာကို ဘုရားရှင် ပထမဆုံး ကျူးရင့်သည့် ဒေသနာတော် ဖြစ်သောကြောင့် ပထမ ဗုဒ္ဓဝစန- ပထမဆုံး ဘုရားစကားတော်ဟုလည်း ခေါ်ပါသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားတော်တွင်လည်း အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာ တရားနှစ်ပါးတို့ကို ဘဝဆက်၏ မူလအဖြစ် ဘုရားရှင် ဟော ကြားခဲ့ပါသည်။

ထိုတဏှာအရှုပ်အထွေးကို အဘယ်သူသည် ဖြေရှင်းနိုင်ပါ သနည်းဟု သာဝတ္ထိပြည်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော ဘုန်း တော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားကို ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန်၌ အမည်အားဖြင့် မထင်ရှားသော နတ်သားတစ်ဦးက မေးလျှောက် ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ပညာရှိသောသူသည် သီလ၌ တည်၍ လုံ့လဝီရိယရှိလျက် ဆင်ခြင်ဉာဏ်ပညာရှိသည်ဖြစ်၍ စိတ်တည်ကြည်မှု သမာဓိကိုလည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာပညာကို လည်းကောင်း ပွားစေသည်ရှိသော် ထိုသူသည် တဏှာ အရှုပ် အထွေးကို ဖြေရှင်းနိုင်၏ဟု ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။ နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း အကျင့်လမ်း၊ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကို ပြတော်မူခဲ့ပါသည်။

နိဗ္ဗာန်(နိဗ္ဗာန်)၏ပုဒ်ရင်းကား နိဝါနဖြစ်ပါသည်။ အဓိပ္ပာယ် မှာ ဝါနဆိုသော တဏှာမှထွက်မြောက်ရာသည် နိဗ္ဗာန်ဖြစ်သည် ဟု ဆိုလိုပါသည်။

တဏှာသည် ဝါးရုံကွန်ရက်နှင့်တူ၏။ သီလသည် မြေနှင့် တူ၏။ သမာဓိသည် ကျောက်နှင့်တူ၏။ ဝိပဿနာပညာသည် ဓားလက်နက်နှင့်တူ၏။ ဝီရိယသည် ခွန်အားနှင့်တူ၏။ ဆင်ခြင် ဉာဏ်ပညာသည် လက်နှင့်တူ၏။ ပညာရှိသူသည် သီလမြေ၌ ရပ်တည်၍ သမာဓိကျောက်၌ ထက်စွာသွေးအပ်သော ဝိပဿနာ ပညာဓားကို ဝီရိယတည်းဟူသော ခွန်အားက ချီပင့်အပ်သော ဆင်ခြင်ဉာဏ် ပညာလက်ဖြင့်ကိုင်မြှောက်၍ တဏှာရှုပ် ဝါးရုံ ကွန်ရက်ကို ခုတ်ဖြတ်ဖောက်ထွင်း ဖြေရှင်းနိုင်ရာ၏ဟု အရှင် မဟာဗုဒ္ဓဃောသ မထေရ်မြတ်၏ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာတွင် ဆိုထားလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် တဏှာအရှုပ်အထွေးကို ဖြေရှင်းနိုင် သူ၏ အင်္ဂါသုံးပါးကို ညွှန်ကြားတော်မူ၏။ ယင်းတို့မှာ သီလ၊ သမာဓိနှင့် ပညာဖြစ်၏။ သီလဖြင့် သမ္မာဝါစာ (မှန်ကန်စွာ ပြောဆိုခြင်း)၊ သမ္မာကမ္မန္တ (မှန်ကန်စွာပြုလုပ်ခြင်း)၊ သမ္မာ အာဇီဝ (မှန်ကန်စွာအသက်မွေးခြင်း) မဂ္ဂင်သုံးပါးကိုပြ၏။ သမာဓိ ဖြင့် သမ္မာဝါယာမ (မှန်ကန်စွာလုံ့လထုတ်ခြင်း)၊ သမ္မာသတိ (မှန်ကန်စွာအမှတ်ရခြင်း)၊ သမ္မာသမာဓိ (မှန်ကန်စွာစိတ်တည်တံ့ ခြင်း) မဂ္ဂင်သုံးပါးကိုပြ၏။ ပညာဖြင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိ (မှန်ကန်စွာ ရှုမြင်ခြင်း)၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ (မှန်ကန်စွာကြံစည်ခြင်း) မဂ္ဂင်နှစ်ပါးကို ပြ၏။ အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဖြင့် တဏှာ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို မြတ်စွာဘုရားရှင် ညွှန်ပြတော်မူခဲ့ပါသည်။

“ အိပ်ပျော်သူများ၊ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရသူများ၊
နိုးကောင်းခြင်း မနိုးရသူများ၊ အိပ်မက်ဆိုး မက်သူများအတွက်
ငွေလည်းကုန်၊ အန္တရာယ်လည်းများလှသော အိပ်ဆေးသောက်
အိပ်မည်အစား မေတ္တာ၏ အကျိုးအာနိသင်များကို သိရှိ
ယုံကြည်၍ ”

အိပ်ဆေးမစား မေတ္တာပွား

ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်မှ မေတ္တာသုတ်ကို အိမ်တွင် ပရိတ်တရား
နာသောအခါ ကြားနေ နာယူနေရသလို အချို့သူများသည်
နေ့စဉ်မှန်မှန် ရွတ်ဖတ်နေကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နံနက်စောစော အိပ်ရာမှထ၍ ဘုရားရှိခိုး
ပရိတ်ရွတ်လေ့ရှိရာ မေတ္တာသုတ်ရွတ်စဉ် “သုခံသုပတိ သုတ္တောစ၊
ပါပံကိဉ္စိ နပဿတိ” အပိုဒ်သို့ ရောက်သောအခါတိုင်း ၎င်း
ပါဠိတော်၏ အနက်မှာ “ချမ်းသာစွာ အိပ်ရ နိုးရပြီး၊ အိပ်မက်
ဆိုး မမက်” ဟူ၍ဖြစ်ပြီး မေတ္တာအကျိုး ၁၁ မျိုးထဲမှ ထိပ်ဆုံး
၃ မျိုး၊ နမူနာထုတ်ပြထားခြင်းကို သတိထားမိသည်။

“ချမ်းသာအိပ်နိုး၊ အိပ်မက်ဆိုးကင်း၊ ချစ်ခြင်း လူနတ်၊
နတ်စောင့်တတ်လျက်၊ လက်နက်ဆိပ်မီး၊ မရောက်ပြီးခဲ့၊ စိတ်
လည်းတည်စွာ၊ မျက်နှာကြည်လင်၊ သေလျှင်မတွေ၊ လားလေ
ဗြဟ္မာ၊ ဆယ့်တစ်ခါဟု၊ မေတ္တာနိသင်၊ ကျိုးဆက်ထင်သည်။

ရှင်လူအများ ကျင့်ရာသောဝ်”ဟု ဆိုသည့်အတိုင်း မေတ္တာပွား
သူသည် ၁။ ချမ်းသာစွာ အိပ်ရ၏ ၂။ ချမ်းသာ စွာနိုးရ၏
၃။ အိပ်မက်ဆိုးမမြင်မက် ၄။ လူတို့ချစ်၏ ၅။ နတ်တို့ချစ်၏
၆။ နတ်တို့စောင့်ရှောက်ကြ၏ ၇။ မီး၊ အဆိပ်၊ လက်နက်တို့
မကပ်ရောက်နိုင် ၈။ စိတ်တည်ကြည်၏ ၉။ မျက်နှာ ကြည်လင်
၏ ၁၀။ မတွေ့ဝေဘဲ သေရ၏ ၁၁။ ဗြဟ္မာပြည်သို့ လားရ၏
ဟု အကျိုးအာနိသင် ၁၁ ပါး ရရှိကြောင်း သိရှိရသည်။

လူတို့သည် တစ်နေ့တာပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့ရသမျှ အိပ်ချိန်ကျ
လျှင်တော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဇိမ်ရှိရှိလေး အိပ်ချင်ကြ၏။

လူနာများက “ဆရာ၊ ကျွန်တော် ညအိပ်လို့ မရဘူး၊
အိပ်ဆေးလေးထည့်ပေးပါ”ဟု တောင်းကြ၏။

အချို့ ညအိပ်လျှင် အရမ်းဟောက်၏။ အနီးအနားမှလူများ
အိပ်လို့မရအောင်ဖြစ်၏။ အချို့ အိပ်နေစဉ် ယောင်၍ စကားများ
ပြောကြ၏။ အချို့ အိပ်စဉ် သွားကြိတ်သည်မှာ ကြားရသူ
နားမခံသာ၊ ဟိုလူးသည်လိုမ့် တဒုံးဒုံး တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် အိပ်သူ
များလည်း ရှိကြ၏။ ချမ်းသာစွာ မအိပ်ကြရသူများ ဖြစ်ကြသည်။

အိပ်မက်ဆိုး မြင်မက်သူများကလည်း “ညက ကျွန်မ
အိပ်မက် မက်တာ မကောင်းဘူး၊ အိပ်မက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့
စာအုပ်ကလေးဘာလေးရှိလား”ဟု အိပ်မက်တိတ္ထုစာအုပ် လိုက်
ငှားကြ၏။

အချို့ အိပ်ရာမှနိုးသည့်အခါကျပြန်တော့လည်း “အိပ်ရေး
လည်း ဝတော့ဝတာပဲ၊ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ကြည်ကြည်လင်လင်

မရှိဘူး”ဟု ချမ်းသာစွာ မနိုးကြရသူများ၊ မထချင်၊ ထချင်
ထရသူများက ပြောနေကြပြန်၏။

ယခုအခါတွင် အိပ်ပျော်ရန်၊ အိပ်ကောင်းရန်၊ သောက်သည့်
ဆေးများမှာ အိပ်ဆေး(ဖိနိုဘာဘီတုံး) စသည်တို့အပြင် စိတ်ငြိမ်
ဆေး(ဗေလီယမ်၊ ဒိုင်ယာဇီပင်)တို့လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။
ထိုဆေးများတွင် အိပ်ပျော်စေသလို မလိုလားအပ်သော နောက်
ဆက်တွဲ အာနိသင်များလည်း ရှိနေသည်။

အိပ်ဆေးများကြောင့် ခေါင်းကိုက်ခြင်း၊ ခေါင်းမူးခြင်း၊
ငိုက်မျဉ်းခြင်း၊ အမြင်အာရုံဝေဝါးခြင်း၊ မှတ်ဉာဏ်လျော့ပါးခြင်း၊
သွေးပေါင်ချိန်ကျဆင်းခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်။

ညဘက်တွင် အိပ်ဆေးသုံးစွဲထားပါက နောက်တစ်နေ့ လုပ်
ငန်းဆောင်တာများတွင် စွမ်းဆောင်နိုင်မှု ကျဆင်းသွားပါသည်။
ဆုံးဖြတ်နိုင်မှုနှင့် တုံ့ပြန်လုပ်ဆောင်နိုင်မှုလည်း ကျဆင်းသွားခြင်း
ကြောင့် စက်ကိရိယာကိုင်တွယ်မှု၊ ယာဉ်မောင်းနှင်မှုများ၌ မတော်
တဆဖြစ်မှု ပိုများလာနိုင်သည်။

သက်ကြီးရွယ်အိုများတွင် အိပ်ဆေးများကြောင့် မိမိကိုယ်
ကို မိမိ မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘဲ ချော်လဲခြင်း၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်း
များ ဖြစ်စေနိုင်သည်။

အချို့အိပ်ဆေးသောက်မှ အိပ်လို့ရပြီး ဆေးစွဲ ဆေးအကျင့်
ပါလာကြ၏။ အချို့ဆိုလျှင် အိပ်ပျော်စေရန် ဆေးကို တဖြည်း
ဖြည်း တိုး၍သောက်ရပြီး ဆေးယဉ်လာ၏။ အိပ်ဆေးလွန်၍
ဆေးရုံသို့ သတိမေ့မြောက်ကာ ရောက်လာကြသူများလည်းရှိ၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် အိပ်မပျော်သူများ၊ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရသူများ၊ နိုးကောင်းခြင်း မနိုးရသူများ၊ အိပ်မက်ဆိုး မက်သူများအတွက် ငွေလည်းကုန်၊ အန္တရာယ်လည်း များလှသော အိပ်ဆေးသောက် အိပ်မည့်အစား မေတ္တာ၏အကျိုးအာနိသင် များကို သိရှိယုံကြည်၍ မိမိမေတ္တာပွားလိုသော သတ္တဝါတို့အပေါ် ၌ စိတ်အာရုံညွတ်ပြီး အမှန်တကယ် ချမ်းသာစေလိုသော စေတနာဖြင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မေတ္တာပို့လွှတ် ပွားများခြင်းဖြင့် အိပ်ကောင်းခြင်းဖြင့်အိပ်ရမည့်အပြင် မေတ္တာ၏ အကျိုးအာနိသင် ၁၁ ပါးကိုလည်း ရရှိလိမ့်မည်။ ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ် မေတ္တာသုတ် ပါဠိတော်ရွတ်ပြီးတိုင်း ရွတ်နေကျဖြစ်သော ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန် တော်မူခဲ့လေပြီဖြစ်သော ကျေးဇူးတော်ရှင် မင်းကွန်း တိပိဋကဓရ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မေတ္တာသုတ်လာ မေတ္တာပွားနည်း ၁၁ နည်းကို ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကို ရှိခိုး ပူဇော်လျက် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

“မေတ္တာသုတ်လာ၊ မေတ္တာပွားနည်း ၁၁ နည်း”

- ၁။ လုံးစုံများစွာ၊ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ် မြဲပါစေ။
ဥပါဒ်ရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ။
- ၂။ ကြောက်တတ်၊ မကြောက်တတ်၊ နှစ်ရပ်များစွာ၊ သတ္တဝါ၊
ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ။
ဥပါဒ်ရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ။
- ၃။ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်၊ နှစ်ရပ်များစွာ၊ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာ

- ကိုယ်စိတ် မြဲပါစေ။
ဥပါဒ်ရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ။
- ၄။ ဝေးနေ၊ နီးနေ၊ နှစ်ထွေများစွာ၊ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်
မြဲပါစေ။
ဥပါဒ်ရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ။
- ၅။ ဘဝဇာတ်ဆုံး၊ မဆုံးများစွာ၊ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်
မြဲပါစေ။
ဥပါဒ်ရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ။
- ၆။ ရှည်တိုအလတ်၊ သုံးရပ်ခန္ဓာ၊ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်
မြဲပါစေ။
ဥပါဒ်ရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ။
- ၇။ ကြီးငယ်အလတ်၊ သုံးရပ်ခန္ဓာ၊ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်
မြဲပါစေ။
ဥပါဒ်ရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ။
- ၈။ ဆူကြုံအလတ်၊ သုံးရပ်ခန္ဓာ၊ သတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်
မြဲပါစေ။
ဥပါဒ်ရန်ဘေး၊ ကင်းစင်ဝေး၊ ငြိမ်းအေးကြပါစေ။
- ၉။ လူအချင်းချင်း၊ လှည့်ပတ်ခြင်း၊ ကင်းရှင်းကြပါစေ။
- ၁၀။ အထင်သေးခြင်း၊ အချင်းချင်း၊ ကင်းရှင်းကြပါစေ။
- ၁၁။ ဆင်းရဲလိုခြင်း၊ အချင်းချင်း၊ ကင်းရှင်းကြပါစေ။

“ ကလလရေကြည် သန္ဓေတည်သည်မှစ၍ အသက်
ပိညာဉ်တည်းဟူသော နာမ်ခန္ဓာ ၄ ပါးလည်း တစ်ပြိုင်နက်
တည်ရှိလာသည်ဖြစ်ရာ ပဋိသန္ဓေ ဖျက်ခြင်းအမှုကို ပြုလုပ်ရာ၌
ရုပ် နာမ် ခန္ဓာ ၅ ပါးနှင့် လူတစ်ဦးကို သတ်သကဲ့သို့ အပြစ်
ရှိပေသည်။ ”

အသက်တစ်ချောင်း မဗျတ်ကောင်း

ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအနေဖြင့် အသက်ရှည်သော
သူများကိုတွေ့လျှင် သီလကောင်းခဲ့၍ အသက်ရှည်သည်ဟု
ပြောတတ်ကြသကဲ့သို့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာနေသူများကို
တွေ့လျှင်လည်း ဒါနကောင်းခဲ့၍ ချမ်းသာကြသည်ဟု ပြောဆို
တတ်ကြပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲရမည့် ငါးပါးသီလ
တွင် ပထမဦးဆုံးသီလဖြစ်သည့် “သူ့အသက်လည်း၊ မသတ်ဘဲ၊
အမြဲရှောင်ပါ၏” သိက္ခာပုဒ်သီလကို မစောင့်ထိန်းဘဲ လွန်ကျူး
ပါက အသက်တိုခြင်း၊ အနာရောဂါထူပြောခြင်း စသည့် အပြစ်
များကို ခံစားရပေလိမ့်မည်။

အတိတ်ဘဝက ပါဏာတိပါတကံ (သူ့အသက် သတ်ခြင်း)ကို ကျူးလွန်ခဲ့၍ “ဝဋ်မှာအမြဲ၊ ငရဲအပ”၊ “ဝဋ်နှင့်ကြမ္မာ၊ မလွတ်သာ”၊ “ပြုသူအသစ်၊ ဖြစ်သူအဟောင်း” ဆိုသကဲ့သို့ ယခုဘဝ၌ အသက်တိုခြင်း၊ ပြန်လည်အသတ်ခံရခြင်း စသည်ဖြင့် ဘဝကူးပြီးမှ ခံစားရသလို ယခုဘဝ၌ ပါဏာ တိပါတကံ (သူ့အသက်သတ်ခြင်း)ကို ကျူးလွန် မိ၍ ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနိယကံဟု ဆိုရလောက်အောင် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ယခုဘဝ၌ပင် ပြန်၍ခံရသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အောက်ပါဖြစ်ရပ်မှန်ကသံဝေဂ ရစရာပင်-

* * *

အချိန်မှာ ည ၈ နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်၏ ဆေးခန်းတွင် လူနာပါးလာပါသည်။ ထိုစဉ် အသားဖြူဖြူ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ရုပ်ရည်သနားကမား အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာသည်။

“ထိုင်...ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မ မီးယပ်သွေးမပေါ်တာ ၃ လရှိပြီ။ အဲဒါ ဆရာရယ်...ဖြစ်နိုင်ရင် သွေးပေါ်ဆေး ထိုးပေးပါ”

အမျိုးသမီးများတွင် အမျိုးသားများထက်ပိုသော အလုပ်တစ်ခုကား လစဉ်မီးယပ်သွေး မှန်မှန်လာခြင်း၊ ဓမ္မတာ မှန်မှန်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးအနေဖြင့် လစဉ်မှန်မှန် လာနေကျ ဓမ္မတာမလာတော့ဘူးဆိုလျှင် ပဋိသန္ဓေ

ရှိခြင်းကို ပထမဆုံးအချက်အနေဖြင့် ဦးစားပေး စဉ်းစားရပေတော့မည်။

“ကဲ...ခုတင်ပေါ်တက်လိုက်ပါဦး၊ ဗိုက်စမ်းကြည့်ရအောင်”

သူမကသာ ၃ လဟု ပြောသည်။ ဗိုက်စမ်း ကြည့်လိုက်တော့ ဗိုက်ထဲမှအလုံးသည် ချက်နားသို့တိုင်အောင် ရောက်နေပြီ။ ၅ လ၊ ၆ လခန့် ရှိနေလေပြီ။

“ခင်ဗျား အိမ်ထောင်ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိပါတယ်ဆရာ၊ ကလေးကလည်းများတော့ အခု ကလေးမလိုချင်သေးဘူး”

“မယူလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကလေးက ဗိုက်ထဲမှာ ၅ လ၊ ၆ လလောက်တောင်ရှိနေပြီ။ ဘာမှလည်း လုပ်မနေနဲ့။ ဒီကလေးမွေးပြီးရင် ပြော၊ ကျွန်တော် သန္ဓေတားတဲ့ နည်းတွေထဲက သင့်လျော်တဲ့နည်းနဲ့ တားပေးမယ်”

“ဆရာရယ်...အခု ကလေးမလိုချင်လို့ပါ၊ သွေးပေါ်အောင်ပဲ လုပ်ပေးပါ။ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ လုပ်ပေးတဲ့လူ ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ့ဆီပဲလာတာ”

ပြောလေ ကဲလေ ဖြစ်နေလေပြီ။

“ခင်ဗျား အဲဒီဘက်ကမ်းမှာလည်း သွားလုပ်မနေနဲ့၊ ကလေးဖျက်ချတယ်ဆိုတာ ဥပဒေအရ လုပ်တဲ့သူရော၊ အလုပ်ခံတဲ့သူပါ အပြစ်ရှိတယ်။ ထောင်ဒဏ် ငွေဒဏ် ချလို့ရတယ်”

သူမကို ကြောက်ရန် ဥပဒေနှင့် ခြောက်ရလေပြီ။

“ပြီးတော့ ခင်ဗျားမှာလည်း အသက်အန္တရာယ်ရှိတယ်”

ကလေးဖျက်ချလိုသော အမျိုးသမီးဦးရေသည် ကလေးမွေးလိုသော အမျိုးသမီးဦးရေထက် ပို၍များနေသည်မှာ မြန်မာပြည်တွင်သာမဟုတ်၊ ကမ္ဘာတွင်ပါ စာရင်းဇယားနှင့်တကွ ရှိပါသည်။

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်မ သွားလိုက်ဦးမယ်”

သူမ၏ပုံစံကို ကြည့်ရသည်မှာ အလိုကျပုံမပေါ်။ ရုတ်တရက် လှည့်ထွက်သွားသော သူမကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ပြောလိုက်မိသည်က “ခင်ဗျား ဘာမှမလုပ်နဲ့နော်” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဆေးကျောင်းသားဘဝက မီးယပ်နှင့် သားဖွားပါမောက္ခ ဆရာကြီးပြောသော စကားများကို ကြားယောင်နေမိသည်။ တစ်ခါက ကလေးမွေးပြီးနောက် ဆေးစစ်ခံယူရန်လာသော အမျိုးသမီးများကို ဆရာကြီးက “ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို မိုးရွာထဲသွားရင် မိုးစိုလိမ့်မယ်။ မိုး မစိုအောင် ထီး၊ မိုးကာ၊ ယူသွား၊ ဆောင်သွားလို့ မှာရမှာပဲ။ ထီး မိုးကာ မပါဘဲ မိုးရွာထဲသွားလို့ ‘ဆရာရေ...ကျွန်မတော့ ရွဲလာပြီ’ ဆိုမှတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ရွဲလာပြီဆိုမှဖြင့် ဘာမျှတတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

* * *

၄-၅ ရက်ခန့်အကြာတွင် ညဘက် ကျွန်တော်၏ ဆေးခန်းပိတ်ချိန်တွင် လူတစ်ဦးလာ၍ သူ့မိန်းမ အသည်းအသန်ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်အား လိုက်ကြည့်ပေးပါရန် လာပင့်ရာ ကျွန်တော်လည်း ဆေးအိတ်ပြင်ပြီး လိုက်သွားပါသည်။

သူတို့အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သတိမရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်နှင့် ပါးစပ်မှလည်း တစ်ရံတစ်ခါ ညည်းညူနေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး။

မျက်နှာမှာ မီးရောင်အောက်တွင် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖောအန်းအန်းနှင့် ဖရိုဖရဲဆံပင်များကလည်း ပြန့်ကျဲနေသည်။ သေသေချာချာကြည့်မှ ရုပ်ကိုဖမ်းမိပါသည်။ ဟိုနေ့က သွေးပေါ်ဆေးထိုးရန် ပြောသော အမျိုးသမီး။

နဖူးကိုစမ်းကြည့်လိုက်ရာ ချစ်ချစ်တောက် ပူနေပါသည်။ သွေးခုန်နှုန်းကလည်းမြန်၊ အသက်ရှူရှိုက်ပုံကလည်း မမှန်၊ ဝမ်းဗိုက်ကို စမ်းကြည့်သောအခါ ဗိုက်မှာ ဖောင်းနေပြီး ပျဉ်ချပ်ကဲ့သို့ မာနေသည်။ နားကျပ်ဖြင့် နားထောင်ကြည့်သောအခါ သာမန်ကြားရမည့် အူထဲမှလေသံများကိုပင် သိပ်မကြားရတော့ချေ။

“အောက်ကလည်း သွေးဆင်းနေတယ်” ဟု နံဘေးမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ပြောသည်။ ဆီးစပ်နားကို အနည်းငယ်နှိပ်ကြည့်ရာ တစ်ချက်လူးလွန်သွားသည်ကို သတိထားမိ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ” ဟု သေချာအောင် အနီးမှ အမျိုးသမီးအား မေးကြည့်မိ၏။

“ဟိုဘက်ကမ်းက ပြန်လာပြီးကတည်းက သွေးတွေလည်း ဆင်း၊ ဗိုက်လည်း အထိမခံနိုင်ဘဲ တဖြည်းဖြည်းဖောင်းလာတယ်၊ အန်တယ်။ ပြီးတော့ သတိပါလစ်ချင်လာတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ တက်တယ်”

ယခုနေကျမှ ဆူနေကြိမ်းနေလို့ကတော့ သူမ ကြားနိုင်တော့ မည်မဟုတ်ပါ။ ‘သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု လူပြု၍မရ’ဆိုသည်မှာ အမှန်ပါလား။ မြို့နယ်ဆေးရုံသို့တင်ရန်သာ လွှဲစာရေးပေးလိုက် ပါသည်။

* * *

တစ်ရက် နှစ်ရက်ခန့်အကြာ ကျွန်တော် အပြင်သို့ထွက်စဉ် သူတို့အိမ်ရှေ့၌ ပြင်ဆင်ထားသော အသုဘတစ်ခုကို တွေ့မိပါ သည်။

“မ...၊ အသက် ၃၁ နှစ်”

‘မရဏံမေဘဝိဿတိ’ သေခြင်းသည် ငါ့အား ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မရဏာနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းပွားမိသည့်နည်းတူ လွန်ခဲ့သော ခုနစ် ရက်က ကျွန်တော့်ဆီလာစဉ်က အကောင်းကြီး၊ ယခုတော့ သေရရှာလေပြီဟု သံဝေဂရမိပါသည်။ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်မှ လာခေါ်ပါဟု ရှင်သေမင်းနှင့် အချိန်းအချက် မရှိပါတကား။

ကိုယ်ဝန် ၅ လ၊ ၆ လခန့်ရှိနေပြီဖြစ်သော အသက်ဝိညာဉ် ဝင်နေပြီဖြစ်သော မိမိ၏ရင်သွေးအား ဖျက်ချမိ၍ ထိုပါဏာတိ ပါတကံ ဒုစရိုက်ကြောင့် မိမိပါ အသက်သေသွားရရှာလေပြီ။

အကုသိုလ်ကံသည် နောင်ဘဝသို့မကူးဘဲ ယခုဘဝ၌ပင် အကျိုး ပေးလေပြီ။

* * *

ကလလရေကြည် သန္ဓေတည်သည်မှစ၍ အသက်ဝိညာဉ် တည်းဟူသော နာမ်ခန္ဓာ ၄ ပါးလည်း တစ်ပြိုင်နက် တည်ရှိ လာသည်ဖြစ်ရာ ပဋိသန္ဓေ ဖျက်ခြင်းအမှုကို ပြုလုပ်ရာ၌ ရုပ် နာမ် ခန္ဓာ ၅ ပါးနှင့် လူတစ်ဦးကို သတ်သကဲ့သို့ အပြစ်ရှိပေ သည်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် လစဉ် ဓမ္မတာလာရမည့်အချိန် မလာဘဲ တစ်ရက်ကျော်လျှင်ဖြစ်စေ၊ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် တစ် နာရီ၊ တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့်ကျော်လျှင်ဖြစ်စေ ပဋိသန္ဓေ တည်နေ ခြင်းကြောင့် မလာခြင်း ဖြစ်ရလျှင်ကား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဓမ္မတာပြန်လာစေရန် လုံ့လမထုတ်ခြင်းသည် ပြုသူခံသူ နှစ်ဦး လုံးအတွက် အကောင်းဆုံးနှင့် ငါးပါးသီလတွင် ထိပ်ဆုံးဖြစ်သော ပါဏာတိပါတကံ (သူ့အသက်သတ်ခြင်း)ကို မကျူးလွန်ရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။

“ပါဏာတိပါတံ၊ သူ့သက်သတ်က၊ ချို့လတ်အင်္ဂါ၊ မွဲပြာ ရုပ်သွင်၊ အားအင်ယိုယွင်း၊ လျင်ခြင်းလည်းဝေး၊ ဘေးကို ကြောက်တတ်၊ အသတ်ခံရာ အနာများလျက်၊ ခြွေရံပျက်၍၊ အသက်တိုလျှ၊ ပြစ်များစွာသည်၊ ရှောင်က အပြန်အကျိုးတည်း” ဟု ဆိုသည့်အတိုင်း “မနုဿတ္တဘာဝေါ၊ ဒုလ္လဘော” ရခဲလှ

၃၂ ❖ ဒေါက်တာဘဲမြင့် (မော်ကျွန်း)

သော လူ့ဘဝတွင် ကလလရေကြည် သန္ဓေတည်သည်မှစ၍
မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပျက်စီးစေလိုသော စေတနာနှင့် မဖျက်
ကောင်းသော အသက်တစ်ချောင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

“ ဣရု’ ဆိုသော မြန်မာ့အသံမှ မကြာခဏ ထုတ်လွှင့်
လေ့ရှိသည့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို လေ့လာကြည့်သင့်ပေသည်။
ထိုသီချင်းထဲတွင် အမျိုးသမီးက ၅၂၈ သွယ် မေတ္တာနှင့်
ချစ်လိုသည်။ အမျိုးသားက ၁၅၀၀ ကိလေသာအချစ်နှင့်
ချစ်လိုသည်။ “ရှင်နှင့်ကျွန်မ မေတ္တာ ခရီး မနီးလှပါ။ အကွာ
အဝေးဟာ ဣရု” ဟု အမျိုးသမီးက ဆိုသွားသည်။ ”

ဣရု နှင့် မေတ္တာစစ်

၁၉၉၄-ခုနှစ်၊ မေလထုတ် မြတ်ပန်းရံ စာစောင်တွင်
ဆောင်းပါးရှင် အောင်ထိုက်(ရွှေဘို)၏ “အမှားကြာ၍ အမှန်မဖြစ်
စေသင့်” ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရသည်။ ထိုဆောင်းပါးတွင် မြန်မာ
သီချင်းများ၌ ဘာသာရေးနှင့်ဆိုင်သော အမှားများ ပါဝင်နေသည်
ကို ထောက်ပြသွား၏။ ထို့အပြင် ထိုကဲ့သို့သော အမှားများကို
စာစောင်များမှတစ်ဆင့် တင်ပြပေးသင့်ကြောင်း အကြံပြုသွား၏။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍ “ဣရု”
ဆိုသော မြန်မာ့အသံမှ မကြာခဏ ထုတ်လွှင့်လေ့ရှိသည့် သီချင်း
တစ်ပုဒ်ကို လေ့လာကြည့်သင့်ပေသည်။ ထိုသီချင်းထဲတွင် အမျိုး
သမီးက ၅၂၈ သွယ် မေတ္တာနှင့် ချစ်လိုသည်။ အမျိုးသားက
၁၅၀၀ ကိလေသာအချစ်နှင့် ချစ်လိုသည်။ “ရှင်နှင့်ကျွန်မ မေတ္တာ

ခရီး မနီးလှပါ။ အကွာအဝေးဟာ ၉၇၂”ဟု အမျိုးသမီးက ဆိုသွားသည်။

ဤနေရာတွင် “၅၂၈ သွယ် မေတ္တာဆိုတာ ဘာလဲ၊ ၁၅၀၀ ကိလေသာအချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ” ဤနှစ်ခုကို ရှေးဦးစွာ သိသင့် ပေသည်။

၅၂၈ သွယ် မေတ္တာကား ကမ္မဋ္ဌာန်းလေးဆယ်ထဲမှ မေတ္တာ ကမ္မဋ္ဌာန်းပွားများခြင်းကို အခြေခံ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သဗ္ဗေ သတ္တာ၊ သဗ္ဗေပါဏာ၊ သဗ္ဗေဘူတာ၊ သဗ္ဗေပုဂ္ဂလာ၊ သဗ္ဗေ အတ္တဘာဝ ပရိယာပနာ ဤ ၅-ခုကား မည်သူမည်ဝါ ယောက်ျား မိန်းမ စသည်ဖြင့် ရည်မှတ်ပိုင်းခြားခြင်း မရှိသောကြောင့် အနောဓိသ ပုဂ္ဂိုလ်မည်၏။

သဗ္ဗာဏုတ္တိယော၊ သဗ္ဗေပုရိသာ၊ သဗ္ဗေအရိယာ၊ သဗ္ဗေ အနရိယာ၊ သဗ္ဗေဒေဝါ၊ သဗ္ဗေမနုဿာ၊ သဗ္ဗေဝိနိပါတိကာ ဤ ၇-ခုကား ယောက်ျား မိန်းမ စသည်ဖြင့် ရည်မှတ်ပိုင်းခြား ခြင်း ရှိသောကြောင့် သြဓိသပုဂ္ဂိုလ် မည်၏။ ၎င်းသြဓိသ အနောဓိသ ၂-ပါးကို ပေါင်းသော် ၁၂ ဖြစ်၏။ ၎င်း ၁၂-ပါး ကို တည်၍ အဝေရာဟောန္တု၊ အဗျာပဇ္ဇာဟောန္တု၊ အနိဿာ ဟောန္တု၊ သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တု ဟူသော အခြင်းအရာ ၄ ပါးနှင့် မြောက်သော် ၄၈ ဖြစ်၏။ ဤ ၄၈ ကား အရပ်မျက်နှာ နှင့် မစပ်ဘဲ ပို့သောမေတ္တာတည်း။ အရပ် ၁၀ မျက်နှာနှင့် စပ်၍ ပို့ရာ၌ တစ်မျက်နှာ တစ်မျက်နှာတွင် ၄၈ စီ ရသော ကြောင့် အရပ် ၁၀ မျက်နှာ၌ ၄၈၀ ဖြစ်၏။ ၄၈၀ ကို အရပ်

မျက်နှာနှင့် မစပ်သော ၄၈ နှင့် ပေါင်းသော် ၅၂၈ ဖြစ်၏။

၁၅၀၀ ကိလေသာကား စေတသိက် ၅၂-ပါး စိတ်တစ်ပါး ဟု ဆိုအပ်သော နာမ်တရား ၅၃ ပါးနှင့် နိပ္ပန္နရုပ် ၁၈ ပါး၊ လက္ခဏရုပ် ၄-ပါးအားဖြင့်ပေါင်း၊ နာမ်ရုပ် ၇၅-ပါးကိုတည် အဇ္ဈတ္တဗဟိဒ္ဓသန္တာန် ၂-ပါးနှင့် မြောက်သော် ၁၅၀ ဖြစ်၏။ ၎င်း ၁၅၀ ကို ကိလေသာ ၁၀-ပါးနှင့် မြောက်သော် ၁၅၀၀ ကိလေသာ ဖြစ်လာသည်။

၅၂၈ သွယ်မေတ္တာဆိုသည်မှာ တရားကိုယ်အားဖြင့် အဒေါသ စေတသိက်၊ အပြစ်မရှိသဖြင့် တင့်တယ်သော “သောဘဏ စေတသိက်” အုပ်စုတွင် ပါဝင်သည်။ ၁၅၀၀ ကိလေသာကား တရားကိုယ်အားဖြင့် လောဘ၊ ဒေါသ စသော စေတသိက် “အကုသိုလ်စေတသိက်” အုပ်စုထဲတွင် ပါဝင်လေသည်။ အမျိုး အစားအားဖြင့် မတူချေ။ အမျိုးအစား တူညီသော ပစ္စည်း ၂-ခုကိုသာ သင်္ချာသဘောအရ ပေါင်းနုတ် နှိုင်းယှဉ်၍ ရပေ သည်။ သီချင်းထဲတွင် ဆိုသည့်အတိုင်း ၁၅၀၀ ကိလေသာမှ ၅၂၈ သွယ် မေတ္တာကို နုတ်၍ အကွာအဝေး ၉၇၂ ဟု ယူ၍ မရချေ။ ဥပမာ ကျီးကန်းအကောင် ၁၅၀၀ ထဲမှ အမျိုးအစား တူသော ကျီးကန်း ၅၂၈ ကောင် နုတ်မှသာလျှင် ကျီးကန်း ၉၇၂-ကောင် ကျန်မည်။ ကျီးကန်း အကောင် ၁၅၀၀ ထဲမှ အမျိုးမတူသောမျိုင်း ၅၂၈-ကောင်ကို နုတ်ပြီး ကျီးကန်း ၉၇၂- ကောင် ကျန်သည်ဟု ပြော၍မရချေ။

၅၂၈ သွယ် မေတ္တာ ဆိုရာ၌လည်း အထက်ပါအတိုင်း

ပုဂ္ဂိုလ် ၁၂-ဦး၊ အရပ် ၁၀-မျက်နှာ စသည်ဖြင့် မြောက်ပွား၍ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ရာ သီချင်းထဲမှာကဲ့သို့ သူမကို ချစ်သောသူ တစ်ဦးတည်းကိုကား အဝေရာဟောန္တူ၊ အဗျာပဇ္ဇာဟောန္တူ၊ အနိဿာဟောန္တူ၊ သုခိအတ္တာနံပရိဟရန္တူဟု လေးသွယ်သော မေတ္တာသာ ပို့၍ ရပါမည်။

နောက်တစ်ခုမှာ “မေတ္တာစစ်တို့မည်သည် ဖြောင့်ဖြူးရာ လည်း မရှိစမြဲ” ဆိုသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ထဲမှစာသား။ ထိုသီချင်း ထဲတွင် မေတ္တာစစ်ကို မောင်နှင့် မေတို့၏ သမီးရည်းစား အချစ် နှင့် ခိုင်းနှိုင်း၍ စပ်ဆိုထားပါသည်။ “အချစ်စစ်၊ မေတ္တာစစ်၊ ချစ်သည်၊ မေတ္တာရှိသည်၊ ချစ်မေတ္တာ” စသည်ဖြင့် အချစ်နှင့် မေတ္တာကို ရောထွေး၍ အသုံးပြုနေကြရာ အချစ်နှင့် မေတ္တာ တည်းဟူသော ဝေါဟာရ ပညတ် ၂-ခု အဓိပ္ပာယ် တူမတူကို မပြောလိုသော်လည်း “မေတ္တာစစ်” ဟူ၍ ထပ်ကွန့်လိုက်သော အခါတွင်လည်းကောင်း၊ “မေတ္တာစစ်တို့မည်သည် ဖြောင့်ဖြူး ရာလည်း မရှိစမြဲ” ဟု နိယာမတရားဆန်ဆန် ပြုလုပ်လိုက်သော အခါတွင်လည်းကောင်း စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာလေသည်။ မေတ္တာ စစ်လျှင် မဖြောင့်ဖြူးဘူး ဆိုပါက မစစ်လျှင်တော့ ဖြောင့်ဖြူးမည် လော စသည်ဖြင့် သို့လော သို့လော တွေးတောစရာတွေ ဖြစ်လာ မည်။

ဆရာတော် အရှင်နေကာဘိဝံသ၏ သင်္ကြိုဟ်ဘာသာဋီကာ တွင် မခွဲနိုင် မခွာရက်အောင် သံယောဇဉ်ဖြစ်သော တဏှာပေမ သည် “မေတ္တာတု” ဖြစ်၍ ခွဲသာခွာသာ အကျိုးစီးပွားကို

လိုလားသော အချစ်သည်သာ မေတ္တာစစ်ဖြစ်သည်။ သားမယား ချစ်၊ ဆွေမျိုးချစ် စသော သံယောဇဉ်မကင်းသော ချစ်ခြင်းများ၌ မေတ္တာစစ်မဟုတ်၊ တဏှာပေမသာများ၏။ ထိုအချစ်များ၌ တစ်ခါမျှ မေတ္တာစစ် မဖြစ်နိုင်ဘူး ဟူ၍လည်း မမှတ်ရ။ အခါပေါင်းများစွာ မေတ္တာစစ်လည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်ဟု ဆိုထား လေသည်။

“မေတ္တာစစ်တို့မည်သည် ဖြောင့်ဖြူးရာလည်း မရှိစမြဲ” ဟု စပ်ဆိုထားရာတွင် သမီးရည်းစားအချစ်ဟူသည် တဏှာပေမ လောဘ အဖြစ်များ၍ ကိလေသာ ၁၀-ပါးတွင်လည်း အကျုံးဝင် သောကြောင့် “ပူပန်ညစ်ကျ၊ နှိပ်စက်မှု၊ ၁၀ ခု ကိလေသာ” ဆိုသည့်အတိုင်း စိတ်၏ ပူပန်ကြောင်း၊ ညစ်ညူးကြောင်းတရား ဖြစ်၍ ဖြောင့်ဖြူးခြင်း၊ အဆင်ပြေခြင်း ရှိချင်မှ ရှိနိုင်မည်။

မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်ဖြစ်သော အဒေါသ စေတသိက်ကား ပွားများသူကို “၁။ ချမ်းသာစွာအိပ်ရ၏ ၂။ ချမ်းသာစွာ နိုးရ၏ ၃။ အိပ်မက်ဆိုး မမြင်မက် ၄။ လူတို့ချစ်၏ ၅။ နတ်တို့ချစ်၏ ၆။ နတ်တို့ စောင့်ရှောက်ကြ၏ ၇။ မီး၊ အဆိပ်၊ လက်နက်တို့ မကပ်ရောက်နိုင် ၈။ စိတ်တည်ကြည်၏ ၉။ မျက်နှာကြည်လင် ၏ ၁၀။ မတွေ့ဝေဘဲ သေရ၏ ၁၁။ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားရ၏” ဟု အကျိုးအာနိသင် ၁၁-မျိုး ရရှိစေနိုင်မည်။

“ရန်ကိုအောင်စေလိုသော် မေတ္တာ” ဆိုသည့်အတိုင်း မဖြောင့်ဖြူးသော၊ အခက်အခဲရှိသော လမ်းခရီးများကို မေတ္တာ ပန်း ခင်း၍ လျှောက်လှမ်းခြင်းဖြင့် ချောမွေ့ ပြေပြစ်သွားနိုင်မည်

၄၀ ❖ ဒေါက်တာဘမြင့် (မော်ကျွန်း)

ဖြစ်ရာ မေတ္တာစစ်တို့မည်သည် ဖြောင့်ဖြူခြင်း အမြဲရှိနေမည့်
အကြောင်း ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

၁၅၀၀ ကိလေသာအချစ်နှင့် ၅၂၈ သွယ်မေတ္တာ ကွဲပြားကြ
ပါစေ။

မေတ္တာတုနှင့် မေတ္တာစစ် ခွဲခြားနိုင်ပါစေ။

“လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးဆိုသကဲ့သို့ ရာဂစရိုက် ရှိသူတို့သည် ကာမဂုဏ်အာရုံတို့၌ တပ်မက်ကြရာတွင် အချို့က ပုံသဏ္ဍာန်ကိုစွဲလမ်း၏။ အချို့က အရောင်အဆင်းကိုကြိုက်၏။ အချို့က အနံ့အသက်ကို စွဲမက်၏။”

အသုဘနှင့် ရာဂ

“ကာမရောဂါ၊ ကိုယ်တွင်းနာကား၊ ကုရာနတ္ထိ၊ ဆေးမရှိ” ဟု ဆိုထားသော်လည်း ကာမရောဂါကို အဘိဓမ္မာနည်းဖြင့် ကုစား၍ရနိုင်ပါသည်ဟု အရှင်သာသနသိရီ၏ အဘိဓမ္မာမြင်ကွင်း စာအုပ်တွင် ရေးသားထားသည်ကို ဖတ်ရ၏။

မှန်ပါသည်။ “အသုကာယ၊ ဆယ့်တစ်ဝ၊ ရာဂလျော်လှစွာ” အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း (၁၀)ပါးနှင့် ကာယဂတာ သတိကမ္မဋ္ဌာန်းတစ်ပါး၊ ပေါင်း(၁၁)ပါးသည် ကာမဂုဏ်အာရုံတို့၌ တပ်မက်မှုအားကြီးသူ၊ ရာဂစရိုက်ရှိသူတို့အတွက် ရာဂနည်းပါးရန် သင့်လျော်သည်ဟု အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟကျမ်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်းတွင် ရေးသားထားပါသည်။

“စွဲလမ်းလို့၊ အသည်းကျွမ်းရသူ။ ချစ်လွန်းလို့ နစ်မွန်းရသူ” များအတွက် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် ကာယဂတာသတိကမ္မဋ္ဌာန်းတို့ကို ပွားများအားထုတ်ကြပါဟု အကြံပေးပါရစေ။

“လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုး” ဆိုသကဲ့သို့ ရာဂစရိုက်ရှိသူ တို့သည် ကာမဂုဏ်အာရုံတို့၌ တပ်မက်ကြရာတွင် အချို့က ပုံသဏ္ဍာန်ကိုစွဲလမ်း၏။ အချို့က အရောင်အဆင်းကိုကြိုက်၏။ အချို့က အနံ့အသက်ကိုစွဲမက်၏။ ဤသို့ မိမိတို့သန်ရာ သန်ရာ အလိုက် တပ်မက်ပုံအမျိုးမျိုး ကွဲပြားနေကြရာ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း (၁၀)မျိုးတို့သည် ရာဂစရိုက်ရှိသူတို့၏အကြိုက် (၁၀)မျိုးတို့ အတွက် ရာဂငြိမ်းဆေး အသီးသီးဖြစ်ပုံကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၊ အဋ္ဌကထာ နှင့်အညီ ဖော်ပြပါမည်။

၁။ ဥဒ္ဓါမာတက = သေပြီးနောက်၌ ပွဲရောင်နေသော၊ ဖူးရောင် နေသော ရွံရှာဖွယ် သူသေကောင်ဟု နှလုံးသွင်းပွားများ ခြင်း ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ကိုယ်သဏ္ဍာန်၏ ဖောက်ပြန်ပျက်စီး ခြင်းကိုပြသောကြောင့် ရုပ်ပုံသဏ္ဍာန်၌ တပ်မက်မှုရာဂ အားကြီးသူအား အထူးသင့်လျော်၏။ ထိုသူအတွက် ရာဂ ငြိမ်းဆေးဖြစ်၏။

၂။ ဝိနိလက = ပကတိအဆင်းပျက်လျက် ညိုမည်းသော ရွံရှာ ဖွယ် သူသေကောင်ဟု နှလုံးသွင်း ပွားများခြင်း ကမ္မဋ္ဌာန်း သည် အရေအဆင်း အသွေးအရောင်၏ ဖောက်ပြန် ပျက်စီး ခြင်းကို ပြသောကြောင့် “ဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ ရေဆေးငါး အလား” “အသားတော် ညိုပြာညက်ကယ် နန်းတော်ထက် ဖွား” စသည်ဖြင့် ကိုယ်၏အရောင်အဆင်း၌ တပ်မက်မှုရာဂ အားကြီးသူအား အထူးသင့်လျော်၏။

၃။ ဝိပုဗ္ဗက = ပြည်ပုပ်ယိုစီးထွက်နေသော ရွံရှာဖွယ် သူသေ ကောင်ဟု နှလုံးသွင်းပွားများခြင်း ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ကိုယ်နှင့် စပ်ဆိုင်သော အနံ့ဆိုးရှိခြင်းကို ပြသောကြောင့် ပန်းနံ့သာ ရေမွှေး စသည်တို့၏အစွမ်းဖြင့် ကိုယ်၌ ဖြစ်ပေါ်စေအပ် သော အနံ့၌ တပ်မက်မှုရာဂ အားကြီးသူအား အထူး သင့်လျော်၏။

၄။ ဝိစ္ဆိဒ္ဓက = ခါးလယ်၌ ဖြတ်ထားသော ရွံရှာဖွယ် သူသေ ကောင်ဟု နှလုံးသွင်းပွားများခြင်း ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် သူသေ ကောင်၏ အတွင်း၌ အခေါင်းရှိသည်၏အဖြစ်ကို ပြသော ကြောင့် ကိုယ်မှာ တစ်လုံးတစ်ခဲတည်းအဖြစ် လုံးလုံး ကျစ်ကျစ်၌ တပ်မက်မှုရာဂ အားကြီးသူအား အထူးသင့် လျော်၏။

၅။ ဝိက္ခာယိတက = ကျီး၊ ခွေး၊ လင်းတတို့က အမျိုးမျိုးသော အခြင်းအရာဖြင့် ခဲစားထားသော ရွံရှာဖွယ် သူသေ ကောင်ဟု နှလုံးသွင်း ပွားများခြင်း ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ပြည့်စုံ ပြည့်ဝသော အသားစုအသားစိုင်း၏ ပျက်စီးခြင်းကို ပြသော ကြောင့် သားမြတ်စသော ကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတို့၌ စုံစုံမိုမို နှစ်လို့စလိ၊ အိစက်ချောညက်သည်ဟု အသားစု အသား စိုင်း တပ်မက်မှုရာဂအားကြီးသူအား အထူးသင့်လျော်၏။

၆။ ဝိက္ခိတ္တက = ခြေ၊ လက်၊ ကိုယ်၊ ဦးခေါင်း အစိတ်အပိုင်း တို့ကို အထွေထွေသော အရပ်တို့၌ တကွတပြားစီ ပစ်ထား သော ရွံရှာဖွယ် သူသေကောင်ဟု နှလုံးသွင်း ပွားများခြင်း

ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် လက်ခြေစသော အင်္ဂါကြီးငယ်တို့၏ ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲနေခြင်းကို ပြသောကြောင့် အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ တင့်တယ်စံပယ် ချစ်စဖွယ်ဟု တပ်မက်မှုရာဂ အားကြီးသူ အား အထူးသင့်လျော်၏။

၇။ **ဟတဝိက္ခတ္တက** = ဓားလက်နက်တို့ဖြင့် ခုတ်မွမ်းထားသော ဒဏ်ရာတို့ရှိလျက် အထွေထွေသော အရပ်တို့၌ စွန့်ပစ်ထားသော ရွံရှာဖွယ် သူသေကောင်ဟု နှလုံးသွင်းပွားများခြင်း ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် တစ်စပ်တည်း၊ တစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်သော ကိုယ်၏ ကွဲပြားပျက်စီးသည့် အခြင်းအရာကို ပြသောကြောင့် ကိုယ်၌ တစ်စပ်တည်း၊ တစ်ပေါင်းတည်း ပြည့်စုံခြင်း၌ 'ရွှေငှက်ပျောသွင်၊ မထင်ရိုးဆစ် ချောမောပြေပြစ်သည်' ဟု တပ်မက်မှုရာဂအားကြီးသူအား အထူးသင့်လျော်၏။

၈။ **လောဟိတက** = သွေးယိုနေသော၊ ယိုထွက်နေသော သွေးတို့ဖြင့် လူးလဲနေသော ရွံရှာဖွယ် သူသေကောင်ဟု နှလုံးသွင်း ပွားများခြင်း ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် သွေးလူးပေလျက် စက်ဆုပ်ဖွယ်အဖြစ်ကို ပြသောကြောင့် စိန်နားကပ်ရောင်ကြောင့် ပါးပြောင်ခြင်း၊ ရွှေတန်ဆာရောင်ကြောင့် ပြောင်ပြောင်လက်လက်ဖြစ်ခြင်း စသည်ဖြင့် အဆင်းတန်ဆာကြောင့်ဖြစ်သော တင့်တယ်မှု၌ တပ်မက်မှုရာဂ အားကြီးသူအား အထူးသင့်လျော်၏။

၉။ **ပုဠဝက** = ပိုးကောက်ယိုထွက် ကျိကျိတက်နေသော ရွံရှာဖွယ် သူသေကောင်ဟု နှလုံးသွင်း ပွားများခြင်း

ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ခန္ဓာကိုယ်သည် များစွာသော ပိုးမျိုးတို့နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်းကို ပြသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်၌ ငါ့ဥစွာ၊ ငါတစ်ဦးတည်းဖိုင်ဟု နိုင်နိုင်စိုးစိုး မြတ်နိုးသော စရိုက်ရှိသူအား အထူးသင့်လျော်၏။

၁၀။ **အဋ္ဌိက** = အရိုးစု၌ ဖြစ်စေ၊ အရိုးတစ်ချောင်းတည်း၌ ဖြစ်စေ၊ သွားရိုး၌ဖြစ်စေ ရွံရှာဖွယ်ဟု နှလုံးသွင်းပွားများခြင်း ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ကိုယ်ကောင်အရိုးတို့၏ စက်ဆုပ်ဖွယ်အဖြစ်ကို ပြသောကြောင့် အရိုး၏ကောင်းခြင်း “ဖြူဖွေးသောသွား၊ ပုလဲကုံးအလား” စသည်ဖြင့် သွား၏ကောင်းခြင်း၊ သွား၏ပြည့်စုံခြင်းတို့၌ တပ်မက်မှုရာဂအားကြီးသူအား အထူးသင့်လျော်၏။ ထိုသူအတွက် ရာဂငြိမ်းဆေးဖြစ်၏။

ယခုအခါ ကုသရန် ဆေးဝါးရှာဖွေ၍ မတွေ့ရှိသေးသော အေအိုင်ဒီအက်စ် မူလကိုယ်ခံအားကျရောဂါ အန္တရာယ်သည် လူသားတို့အပေါ် ကျရောက်လျက်ရှိရာ ရောဂါဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းတစ်ကြောင်းဖြစ်သော ကာမရာဂ ထကြွသောင်းကျန်းမှုကို တားဆီးရန်အတွက် “ကာမရောဂါ ကိုယ်တွင်းနာကို အသုကာယ ဆယ့်တစ်ဖြင့် ကုသကြပါ” ဟု တိုက်တွန်းရေးသားလိုက်ရပါတော့သည်။

“ အသုဘရှုခြင်းဆိုရာဝယ် မီးသဂြိုဟ်ခြင်း၊ မြေမြှုပ်
ခြင်း၊ ဂူသွင်းခြင်း စသည်တို့ မပြုမီ၊ ‘ခေါင်း’ကို ဖွင့်ပြီး
သေသူကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကြည့်ရှုခြင်းဖြစ်ရာ (၃)ရက်၊
(၅)ရက်ခန့် ထားပြီးမှ မီးသဂြိုဟ်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ထို
အချိန် ‘ခေါင်း’ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ... ”

အသုဘ ရှုတတ်ရုံလား

အသံချဲ့စက်မှ “မည်သည့်လမ်းမှ၊ မည်သူ သေသွား၍
မည်သည့်နေ့၊ မည်သည့်အချိန်၊ အသုဘရှု လိုက်ပါပို့ဆောင်
ကြပါရန်” ကြေညာသံကို နေ့စဉ်လိုပင် ကြားနေရပါသည်။
မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် လူမသေသောနေ့ဟူ၍ မရှိပါ။ အကြောင်း
အမျိုးမျိုးကြောင့် လူကြီးလူငယ် အရွယ်အမျိုးမျိုး အနည်းနှင့်
အများ သေဆုံးနေကြသည်သာ။

လူတိုင်းလိုပင် မိမိ၏ မိသားစုထဲမှဖြစ်စေ၊ ဆွေမျိုးထဲမှ
ဖြစ်စေ၊ အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်စေ၊ မိမိ၏ ရပ်ကွက်ထဲမှဖြစ်စေ၊
ခင်မင်ရင်းနီးသူထဲမှဖြစ်စေ၊ သေဆုံးသွား၍ နာရေးဖြစ်သော
ကြောင့် အသုဘ လိုက်ပို့ဖူးကြပေလိမ့်မည်။

“မသာတစ်ခေါက် ကျောင်းဆယ်ခေါက်” မသာတစ်ခေါက် လိုက်ပို့၍ရသော ကုသိုလ်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဆယ်ခေါက် သွား၍ရသော ကုသိုလ်နှင့်ညီသည်ဟု ဆိုရိုးစကားရှိသည်။ မသာ ပို့ သွားခြင်းက အသုဘရှုခြင်း၊ သေခြင်းတရားကို အောက်မေ့ ရခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ထိတ်လန့်မှု (သံဝေဂ)၊ မမေ့မလျော့မှု (သတိ)၊ ဆင်ခြင်မှု (သမ္မဇဉ်ဉာဏ်)တို့ကို ပို၍တိုးပွားစေခြင်း ကြောင့် ထိုသို့ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အသုဘရှု လိုက်ပို့ကြရာတွင် အသုဘရှုခြင်း (အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်း)ထက် သေခြင်းတရားကို အောက်မေ့မှု (မရဏာ နုဿတိ)သာ အဖြစ်များလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

(၃၁)ဘုံတွင် ကျင်လည်ကြကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် သေခြင်းတရား မကင်းနိုင်ကြကုန်။ ထိုမကင်းနိုင်သော တရားကို အချို့သည် သေသည်ဟု ကြားလျှင်ပင် ထိတ်လန့်သွားသကဲ့သို့ အသုဘ “လိုက်”ဆင်ထားတာတွေလျှင် အသုဘချလာတာ တွေလျှင် ရှောင်လွှဲသွားသူများကိုလည်း တွေ့ရသေးသည်။ အထဲ မှ လူသေကောင်ကို မဆိုထားနှင့်။ “ခေါင်း”ကိုပင် ရဲရဲ မကြည့် ရဲသူများလည်း ရှိ၏။

အသုဘရှုခြင်းဆိုရာဝယ် မီးသဂြိုဟ်ခြင်း၊ မြေမြုပ်ခြင်း၊ ဂူသွင်းခြင်း စသည်တို့ မပြုမီ၊ “ခေါင်း”ကိုဖွင့်ပြီး သေသူကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကြည့်ရှုခြင်းဖြစ်ရာ (၃)ရက်၊ (၅)ရက်ခန့် ထားပြီးမှ မီးသဂြိုဟ်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ထိုအချိန် “ခေါင်း” ကိုဖွင့်လိုက်သောအခါ မျက်လုံး မျက်ခွံ စသည့် မျက်နှာပိုင်း

ဖူးရောင်နေခြင်း၊ ညိုမည်း၍ အသားအရောင် ပြောင်းလဲနေခြင်း၊ ဒွါရကိုးပေါက်မှ အပုပ်ရည်များ စိမ့်ထွက်၍ အပုပ်နံ့နံခြင်း စသည်ဖြင့် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း (၁၀)ပါးအနက် အစပိုင်း(၃)ပါး ကို အဓိကအားဖြင့် တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ထို(၃)ပါးကို ရှုရပေ လိမ့်မည်။ ရေခဲတိုက်တွင်ထားခြင်း၊ မပုပ်စေရန် ဆေးထိုးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ပါက အထက်ပါလက္ခဏာများ မထင်ရှား တော့ချေ။ အချို့တော့ရွာများတွင် (၇)ရက်ခန့်ထိ ထားလေ့ရှိရာ ထိုအခါတွင် ဖူးဖူးရောင်ခြင်း၊ အရောင်ညိုမည်းခြင်း၊ အပုပ်ရည် များ စီးကျခြင်း စသည်တို့ကို ပို၍ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ရေနစ်၍ သေသူများတွင်လည်း ဖူးဖူးရောင် နေခြင်းကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့ရသည်။

အကယ်စင်စစ်ကား အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ကမ္မဋ္ဌာန်း(၄၀) ထဲတွင် အခြားကမ္မဋ္ဌာန်းများနှင့်မတူ ရခဲလှသည့် ကမ္မဋ္ဌာန်း၊ ရသောအချိန် တိုတောင်း၍ အပြောင်းအလဲရှိနိုင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း မျိုး ဖြစ်သည်။ ဖူးဖူးရောင်နေသော အလောင်းကောင်အဖြစ်မှ မကြာမီပင် ဖူးရောင်ခြင်းလျော့၍ အရောင်ပြောင်းလဲသွားခြင်း၊ ညိုမည်းသွားခြင်း၊ ပုပ်ရိပြီး အပုပ်ရည်များ ယိုကျရင်း ပိုးလောက် များ တဖွားဖွားကျခြင်း၊ အရိုးကျခြင်း စသည်ဖြင့် အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲသွားနိုင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းမျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရဟန်းများ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း ရှုရန်အတွက် သူသေကောင်ရှိရာသို့ သွားတော့မည်ဆိုလျှင် ဘိသိက်သွန်းခံမည့် “မင်း” ဘိသိက်သွန်းမည့်နေရာသို့ သွားသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊

သူဆင်းရဲသည် ရတနာရွှေအိုး မြှုပ်နှံထားသော နေရာသို့ သွားသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ရဲခဲလှသော ကမ္မဋ္ဌာန်းနိမိတ်အတွက် တန်ဖိုးထား၍ ဝမ်းမြောက်စွာ သွားအပ်သည်ဟု ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာတွင် ရေးသားထားပါသည်။ ထို့အပြင် သူသေကောင်ကို သေချာစွာကြည့်ရှုမှတ်သား၍ ရရှိခဲ့သော အသုဘနိမိတ်ကို လည်း သူဆင်းရဲပစ္စည်းခံကို ရသကဲ့သို့ လေးလေးစားစား မြတ်မြတ်နိုးနိုး စောင့်ရှောက်ရမည်ဟု ညွှန်ကြားထားပါသည်။

“ဗုဒ္ဓါ၊ မေတ္တာ၊ အသုဘာ၊ တဖြာမရဏ။ လူတိုင်းပွားရန်၊ သင့်လျော်ကန်၊ လေးတန်ကမ္မဋ္ဌာန” ဆိုသည့်အတိုင်း လူတိုင်း ပွားများအားထုတ်ရန်... ၁။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ၂။ မေတ္တာဘာဝနာ ၃။ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း ၄။ မရဏာနုဿတိ ဟူ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း (၄)ပါး ရှိပါသည်။ ရဟန်းရှင်လူတို့ နေ့ညမပြတ် ပွားများအပ်သောကြောင့် “စတုရာရက္ခ ဘာဝနာ” ဟုလည်း ခေါ်ပါသည်။ ၎င်း (၄)ပါးအနက် လူသိနည်းသေးသော အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း (၁၀)ပါး ရှိပါသည်။ (ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၌ အကျယ်တဝင့် ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။)

ထို့အပြင် လူသေမှ အသုဘဟု အထင်မှားနေသူများ အတွက် လူသေတွင်သာမဟုတ်၊ လူရှင်၌လည်း အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း (၄)ပါးကို ရှုနိုင်ပါသေးသည်။ ၎င်းတို့မှာ ၁။ ကျောက်ကပ်ရောဂါကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ပထဝီဓာတ်ပျက်၍ ဝါယောဓာတ်လွန်သောကြောင့်ဖြစ်စေ ဖောရောင်နေသောအခါ ဥဒ္ဓါမာတက ၂။ ဓားလက်နက်တို့ဖြင့် ထိခိုက်မိသောကြောင့် ခြေလက်တို့မှ

သွေးယိုထွက်သောအခါနှင့် အနာဝမှ သွေးယိုထွက်သောအခါ လောဟိတက ၃။ ပြည်တည်နာမှ ပြည်ယိုထွက်သောအခါ ဝိပုဗ္ဗက ၄။ သွားပေါ်အောင် ပြုံးရယ်လိုက်သောအခါ အဋ္ဌိက အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

အမှန်ကိုမသိမှု (အဝိဇ္ဇာ)နှင့် မိမိကိုယ်ကို ချစ်ခင်နှစ်သက်မှု (ထဏှာ) ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော လူတို့သည် ဆံပင်၊ အမွေး၊ လက်သည်း၊ ခြေသည်း၊ သွား၊ တံတွေး၊ နှပ်၊ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ် စသည့် ရွံရှာဖွယ် (၃၂)ကောဋ္ဌာသ အစိတ်အပိုင်းတို့ကို ကိုယ်ထဲတွင်ရှိစဉ်ကတော့ ရွံရှာရကောင်းမှန်းမသိ ကိုယ်၏အပြင်သို့ ထွက်ကျသွားမှသာလျှင် ရွံရှာဖွယ်အတိ၊ မထိချင်မကိုင်ချင် ဖြစ်ကြရသည်။ အမှန်စင်စစ်ကား ရွံရှာဖွယ် (၃၂) ကောဋ္ဌာသ အစိတ်အပိုင်းများနှင့် ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားသော ဤအသက်ရှင်ဆဲခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်အသုဘပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

“ ဘယ်ဗေဒင်မှ မယုံကြည်နဲ့။ ခန္ဓာက သူ့လမ်း
သူပြေးနေတော့ မနေ့ကထက် ယနေ့ သေဖို့ တစ်ရက်နီးသွား
ပြီဆိုတာသာ ယုံလိုက်ပါ ”

“ မသေလိုလျှင် တရားစခန်း သွား ဝိပဿနာ
နာနာပွား ”

ကြည်နူးဖွယ်စုံ မိုးကုတ်အရက်

အချိန်ကား နံနက် ၅ နာရီခန့်။

“ယခုအချိန်မှစ၍ တရားထိုင်ခြင်းကို ခေတ္တရပ်နား၍ ကမ္မ
ဋ္ဌာနာစရိယ ဆရာတော်နှင့်တကွ သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်
တို့အား အရက်ဆွမ်း ကပ်လှူမည်ဖြစ်ပါသည်။ ယောဂီအပေါင်း
တို့ ဆွမ်းစားဆောင်သို့ ကြွရောက်ကြပါရန် ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

ထိုအခါမှစ၍ ယောဂီများသည် အစဉ်အတိုင်း တစ်တန်း
ချင်း မိမိတို့နေရာအသီးသီးမှထ၍ ဆွမ်းစားဆောင်သို့ သွားနေကြ
သည်မှာ “ကြွသည်၊ လှမ်းသည်၊ ချသည်” ဖြည်းဖြည်း အေး
အေး၊ လေးလေး မှန်မှန်။

“ရပ်ခိုက် ရပ်စဉ်၊ သတိယှဉ်၊ ရပ်ချင်စိတ်နှင့်
ရပ်ရပ်မြင်၊ ရပ်စဉ်ရပ်ခိုက်၊ သတိစိုက်၊ ရှုလိုက်မှတ်ကာ
ပွားစေချင်၊ ရပ်ဆဲ နာမ်ရပ်၊ ရပ်စဉ်ချုပ်၊ အဟုတ်
ဉာဏ်မှာထင်၊ ဣရိယာပထ၊ ကျင့်လမ်းပြ၊ သည်က
နိဗ္ဗာန်ဝင်”

“သွားခိုက်သွားစဉ်၊ သတိယှဉ်၊ သွားချင်စိတ်နှင့်
သွားရပ်မြင်၊ ...”

ရပ်နည်းသွားနည်း မှန်စေရန်လည်း ဤသို့ အသံချဲ့စက်မှ
သတိပေးနေပါသည်။

ဆွမ်းစားဆောင်သို့ ရောက်သောအခါ မိမိတို့အတွက် သတ်
မှတ်ထားသော နေရာအသီးသီးတွင် ဖြည်းညင်းသက်သာစွာ
ထိုင်ကြရသည်။

“ထိုင်ခိုက်ထိုင်စဉ်၊ သတိယှဉ်၊ ထိုင်ချင်စိတ်နှင့်
ထိုင်ရပ်မြင်၊ ...”

ယခု ၁၃၅၆ ခု၊ နတ်တော်လအကြိမ်ပါဆိုလျှင် မော်လမြိုင်
ကျွန်းမြို့ တပင်ရွှေထီးလမ်းရှိ ဆရာတော်ဦးပရဝဇာန် မိုးကုတ်
ဓမ္မရိပ်သာတွင် မိုကုတ်ဝိပဿနာ ၇ ရက်တရားစခန်း ဖွင့်လှစ်ခဲ့
သည်မှာ ၄၈ ကြိမ်ရှိလေပြီ။ တစ်နှစ်လျှင် ၃ ကြိမ်နှုန်း တန်ခူး၊
ဝါခေါင်၊ နတ်တော်လများတွင် ဖွင့်လှစ်လျက်ရှိပါသည်။

အပြင်မှာတော့ နှင်းတွေဝေနေသည်။ ဟေမန္တ ဆောင်းရာသီ
ဖြစ်၍ အေးပါသည်။ အအေးဓာတ်နှင့် ညအချိန်သည် အိပ်ပျော်
ခြင်းကို အားပေးသည်။ သို့သော် ဆောင်းအေးအေးတွင် ခြုံစောင်

နွေးနွေးဖြင့် ကွေးကွေးလေး အိပ်မနေနိုင်ပါ။ ဆောင်းအိပ်မက်
ကိုလည်း မမက်နိုင်ပါ။ နံနက် ၃ နာရီခွဲခန့်တွင် အိပ်ရာမှ
ထရမည်။ ၄ နာရီထိုး တရားစ၊ ထိုင်ရမည်။

“ယနေ့ နံနက် အရုဏ်ဆွမ်းအလှူရှင်များကတော့ မော်လ
မြိုင်ကျွန်းမြို့ ...လမ်းမှာ ဦး... ဒေါ်...တို့ မိသားစုဖြစ်ကြပါ
တယ်။ အလှူရှင်များသည်လည်း ယောဂီသူတော်စင်များ ဖြစ်ကြ
သည့် အားလျော်စွာ ကိုယ်တိုင်တရားနာ၊ ကိုယ်တိုင် တရား
အားထုတ်၊ ခန္ဓာအရှိကို ဉာဏ်အသိနှင့်ကိုက်ပြီးတော့ ဒီခန္ဓာဝန်
ဒုက္ခသစ္စာကြီးကို ဘယ်တော့မှ မရချင် မလိုချင်တော့ပါဘူး။
ဒီခန္ဓာဝန်ဒုက္ခဝဋ်မှ ကျွတ်လွတ်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကိုရည်မှန်းပြီး
လှူဒါန်းသောအလှူဖြစ်ပါတယ်။ ဤကောင်းမှုကုသိုလ်၏ အဖို့
ဘာဂကို ၃၁ ဘုံ၌ ကျင်လည်ကြကုန်သော ဝေနေယျ သုခိတ
ဒုက္ခိတ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား အလှူရှင်များရဲ့ ကိုယ်စား အမျှ
ပေးပေးပါတယ်။ အမျှ...အမျှ...အမျှ ယူတော်မူကြပါကုန်လော့”

“သာဓု...သာဓု...သာဓု”

ဤသည့်စားဖွယ်၊ အမယ်မယ်ကို၊ မြူးရယ်
မာန်ကြွ၊ လှပရေဆင်း၊ ပြည့်ဖြိုးခြင်းငှာ၊ မသုံးပါဘူး၊
လေးဖြာဓာတ်ဆောင်၊ ဤကိုယ်ကောင်သည်၊ ရှည်
အောင်တည်လျက်၊ အသက်မျှတန်း၊ မမောပန်းငြား၊
ဘုရားသာသနာ၊ ကျင့်နှစ်ဖြာကို၊ ကျင့်ပါနိုင်စေ၊
ဝေဒနာဟောင်းသစ်၊ မဖြစ်စေရ၊ ယာပိုက်မျှလစ်၊
ခပ်သိမ်းပြစ်ကို၊ မဖြစ်လေအောင်၊ ချမ်းမြေ့အောင်ဟု၊

သုံးဆောင် မှီဝဲပါသတည်း”

ရှေ့မှတိုင်ပေးသည့်အတိုင်း လိုက်ဆိုကြရသည်။ ဆင်ခြင်ကြရသည်။

“ဆွမ်းဒကာ၊ ဆွမ်းအမ၊ အလှူဒကာ၊ အလှူအမ အပေါင်းတို့သည် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ” ဟု ၃ ကြိမ်တိုင်တိုင် မေတ္တာပို့ကြရသည်။

“အားလုံး စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် သုံးဆောင်နိုင်ကြပါပြီ”

မုန့်ဟင်းခါး အရက်ဆွမ်းဖြစ်သောကြောင့် တစ်ဇွန်းစားတိုင်း ရှုမှတ်ရမည်။ မစားခင် စားချင်သောစိတ်ဖြစ်၏။ စားသောအခါ စားချင်သောစိတ် ပျက်၍ စားသောစိတ်ဖြစ်လာသည်။ စားပြီးသောအခါ စားသောစိတ်ပျက်သွား၏။ ရှေ့စိတ်ပျက် သွားသည်ကို နောက်စိတ်နှင့်သိသည်။ ရှေ့စိတ်ကို နောက်စိတ်နှင့်ရှုသည်။ ရှေ့နာမ်ကို နောက်ဉာဏ်နှင့်ရှုသည်။

အသံသည် သမာဓိ၏ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သည်။ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း ချမ်းသာ (ဝိဝေကသုခ)ကို တရားအားထုတ်သူများ အလိုရှိကြသည်။ ယောဂီ ၂၀၀ နီးပါးခန့် မုန့်ဟင်းခါး အရက်ဆွမ်း သုံးဆောင်နေကြသည်မှာ ကြွေပန်းကန်နှင့် စတီးဇွန်းထိလျှင် မြည်မည်သာ။ သို့သော် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ထိခြင်းမဟုတ်။ သတိနှင့်ထိခြင်းကြောင့် မမြည်။

ကျေးဇူးရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားတိပိဋေ သံသည် ဆွမ်းစားဆောင်ထဲတွင် ပျံ့လွင့်နေသည်။

“အာဟာရသမ္ဘူတော၊ အယံ ဘဂိနိကာယော၊ အာဟာရံ

နိဿာယ အာဟာရော ပဟာတဗ္ဗော...အာဟာရကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အာဟာရကြောင့်ပင် နိဗ္ဗာန်သွားအောင်လုပ်ပါ။ အခုလည်း အာဟာရနဲ့ ကြီးပွားတော့ ဒီတစ်ခါ အာဟာရကို ဒကာ၊ဒကာမတို့ စားချင်တဲ့စိတ် မလာဘဲနဲ့၊ စားချင်တဲ့သဘောကလေး မလာဘဲနဲ့ ဒီအာဟာရ စားဖြစ်ပါ့မလား။ ကဲ...ဒါဖြင့် စားလည်းစားပါ။ ဒကာ၊ဒကာမတို့နော်။ စားချင်တဲ့တဏှာကိုလည်း ဖြစ်ပျက်ရပါ။ ဒါဖြင့် ထမင်းစားရင်းလည်း နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်ပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်းလည်း (နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်ပါတယ်ဘုရား) ဖြစ်ပျက်ရပြီး မျိုချလိုက်တော့ ဧဝံဝိညာဏ်စိတ် နောက်ကနေပြီး မဂ္ဂင်ပေါ်ပါတယ်”

ဆွမ်းစားဆောင်၏ ရှေ့ဆုံးအပိုင်းသည် ဘုရားခန်းဖြစ်သည်။ ဘုရားခန်း၏ နောက်ဘက် သံဃာစင်တွင် သံဃာတော်များ အရက်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေကြသည်။ သံဃာစင်၏ အောက်ဘက်တွင် ယောဂီများ စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းလျှင် ၅ ဦး ၆ ဦးကျစီ ရှိလိမ့်မည်။ မုန့်လိုက်မည့်သူ၊ ဟင်းရည်လိုက်မည့်သူ စသည့် ဝေယျာဝစ္စအဖွဲ့ကိုလည်း တွေ့နိုင်သည်။

၇ ရက် တရားစခန်းဖြစ်ရာ အရက်ဆွမ်း၊ နေ့ဆွမ်း၊ ည၊ နေ့ဖျော်ရည် ကပ်လှူမည့် အလှူရှင်များမှာလည်း နေ့စဉ်အပြည့်။ ဒါနက သံသရာရှည်မည်မဟုတ်။ ဒါနနောက်က အသိမလိုက်၍ သာ သံသရာရှည်နေခြင်း တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရလျှင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် လည်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်ဗေဒင်မှ မယုံကြည်နဲ့။ ခန္ဓာက သူ့လမ်းသူပြေးနေ

၆၀ ❖ ဒေါက်တာဘမြင့် (မော်ကျွန်း)

တော့ မနေ့ကထက် ယနေ့ သေဖို့ တစ်ရက်နီးသွားပြီဆိုတာသာ
ယုံလိုက်ပါ” ဟူသော မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဆုံးမ
ဩဝါဒကို နှလုံးသွင်းရင်း...

“မသေလိုလျှင် တရားစခန်းသွား ဝိပဿနာ နာနာပွား”
ဟု မိုးကုတ်ဝိပဿနာတရားစခန်း နံနက်အရုဏ်မြင်ကွင်းကို
ကြည့်ညိုသဒ္ဓါပွား ရေးသားလိုက်ရပါသည်။

“ ဆရာကြီးသည် သဗ္ဗဒွေဂါထာကို ငယ်စဉ်မှစ၍
နေ့စဉ် နံနက် ၉ ခေါက်၊ နေ့လယ် ၉ ခေါက်၊ ည ၉
ခေါက် ရွတ်ဆိုပူဇော်သည်အပြင် ခရီးသွားတော့မည်၊ အလုပ်
အကိုင် အကြံအစည် ပြုလုပ်တော့မည်ဆိုလျှင်လည်း သီးခြား
၉ ခေါက်စီ ထပ်ရွတ်လေ့ရှိ၏။ ”

အန္တရာယ်တွေ ကင်းလွတ်မလေ ရွတ်ဖတ်ကြ သဗ္ဗဒွေ

သင်္ဃန်းကျွန်းရှိ သဘာဝဓမ္မ ဆရာကြီး ဦးအောင်ဝင်းထံသို့
ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း သွားရောက်လေ့ရှိရာ ထိုနေ့က
မိုးချုပ်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ဆရာကြီးက သူ့အိမ်တွင် ညအိပ်ရန်ပြော
ပါသည်။ ဆရာကြီးသည် အသက် ၇၀ ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။
တိုင်းရင်းဆေးဆရာလည်းဖြစ်၊ ဘာသာရေးကိုလည်း အလွန်
ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော ကျွန်တော် အိပ်ရာမှနိုးသော
အခါ ဆရာကြီးကို အိမ်အောက်ထပ်ရှိ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်လျက်
ရေခွေးကြမ်းသောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆရာကြီးထံမှ
သော့တောင်းပြီး အိမ်တံခါးမကြီးကိုဖွင့်ရာ ဖွင့်ပြီးသည်နှင့် ဆရာ
ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပိတ်ခိုင်းပါသည်။ “ဘာဖြစ်လို့ ပြန်
ပိတ်ခိုင်းတာလဲ” ဟုမေးရာ “မဖွင့်ခင် သဗ္ဗဒွေ ၉ ခေါက်ရွတ်ရန်”
ပြောပါသည်။

သမ္မုဒ္ဒေနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာကြီးကိုယ်တွေ့ ရှိမရှိ မေးကြည့်သောအခါ အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြပါသည်။

* * *

လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၃၀ ခန့်က ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းပေါ်ရှိ မြို့တစ်မြို့မှ တိုင်းရင်းဆေးဆရာဖွဲ့က ဖိတ်ကြားသဖြင့် ဆရာကြီးနှင့် တပည့်တစ်ဦးတို့ သွားရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုမြို့တွင် တိုင်းရင်းဆေးပညာအကြောင်း ဆွေးနွေး၊ ဆေးပင်ရှာ၊ လူနာများကို ဆေးကုနှင့် ခုနစ်ရက်တစ်ပတ်ခန့် ကြာသွားပါသည်။

ဆရာကြီးတို့ ရန်ကုန်ပြန်သောနေ့တွင် ထိုမြို့မှ တပည့်များကားဂိတ်သို့ လိုက်ပို့ကြပါသည်။ ကားလက်မှတ် ၂ စောင်ကိုလည်း ရန်ကုန်သို့ ပထမဆုံးထွက်မည့်ကား ဦးခန်းနေရာအတွက် ကြိုတင်ဝယ်ယူထားပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ထိုမြို့မှ လူကြီးလူကောင်း မြို့မျက်နှာဖုံးအကြီးအကဲ ၂ ဦး လိုက်မည်ဆိုသဖြင့် ဆရာကြီးတို့ ၂ ဦး ဖယ်ပေးရပါသည်။ နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင်ထွက်သည့် ဒုတိယကားနှင့် လိုက်ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

ကားထွက်၍ ၂ နာရီခန့်အကြာတွင် အခြား မြို့တစ်မြို့သို့ အဝင် ကားလမ်းဘေး ချောက်ထဲတွင် ကားတစ်စီး မှောက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကားရပ်ပြီး ဆင်းကြည့်ကြပါသည်။ ပထမထွက်သွားသောကား ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အဖြစ်မှန်ကို မေးကြည့်သောအခါ လမ်းဘေးတွင်ရပ်ထားသော ကားတစ်စီးကို ကျော်အတက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှလာသော ကုန်တင်ကားကြီးနှင့် တိုက်မိခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကားခေါင်းပိုင်းလည်း ကြေသွားပြီး ကားရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်သူနှစ်ဦးနှင့် ဒရိုင်ဘာမှာ နေရာတွင်ပင် သေဆုံးသွားကြောင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ကြားသိလိုက်ရပါသည်။ ကားနောက်ခန်းမှ ဒဏ်ရာရသူများကိုလည်း ထိုမြို့ ဆေးရုံတွင်တင်ထားကြောင်း သိရ၏။

ဆရာကြီးတို့သာ ထိုကားဦးခန်းတွင် လိုက်သွားပါက ယခုလောက်ဆိုလျှင် မတွေ့ဝံ့စရာပင်။ တပည့်များမှာ ဆရာကြီးတို့ကားထင်ပြီး ကားငှား၍ ထိုမြို့ဆေးရုံသို့ သွားကြည့်ကြသေးသည်ဆို၏။

* * *

ဆရာကြီးသည် သမ္မုဒ္ဒေဂါထာကို ငယ်စဉ်မှစ၍ နေ့စဉ်နံနက် ၉ ခေါက်၊ နေ့လယ် ၉ ခေါက်၊ ည ၉ ခေါက် ရွတ်ဆိုပူဇော်သည့်အပြင် ခရီးသွားတော့မည်၊ အလုပ်အကိုင် အကြံအစည် ပြုလုပ်တော့မည်ဆိုလျှင်လည်း သီးခြား ၉ ခေါက်စီ ထပ်ရွတ်လေ့ရှိ၏။

၅ သိန်း၊ ၁ သောင်း၊ ၂ ထောင်၊ နှစ်ကျိပ် ရှစ်ဆူကုန်သော ဘုရားများ၊ ဂင်္ဂါဝါဠု သဲစုမက ပွင့်တော်မူကုန်သော ဘုရားများ၊ ထိုဘုရားတို့၏ တံရားတော်များ၊ သံဃာတော်များအား ရှိခိုးပူဇော်ကန်တော့ထားခြင်းဖြစ်ရာ ယုံယုံကြည်ကြည် ရွတ်ဆိုပါက အကျိုး

၆၆ ❖ ဒေါက်တာဘမြင့် (မော်ကျွန်း)

ကျေးဇူးမှာ ပြောမယုံ ကြံဖူးမှ သိပေလိမ့်မည်။
ယခုလို ကားတိုက် ကားမှောက်သည်ကို မပြောနှင့်။ လေ
ယာဉ်ပျံ ပျက်ကျရာတွင် ပါသွားသည်ပင်လျှင် ဘာမျှမဖြစ်
ကြောင်း စာအုပ်ထဲတွင် ဖတ်ဖူး၏။ သမ္မုဒ္ဒေဂါထာတော်၏
တန်ခိုး၊ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရလျှင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ
ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကား ကြီးမားလှပါပေသည်
တကား။

“ ပဋိသန္ဓေနေ့စဉ်ကတည်းက အဝိဇ္ဇာခြံရံပြီး တဏှာ
အခြေခံသော ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံ၏ စီမံမှုဖြင့် ကလလ
ရေကြည် သန္ဓေတည်ခဲ့ရသည်။ ဘဝအဆက်ဆက် အနမတဂ္ဂ
သံသရာကပါလာသော ကံများ ရှိနေဦးမည်။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ
ခေါင်းတွဲကြီးနောက် အကုသိုလ်ကံတွေလည်း တသီတစ်တန်း
ကြီးလိုက်ပါလာမည်။ ထိုကံဆိုးများကလည်း “ကြီးကြီး ငယ်
ငယ် အရွယ်မရွေး နှိပ်စက်တတ်၊ သတ်ဖြတ်တတ်ပါသေး
သည်။ ကံတရားကို ဉာဏ်များလို့မရပါ။ ”

အပြစ်ရှာ အမုန်းမပွားသင့်သော ချစ်စရာနှလုံးသားပိုင်ရှင်များ

မီးစာကုန်လျှင်လည်း မီးငြိမ်း၏။ ဆီခန်းလျှင်လည်း မီးငြိမ်း
၏။ မီးစာလည်းမကုန်၊ ဆီလည်းမခန်းဘဲ လေတိုက်လျှင်လည်း
မီးငြိမ်းတတ်သေး၏။

* * *

ခုနစ်စဉ်ကြယ်ပြောင် အမြီးထောင်သည့် သန်းခေါင်အချိန်။
တစ်မြို့လုံး အိပ်မောကျနေသည်။ သို့သော် မီးများထိန်
လျက် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသော နေရာတစ်နေရာတော့ရှိ၏။
ထိုနေရာကား မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့ ပြည်သူ့ဆေးရုံ၏ ခွဲစိတ်
ခန်းပင်။ ဆေးရုံမှူးကြီးနှင့် အဖွဲ့သည် ကလေးမမွေးနိုင်သော

ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ခွဲစိတ်ကုသရန် ပြင်ဆင်
နေသည်။

တစ်နေ့တာပင်ပန်းထားသမျှ ညဘက်ကျလျှင်တော့
ကောင်းမွန်စွာ အိပ်စက်အနားယူချင်သူချည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ယခု
လို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် အချိန်ပို လုပ်အားခလည်းမရ။
တာဝန်ကျသူအပြင် လိုအပ်ပါက တာဝန်မကျသူလည်း အားဖြည့်
ရ၏။ အတင်းအကျပ်စေခိုင်း၍ လုပ်ရခြင်းလည်းမဟုတ်။ မိမိတို့
အသိစိတ်ဓာတ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရလျှင် စေတနာ၊ ဝါသနာ
နှင့် ကြင်နာမှု ကရုဏာတရား အရင်းခံ၍ မညည်းမညူ ဆောင်
ရွက်နေခြင်းသာဖြစ်၏။ အနစ်နာပါထည့်လျှင် နာလေးနာဖြစ်
မည်။

“ညကြီးမင်းကြီး မခွဲသေးဘူး။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှ
အေးအေးဆေးဆေးခွဲမယ်” ဟု ရွှေ့ဆိုင်းထား၍မရ။ ဗိုက်ထဲမှ
ကလေး၏ နှလုံးခုန်နှုန်း ကျလာပြီ။ ကလေးအားကျလာပြီဟု
ဆိုရမည်။ အရေးပေါ် အခြေအနေဖြစ်၏။ အရေးပေါ်မခွဲလျှင်
အလျော်ပေးရတတ်သည်။ အလျော်ပေးရမည်ကလည်း နည်းနည်း
နော့နော့မဟုတ်။ ကလေး၏အသက် ဆုံးရှုံးသွားနိုင်သည်။ မိခင်
လည်း ထိခိုက်နစ်နာသွားနိုင်သည်။

* * *

ခွဲခန်း ခုတင်ပေါ်ရှိ လူနာကို ထုံဆေးထိုးရန် ပြင်ဆင်နေ
သည်။ နေရာကလည်း အသစ်၊ လူတွေကလည်း အသစ်။ အတွေ့

အကြံကလည်း အသစ်။ ပြီးတော့ အားနွဲ့သော အမျိုးသမီး
တစ်ဦးအတွက် အားငယ်နေသော အခြေအနေ။

“သမီး...ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ခါးကိုမတွန့်နဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်လေး
နေ” ဆေးရုံမှူးကြီး၏ နွေးထွေးသော အားပေးစကား။

ထုံဆေးထိုးပြီးသည်နှင့် လူနာကို ပက်လက်လှန်ပြီး ခွဲစိတ်
ရန်ပြင်ရ၏။ ချက်မှ ဆီးစပ်အထိ ဝမ်းဗိုက်အလယ်တည့်တည့်
ကိုယ်ဝန်ဆောင်တို့တွင် ထင်နေသော အမည်းကြောင်းအတိုင်း
ခွဲမည်။ မခွဲခင် ပိုးသတ်ဆေးအမျိုးမျိုးနှင့် ခွဲမည့်နေရာကို ဆေး
ကြောရ၏။ ဤခန္ဓာကိုယ်သည် ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ်နှင့် ဆက်ဆံနေ
ရ၏။ သို့သော် ခွဲစိတ်ထားသော အနာများအတွက်ကား မေးခိုင်
ရောဂါပိုး၊ အနာကို ပြည်တည်စေသောပိုး စသည်တို့မှ ကင်းရှင်း
ရမည်။

ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး စသည်တို့ကို စစ်ရ၏။ နှလုံး၊ အဆုတ်၊
အသည်း၊ ကျောက်ကပ် အားလုံးကောင်းမှ ခွဲရမည်။ ခွဲစိတ်ဒဏ်၊
မေ့ဆေးဒဏ်၊ ထုံဆေးဒဏ်တို့ကို ခံနိုင်ရမည်။ ခွဲခန်းဝင်တော့မည်
ဆိုလျှင် လူနာဘက်မှ လက်မှတ်ထိုးရသည်။ ဆရာဝန်အနေနှင့်
ကလည်း မဖြစ်မနေ လိုအပ်၍သာ ခွဲရသည်။ ခွဲစိတ်တစ်ခါခံ
ရလျှင် သေမင်း မျက်စောင်းထိုးခြင်း တစ်ခါခံရသည်ဟု ဆိုကြ
၏။ သည်အတိုင်းထားလျှင် သေမင်းဝါးမျိုးသွားမည်ကို မသိကြ
လေရောသလား။ မည်သို့ဆိုစေ ၃၁ ဘုံတွင် ကျင်လည်ကြကုန်
သော သတ္တဝါမှန်သမျှကို သေမင်းကတော့ မျက်စောင်းထိုးနေ
မည်သာ။

ခွဲစိတ်မည့်နေရာမှအပ ကျန်နေရာများကို ပိုးသတ်ထားသော ပိတ်စများနှင့် အုပ်ထားသည်။ ခွဲပါပြီ။ အရေပါး၊ အရေထူ၊ ထို့နောက် အပြောအမိန့်မှ အဆီလွှာ။ ဝါဝင်းနေသည်။ ပြီးလျှင် ဝမ်းဗိုက်ကြွက်သား။ ထိုကြွက်သားကို အရှေ့အလွှာအနောက်အလွှာနှစ်ခုဖြင့် ဖုံးအုပ်ထား၏။ ကြွက်သားအောက်မှ ဝမ်းတွင်းမြှေးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သားအိမ်ကိုတွေ့ရသည်။ သားအိမ်အောက်ပိုင်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်ခွဲလိုက်သည်နှင့် ကလေးခေါင်းကို တွေ့ရပါပြီ။ ဆံပင်မွေးများပေါက်နေသည်။ ခွဲထားသော သားအိမ်ထောင့်နေရာရှိ သွေးလွှတ်ကြော တစ်ချောင်းမှ သွေးများ တင်ပို့ပေးပေး ပန်းထွက်လာသည်။ သွေးကြောညှပ်နှင့် ဖမ်းလိုက်ရ၏။ ကလေးခေါင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ ကလေး၏ ထောက်ပံ့ရေးလမ်းကြောင်းဖြစ်သော ချက်ကြိုးသည် တန်းလန်းပါလာ၏။ ချက်ကြိုးသည် သားအိမ်နံရံတွင် တွယ်ကပ်နေသော အချင်းနှင့် တွဲလျက်ပင် ရှိသေး၏။ ကလေးခေါင်းထွက်သည်နှင့် သားအိမ်ကျဆေးကို အကြောမှလွှတ်ရသည်။

လူနာ၏ ညှာလက်တွင် သွေးပေါင်ချိန်ကို အဆင်သင့် ပတ်ထားရ၏။ ဘယ်ဘက်လက်မှ အချို့ပုလင်းတစ်လုံးကို သွေးသွင်းပိုက်နှင့် အစက်ချထားရ၏။ သွေးလိုသွေး၊ အငန်လို အငန်ချက်ချင်းပြောင်းနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ အသက်ရှူနှုန်း၊ နှလုံးခုန်နှုန်း၊ သွေးပေါင်ချိန်တို့ကို ၈ရတစိုက် တိုင်းတာနေရ၏။

“သမီး...နေကောင်းလား၊ ဘယ်လိုနေလဲ” မေ့ဆေးမဟုတ်သောကြောင့် ဆရာဝန်နှင့် လူနာ အဆက်အသွယ် ကောင်း

ကောင်းရပါသည်။ လေအေးပေးစက်၏ အအေးဓာတ်သည် ရင်ကို မအေးမြစေနိုင်ပါ။ “နေကောင်းပါတယ်ဆရာကြီး” ဟူသော လူနာ၏စကားတစ်ခွန်းသည်သာလျှင် ခွဲစိတ်အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံး၏ ရင်ကို အေးမြစေပါတော့သည်။

ချက်ကြိုးကို ညှပ်နှစ်ခုဖြင့်ညှပ်၊ အလယ်တွင် ဖြတ်ပြီးသည်နှင့် ဇောက်ထိုးဆွဲထားသောကလေး၏ “အူဝဲ” ဟု ငိုလိုက်သော အသံ၊ အဆုတ်တွေ အလုပ်လုပ်ပြီ။ အသာသပသာသဝါယော စတင်လေပြီ။ ရေမွန်းနေသည်ထင်။ ကလေး အတော်ပင် ပြာနေပြီ။

“ယောက်ျားလေး၊ ယောက်ျားလေး” ကိုးလလွယ်၊ ဆယ်လဖွား စောင့်စားခဲ့ရသော မိခင်အတွက် ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးကျသွားပါပြီ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရခြင်း၊ သားဖွားရခြင်းတည်းဟူသော မိန်းမများသာ ခံစားရသည့် အာဝေဏိက ဒုက္ခ ၂ ပါးမှလည်း လောလောဆယ်တော့ လွတ်သွားလေပြီ။ “ယောက်ျားဖောင်စီး၊ မိန်းမမီးနေ” အသက်နေနှင့် နီးလှချေတကား။

“ဖဝါးလက်နှစ်လုံး၊ ပခုံးလက်နှစ်သစ်” ဖွားသစ်စ ကလေးငယ်။ ပွင့်သစ်စပန်းကလေးနယ်သို့။ လူကြီးများထက်စာလျှင်တော့ အပြစ်ကင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ သို့သော် လုံးဝအပြစ်ကင်းသည်ဟူ၍ကား တပ်အပ်မပြောနိုင်။ ပဋိသန္ဓေနေစဉ်ကတည်းက အဝိဇ္ဇာခြံရံပြီး တဏှာအခြေခံသော ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံ၏ စီမံမှုဖြင့် ကလေးရေကြည် သန္ဓေတည်ခဲ့ရသည်။ ဘဝအဆက်ဆက် အနမတဂ္ဂ သံသရာကပါလာသော ကံများရှိနေဦးမည်။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ခေါင်းတွဲကြီးနောက် အကုသိုလ်ကံတွေလည်း တသိ တစ်တန်းကြီးလိုက်ပါလာမည်။ ထိုကံဆိုးများကလည်း “ကြီးကြီး ငယ်ငယ် အရွယ်မရွေး နှိပ်စက်တတ်၊ သတ်ဖြတ်တတ်ပါသေး သည်။ ကံတရားကို ဉာဏ်များလို့မရပါ။ “အသက်ဉာဏ်စောင့်၊ ဥစ္စာကံစောင့်” ဟု ပြောသော်လည်း အသက်ဟူသော ဇီဝိတ ရုပ်သည် ကံကြောင့်ဖြစ်သော ကမ္မဇရုပ် ကေန်ဖြစ်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ နာမ်သက်ဟုဆိုအပ်သော ဇီဝိတိန္ဒြေ စေတသိက် သည် ဉာဏ်ကင်းသော ဉာဏဝိပွယုတ် ပဋိသန္ဓေစိတ်များနှင့် ယှဉ်နိုင်သောကြောင့်လည်းကောင်း “အသက်ကံစောင့်” ဟု ပြော လျှင် အဘိဓမ္မာတရားနှင့် ပို၍သင့်လျော်သည်ဟု အရှင်သာသန သီရိက အဘိဓမ္မာမြင်ကွင်းစာအုပ်တွင် ဆိုထားလေသည်။

ကလေးကို ဆရာမထံ အပ်နှံပြီးနောက် အချင်း ချရဦး မည်၊ ကလေးမွေးပြီးနောက် အချင်းမွေးရမည်၊ အချင်းကပ်ခြင်း၊ သွေးသွန်ခြင်း စသည့် နောက်ဆက်တွဲ အရှုပ်အထွေးများလည်း ရှိတတ်သည်။ အချင်းချပြီးသည်နှင့် သားအိမ်ကို အလွှာလိုက် ပြန်ချုပ်ရ၏။ ဆီးအိမ်ကို မထိစေရန် သတိထားရမည်။ အပ်ဖျား တစ်ကော်၊ ဓားတစ်ချက်ဆွဲ၊ ကတ်ကြေးတစ်ခါညှပ်။ အားလုံး အရေးပါ၏။ သွေးထွက်လျှင် ညှပ်၊ သွေးစို့လျှင် ပိတ်စနှင့်တို့၊ များလျှင် စုပ်စက်နှင့်စုပ်၊ အလုပ်များသလို အမှားမခံ၊ ခွဲခွဲသည့် အလွှာများကို အစဉ်အတိုင်းပြန်ချုပ်ရ၏။ စပါးလုံးတစ်ထောက် ဆိုသည်မှာ မှန်၏။ အရေပြားကို ခွာလိုက်လျှင် ချောသည် လှသည်တို့ ဘယ်ဆီရောက်နေသည်မသိ။ ဤခန္ဓာကိုယ်၏

အတွင်းသားကို အပြင်သို့လှန်ထားလိုက်လျှင် ကျိုး၊ ခွေးတို့ကို တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် မောင်းနေရမည်ဟု ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာ တွင် ဆိုထားလေသည်။

သွေးစုပ်သည့်ပိတ်စများ၊ ခွဲစိတ်ကိရိယာများ ကျန်၊မကျန် ချုပ်ရိုးကြောင်းများ သွေးထွက်၊မထွက်၊ ချုပ်ရိုး ခိုင်၊မခိုင်၊ ချုပ်ရိုး များ စေ့၊မစေ့ စစ်ဆေးရ၏။ မေ့ကျန်နေလို့မရ။ နိစ္စဓူဝ လုပ်နေ သည်ဆိုသော်လည်း တစ်ချက်အမှားမခံ၊ စိတ်မောလူမော အများ ကြီး မောရသည်။

ခွဲစိတ်ကုသမှု စုစုပေါင်းကြာမှ တစ်နာရီခန့်သာ။ ထို တစ်နာရီကိုပင် စိုးရိမ်ပူပန်မှု ခံစားနေကြသော ခင်ပွန်းသည်၊ မိဘဆွေမျိုးသားချင်းတို့အတွက်ကား တစ်ကမ္ဘာခန့်ကြာသည်ဟု ထင်လိမ့်မည်။ သို့ဆိုလျှင် ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်း ဝတ်ရုံစိမ်းအောက်မှ နှလုံးခုန်သံများ၊ နှာခေါင်းစည်းအောက်မှ ပင့်သက်ရှိုက်သံများ၊ ဦးထုပ်အောက် နဖူးဆံစပ်မှသည် ခွဲခန်းဖိနပ်ပေါ်သို့ ယိုစီးကျ လာသော ချွေးသံများ၊ အခိုးများကြောင့် ဝေသီလာသော မျက်လုံး များ၊ ကြင်နာမှုတွင် စိုးရိမ်မှုရောစွက်နေသော စကားသံများ၊ မီးအုပ်ဆောင်းအောက်မှ ရုပ်အားနာမ်အား များစွာ အသုံးချနေ ရသော တိကျရမည်၊ မှန်ကန်ရမည်၊ မြန်ဆန်ရမည်၊ သတိကြီး စွာထားရမည်ဖြစ်သော လှုပ်ရှားမှုများ။ ဤအရာအားလုံးကို ပြင်ပကမ္ဘာဆီသို့ လက်ဆောင်ပါးလိုက်ချင်ပါဘိ။ သိကြားစေ သက်သေညွှန်းလိုက်ချင်ပါဘိ။ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

စေတနာ၊ ဝါသနာ အရင်းတည်း၊ ကရုဏာတရားနှင့်ပေါင်း၊ ထပ်တူမျှဝေ ခံစားခြင်းဟူသော ကိုယ်ချင်းစာတရားနှင့် မြှောက်လိုက်ပါက ထွက်လာသော ရလဒ်ကား လူနာမောလျှင် မိမိပါမောသည်။ လူနာကျပ်လျှင် မိမိပါကျပ်သည်။ လူနာ ရင်တုန်လျှင် မိမိပါလိုက်ရင်တုန်ရသည်။ ထိုသို့သော ဆရာဝန် ဆရာမများ၏ ဘဝ ကြာလျှင်ဖြစ်လာမည့်ရောဂါများကား နှလုံးရောဂါ၊ သွေးတိုးရောဂါ၊ ကူးစက်ရောဂါ ဝေဒနာသည်များထံမှလည်း ဝေဒနာများ ကူးစက်တတ်သေး၏။ အဆိုးဆုံးကတော့ အေဒိုင်းဒီအက်စ်။ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းဆိုတော့ ရှောင်လွှဲ၍မရ။ ဆေးကျောင်းတုန်းက ဆရာကြီးတစ်ဦးပြောဖူးသည့် “ဝက်ဖြစ်မှတော့ မစင်ကြောက်လို့မရ” တဲ့။

“အသက်ထက် အရေးကြီးသောအရာ ဘာမျှမရှိ” မှန်၏။ လူနာ၏အသက် အရေးကြီးသောကြောင့် မိမိအသက်ကိုပင် မေ့နေတတ်သော ဆရာဝန်၊ ဆရာမများ။ မိမိရောဂါကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လူနာပေါ်တွင်သာ လုံးပန်းနေရင်း တမလွန်အတွက် ရိက္ခာမထုပ်နိုင်မိ သေမင်းနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့ရသည်များလည်း များစွာရှိသည်။

ခွဲစိတ်ကုသမှု အောင်မြင်သည်၊ လူနာလည်း ကောင်းသည်။ မိခင်ရော ကလေးပါ ကျန်းမာသည်။ “လူနာကိုကုပါ၊ ရောဂါကိုမကုပါနှင့်” ဟူသော ဆိုရိုးစကားရှိ၏။ ရောဂါကိုသာကုလျှင် အလုံးရှိ အလုံးခွဲထုတ်လိုက်မည်။ လူနာ ဘာဖြစ်ဖြစ်။

* * *

သန်းခေါင်ကျော်၍ နာရီပြန် ၂ ချက်ပင် ထိုးလေပြီ။ သည်အချိန်ကျမှ မအိပ်တော့ပါဘူး။ အိပ်နေလည်း အရေးပေါ်လူနာ လာနှိုးလျှင် ထရဦးမည်။ စစ်မြေပြင်တွင် တပ်မှူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အမြဲ အသင့်အနေအထားနေရသည်။ သေချိန်မကျဘဲ မသေစေရန်၊ မသေသင့်ဘဲ မသေစေရန်၊ မရဏမင်းနှင့် စစ်ခင်းနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟုဆိုရလျှင် လွန်အံ့မထင်။

ခွဲစိတ်ခန်းအပြင်ဘက် နားနေခန်းတွင် ဆေးရုံမှူးကြီးက ရင်ဖွင့်သည်။ ‘မနက်က ကလေးတစ်ယောက် ဆုံးသွားတယ်။ သူ့အဖေက ရန်ကုန်သွားလိုက်ရင် ကောင်းသားလို့ ပြောတယ်။ နောင်တရတဲ့ပုံစံမျိုးပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က “ခင်ဗျား ဖခင်တစ်ဦးအနေနဲ့ တာဝန်ကျေပါတယ်။ အစွမ်းကုန် ပြုစုလိုက်ရတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဝန်ထမ်းတွေအနေနဲ့လည်း နေ့ရောညပါ လိုလေသေးမရှိအောင် ဂရုစိုက်ကြတာ ခင်ဗျားအမြင်ပဲ။ ရန်ကုန်ကိုတော့ မလိုလို့ မလွှတ်တာပေါ့ဗျာ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဆေးရုံတက်နေတဲ့ ကလေးတွေကို ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေလိုပဲ သဘောထားတယ်။ ခုလိုဖြစ်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ” အညာသားဆရာဝန်ကြီးက ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ပြောသည်။

သောကပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿ ဥပါယာသ ဆိုသော မီးများတောက်လောင်နေစဉ် အမှန်ကိုမြင်နိုင်မည်မဟုတ်။ အများကြီးမောသော သားသမီးဇော။ မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်က ကိသာဂေါတမီသည် သူ၏သား အသက်ပြန်ရှင်ဆေး ဖော်ရန်

၇၈ ❖ ဒေါက်တာဘမြင့် (မော်ကျွန်း)

လူမသေဖူးသောအိမ်မှ မုန်ညင်းစေ့ကိုပင် လိုက်ရှာသေးသည်
မဟုတ်ပါလော။

* * *

ဪ...လေတိုက်၍ မီးမငြိမ်းစေရန် အစွမ်းကုန် ကာရံ
နေသည့်ကြားမှ ရုတ်တရက် လေပြင်းဝင်ရောက် ဝှေ့ယမ်းတိုက်
ခတ်သွားလျှင်လည်း မီးငြိမ်းတတ်ပါသေးသည်။ ထိုသို့ဖြစ်လာ
လျှင် ဆရာဝန်၊ ဆရာမ စသော ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းများ၏
စေတနာကို နားလည်သဘောပါကိုင်နိုင်ကြပါစေ။ ယောနိသော
မနသိကာရ ထားနိုင်ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုရင်း မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့၊
ပြည်သူ့ဆေးရုံမှ ဆေးရုံမှူး ဒေါက်တာမောင်ဝင်း၊ မြို့နယ်ကျန်းမာ
ရေး အရာရှိ ဒေါက်တာအောင်ကြည်ဆွေ၊ လက်ထောက်ဆရာဝန်
များ ဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာမြင့်မြင့်လှိုင်၊ ဒေါက်တာသန္တာ
ကြည်ဦးနှင့်တကွ ဆရာ၊ဆရာမများ၊ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းများ
အားလုံး ဂုဏ်ပြုရေးသားလိုက်ရပါတော့သည်။

❖

“ ဖြစ်ပျက်မှန်စေ၊ ရိုသေလေးစား၊ မနားရှုမှတ်၊ သင့်
မြတ်ရာမှီ၊ စိတ်တည်နည်းထွင်၊ ဟောဇွင်လျော်စွာ၊ မညာအားခဲ၊
ဆင်းရဲ ခံကြ၊ မရမပြန်၊ အင်ကိုးတန်နှင့် အမှန်စုံညီ၊ မြတ်
ယောဂီ၊ ရမည်မချ အမှန်တည်း။ ”

ညက်စဉ်တက်ရန် အင်ကိုးတန်

လောကီနယ်တွင် ချမ်းသာဆင်းရဲကို ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုး
တက်မှုအပေါ် အခြေခံ၍ သတ်မှတ်ကြ၏။ သန်းကြွယ်သူဌေး၊
ကုဋေကြွယ်သူဌေး စသည်ဖြင့် ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာ
ရွှေငွေ စသော ရုပ်ဝတ္ထုတန်ဖိုးကို စံနှုန်းအဖြစ်ထား၍ တိုင်းတာ
ကြ၏။

လောကီလူတို့၏ ချမ်းသာထက် နတ်တို့၏ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာ
တို့၏ချမ်းသာက အဆင့်ဆင့် သာလွန်သွားရာ လောကီနယ်၏
အကောင်းဆုံး ဗြဟ္မာချမ်းသာ၌ပင်လျှင် ဖောက်ပြန်ပျက်စီးခြင်း
ဟူသော ဝိပရိဏာမဒုက္ခရှိသေး၏။ လူတို့၏ချမ်းသာ၌လည်း
“မရှိတောင့်တ၊ ရှိကြောင့်ကြ” ဆိုသလို သင်္ခါရဒုက္ခများ တွေ့လျက်
ရှိနေသည်။

“မရှိတာထက် မသိတာခက်” ဆိုသော စကားရှိ၏။ အရှိ

တန်ဖိုးထက် အသိတန်ဖိုး တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရလျှင် ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုထက် နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုက ပို၍ ပဓာနကျသည်။ လူသတ်လက်နက်ကြီးများ၊ ကမ္ဘာဖျက်လက်နက် ကြီးများ မည်မျှပင် ဆန်းဆန်းပြားပြား တီထွင်ထုတ်လုပ်နေကြ ပါစေ။ ဗြဟ္မစိုရ်တရား ထွန်းကားနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကမ္ဘာ လောကကြီး သာယာလှပနေမည်သာ။

ဒါနအမှုပြုရာတွင် “ညောင်စေ့လောက် လှူသော်လည်း ညောင်ပင်ကြီးလောက် ရသည်။ ညောင်ပင်ကြီးလောက်လှူသော် လည်း ညောင်စေ့လောက်သာရသည်” ဆိုရာဝယ် လှူဖွယ်ဝတ္ထု၏ တန်ဖိုးထက် ထားရှိသော စိတ်စေတနာက အရေးကြီးကြောင်း ဖော်ပြနေပါသည်။

ရုပ်တရားကို ယနေ့ သိပ္ပံပညာရှင်များ အကျကြည့် မှန် ပြောင်း အဆင့်ဆင့်ဖြင့် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ လေ့လာကြသည်။ အသေး ဆုံး ရုပ်ကလာပ်တစ်ခု၏ ဝတ်ဆံထဲမှ အရာများအထိ သိရှိ ကြပြီ။ စိတ်စေတသိက်ဆိုသော နာမ်တရားကိုတော့ ထိုသို့ မလေ့လာနိုင်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ၌ကား သင်္ကြိုဟ်ကျမ်းတွင် နာမ်တရား ကို ဓာတ်ခွဲထားပါသည်။ သရုပ်ခွဲထားပါသည်။ စိတ်တစ်ခု ရုပ်ကိုးဆယ် (၈၉)အကျယ် (၁၂၁)ပါး၊ စေတသိက် (၅၂)ပါး၊ စိတ်တို့၏ဖြစ်စဉ်၊ အပါယ်ဘုံသားတို့၏ စိတ်မှသည် လူ့ဘုံ နတ်ဘုံ ဗြဟ္မာဘုံတို့တွင် စိတ်အဆင့်အတန်း မြင့်တက်သွားပုံ စသည်တို့ကို တွေ့ရမည်။ နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်သိသွားသော အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ မဂ်စိတ် ဖိုလ်စိတ်တို့သည်ကား အမြင့်မြတ်ဆုံးသော

စိတ်အခြေအနေများ ဖြစ်ကြသည်။

စင်စစ် သန္တိသုခဟူသော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသည်သာလျှင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ဖြစ်၏။ ထိုနိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို မည်သို့ရရှိနိုင်မည်နည်း။ ဝိပဿနာရှုမှတ်ပွားများခြင်း ဖြင့် ရရှိနိုင်သည်။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်သူများအနေဖြင့် ဉာဏ်စဉ်(၁၀) ပါး၊ (၁၆)ပါး၊ ဝိသုဒ္ဓိ(၇)ပါး စသည်တို့သည် ဖြတ်သန်းသွားရ မည့် စိတ်အစဉ်များဖြစ်၏။ ရန်ကုန်မှ မန္တလေးသို့သွားလျှင် ပဲခူး၊ ညောင်လေးပင်၊ တောင်ငူ၊ ပျဉ်းမနား၊ သာစည် စသည့် ဘူတာစဉ်များကို ဖြတ်သန်းသွားရသကဲ့သို့ပင်။ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်ကိုရောက်မည်။ ဘယ်မြို့ရောက်ပြီးမှ ဘယ်မြို့ရောက်မည် စသည်ဖြင့် အစဉ်မှန်ရမည်။ အစဉ်ကျော်၍မရ။

ဝိပဿနာရှုရာတွင် နာမ်အဆင့်အတန်းမြင့်တက်လာပုံကို ဉာဏ်စဉ်ဖြင့် မှတ်ကျောက်တင်ရ၏။ သို့ဖြစ်ပါ၍ ဉာဏ်စဉ်သည် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်သူများအတွက် အရေးကြီး၏။ တရား စခန်းများတွင် ယောဂီများကို တရားပြခြင်း၊ တရားထိုင်စေခြင်း၊ တရားစစ်ခြင်း စသည်တို့ကိုပြုလုပ်ရ၏။ မဟာစည် တရားစခန်း တွင်ကား ဉာဏ်စဉ်နာရန် သင့်လျော်သော ယောဂီများကို ဉာဏ် စဉ် နှာစေ၏။ အချို့ယောဂီများ ဉာဏ်စဉ်မြန်မြန်နာရသလို အချို့ကား တော်တော်နှင့် ဉာဏ်စဉ်နာခွင့်မရ။

ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ဆရာတော်အနေဖြင့် စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက် အရ သင့်လျော်ရာအချိန်တွင် သင့်လျော်သလို ပြုလုပ်သွားခြင်း

ဖြစ်ရာ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် စသည်တို့ မရရှိသေးဘဲ သမ္မသနဉာဏ် စသော ဉာဏ်စဉ်(၁၀)ပါးသို့ ကျော် တက်၍မရ။

တရားအားထုတ်ရာတွင် သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟူသော ဣန္ဒြေ(၅)ပါး ထက်မြက်ရန် အရေးကြီး၏။ ဣန္ဒြေ ထက်မှ ဉာဏ်တက်မည်။ ဣန္ဒြေထက်ကြောင်း တရား(၉)ပါး ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာ၌ လာရှိသည်။

သူများတွေ့ကား ဉာဏ်စဉ်နာရပြီ။ မိမိကား ဉာဏ်စဉ်မနာ ရသေး။ ဉာဏ်စဉ်တက်ရန် နှောင့်နှေးကြန့်ကြာနေသော ယောဂီ များအတွက် ဧရာဝတီတိုင်း၊ မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့ မဟာဝတ္ထုကံ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ “ဉာဏ်စဉ်တက်ရန် အင်ကိုးတန်” တရားတော်ကို ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူလေပြီဖြစ်သော နိုင်ငံ တော် သံဃမဟာနာယကအဖွဲ့ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တကုသလသာမိ မော်လမြိုင်ကျွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်များကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ပြီးသကာလ ဓမ္မဒါန ဖြန့်ဝေပူဇော်ကန်တော့လိုက်ရပါသတည်း။

ဉာဏ်စဉ်တက်ရန် အင်ကိုးတန်

ဖြစ်ပျက်မှန်စေ၊ ရှိသေလေးစား၊ မနားရှုမှတ်၊ သင့်မြတ်ရာ မှီ၊ စိတ်တည်နည်းထွင်၊ ဗောဇ္ဈင်လျော်စွာ၊ မညှာအားခဲ၊ ဆင်းရဲ ခံကြ၊ မရမပြန်၊ အင်ကိုးတန်နှင့် အမှန်စုံညီ၊ မြတ်ယောဂီ၊ ရမည်မှချ အမှန်တည်း။

သိမှတ်ဖွယ်ရာ အကျယ်လင်္ကာ

၁။ ဖြစ်ပျက်မှန်စေ

ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မရင့်သန်လည်း၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ၊ ဖြစ်ပေါ် လာက၊ ပျက်တာအမှန်၊ ဉာဏ်ရင့်သန်လည်း၊ ဧကန်မလွဲ၊ ဖြစ် ပျက်ပဲဟု၊ ယူစွဲကြလျှင် အမှန်ပင်၊ ဉာဏ်စဉ်တိုးတက်မယ်။

၂။ ရှိသေလေးစား

ဉာဏ်စဉ်တက်ရန်၊ အတန်တန်ဖြင့်၊ ဝေဖန်မိန့်ခြွေ၊ နယု ပဒေကို၊ ရှိသေလေးစား၊ အရေးထား၍၊ ယုံမှားကင်းပြတ်၊ သတိ ဓာတ်ဖြင့်၊ ရှုမှတ်ပါလျှင်၊ အမှန်ပင်၊ ဉာဏ်စဉ်တိုးတက်မယ်။

၃။ မနားရှုမှတ်

နေ့ညဉ့်မစဲ၊ ကိုယ်စိတ်ထဲ၌၊ ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်၊ သဘော မှန်ကို၊ ဖန်ဖန်မပြတ်၊ သတိဓာတ်ဖြင့်၊ မရပ်မနား၊ ဉာဏ်စဉ် ပွားအောင်၊ ကြိုးစားမှတ်လျှင်၊ အမှန်ပင်၊ ဉာဏ်စဉ်တိုးတက်မယ်။

၄။ သင့်မြတ်ရာမှီ

တစ်ဆယ့်ခြောက်တန်၊ ဉာဏ်စဉ်မှန်အား၊ သင့်တန်လျောက် ပတ်၊ လျောင်းရပ်စကား၊ အစားမိတ်ဆွေ၊ လေးထွေယာပထ၊ ညီမျှဥတု၊ သပ္ပာယ်မှုကို၊ ကြည့်ရှုလျက်သာ၊ မှီဝဲပါ၍၊ မှတ်ကာနေ လျှင်၊ အမှန်ပင်၊ ဉာဏ်စဉ်တိုးတက်မယ်။

၅။ စိတ်တည်နည်းတွင်

ယခုအခါ၊ စိတ်ငြိမ်တာကား၊ ဘယ်ဟာမှီလျက်၊ ဘယ်မှတ်

ချက်ကြောင့်၊ ငြိမ်သက်တည်မြဲ၊ ကောင်းသလဲဟု၊ ဝေခွဲ၍သာ၊
နည်းကောင်းရှာလျက်၊ မှတ်ကာနေလျှင် အမှန်ပင်၊ ဉာဏ်စဉ်
တိုးတက်မယ်။

၆။ ဗောဇ္ဈင်လျော်စွာ

ဝီရိသမာ၊ ဓိပညာနှင့်၊ သဒ္ဓါဟုဆို၊ တရားကိုကား၊ ပိုလို
မရှိ၊ ညီအောင်ညှိ၍၊ မှတ်သိစိတ်လဲ၊ သိတ်သိတ်သဲလျက်၊ လျော့ရဲ
တက်ကြွ၊ မရှိရအောင်၊ မှတ်ကြပါလျှင်၊ အမှန်ပင်၊ ဉာဏ်စဉ်
တိုးတက်မယ်။

၇။ မညာအားခဲ

ဝိပဿနာဉာဏ်၊ အမြင်သန်၍၊ နိဗ္ဗာန်ထုတ်ချောက်၊ ကိုယ်
တိုင်ရောက်လျက်၊ မျက်မှောက်ထင်ထင်၊ ပြုလိုလျှင်သော်၊ ကြော
ခြင်ရိုးရေ၊ အသက်သေလည်း၊ စိတ်နေတင်းကာ၊ ပြင်းထန်စွာဖြင့်၊
မညာအားခဲ၊ ရှုမှတ်မြဲဖြင့်၊ မှတ်မြဲမှတ်ကာ၊ နေနိုင်ပါလျှင်၊
အမှန်ပင်၊ ဉာဏ်စဉ်တိုးတက်မယ်။

၈။ ဆင်းရဲခံကြ

မညာအားခဲ၊ ရှုမှတ်ဆဲ၌၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ၊ ဖြစ်သမျှကို၊ နေကွ
မမှန်၊ ရှုမှတ်ဉာဏ်ဖြင့်၊ သည်းခံလျက်သာ၊ မှတ်နိုင်ပါသော်၊
မြန်စွာထင်ထင်၊ အမှန်ပင်၊ ဉာဏ်စဉ်တိုးတက်မယ်။

၉။ မရမပြန်

ဆင်းရဲပြင်းထန်၊ ဒုက္ခမှန်ကို၊ သည်းခံ၍ပ၊ အားထုတ်ကြ

သော်၊ မရစဖူး၊ တရားထူးကို၊ ရည်စူးတိုင်းသာ၊ မရပါလျှင်၊
ဘယ်ခါမှာမျှ၊ ကိုယ့်ဌာန၊ မုချအမှန်၊ ငါမပြန်ဟု၊ မြဲမြဲလှစွာ၊
မှတ်မြဲသာဖြင့်၊ မှတ်ကာနေလျှင်၊ အမှန်ပင်၊ ဉာဏ်စဉ်တိုးတက်
မယ်။

သြဝါဒနည်းညွှန်

ဉာဏ်စဉ်တက်ဖို့၊ ခက်လို့နေလျှင်
အင်္ဂါကိုးချက်၊ ကျိုးပျက်ဆိုချင်
ကျိုးပျက်အင်္ဂါ၊ ပြင်ကာမှတ်လျှင်
မြန်အလျင်၊ ဉာဏ်စဉ်ရဖို့ပင်။ ။

“ ကိုယ့်ကာယကံ ကိုယ့်ထံပြန်၊ ကိုယ့်ဝစီကံ ကိုယ့်ထံ
ပြန်၊ ကိုယ့်မနှောက် ကိုယ့်ထံပြန် မည်ဖြစ်ရာ သူတော်သော်
လည်း ကိုယ်ကောင်းပါမှ မိမိ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးနှစ်ဝ အကျိုး
ဖြစ်စေသော သူတော်ကောင်းစစ်စစ် ကောင်းပြစ်မည် ဖြစ်
ကြောင်း... ”

သူတော်ကောင်းတရားကို ဂုဏ်ပြုခြင်း

သူတော်ကောင်းဆိုတာ သူတော်မှ ကိုယ်ကောင်းတာကို
ပြောတာ...ဟု အသက်ကြီးကြီးလူတစ်ဦးက အာပေါင်အာရင်း
သန်သန်နှင့် ပြောနေစဉ် လူငယ်များ ဝိုင်၍ နားထောင်နေကြ
သည်ကို တွေ့ဖူး၏။ မည်သူမျှ ပြန်၍စောဒကမတက်သော
ကြောင့် ထိုလူကြီးလည်း ဆက်လက်၍ မိမိအပေါ် မကောင်းသော
သူများကို မည်သို့မည်ပုံ ပြန်လုပ်မည်ဟု ကြိမ်းဝါးနေလေ၏။
တစ်ခါက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးတစ်ဦး ကျေးရွာကျောင်း
တစ်ကျောင်းသို့ တာဝန်ကျရာ အလုပ်မလုပ်သော ဝန်ထမ်းတစ်ဦး
ကို အလုပ်လုပ်စေရန် တိတိကျကျ ကိုင်တွယ်၏။ ထိုအခါ ထို
ဝန်ထမ်းက ရန်ပြုလာသည်။ နောက်ဆုံး ဓားကြိမ်းပါ ကြိမ်းလာ
သည်။ ထိုဆရာကြီးသည် ထိုကျောင်းမှပြောင်းခါနီးတွင် ကျွန်

တော်ထံလာ၍ “ဆရာရေ... လူကြီးသူမတွေရဲ့ ဆုပေးစကား ‘သူတော်ကောင်းနဲ့တွေ့ပါစေ၊ သူယုတ်မာနဲ့ လွဲပါစေ’ဆိုတာ သိပ်မှန်တာပဲ” ဟု ပြောသွား၏။

တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး အရှင်ဦးဥတ္တမသာရ ရွတ်လေ့ရှိသော ကဿပမြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့် တစ်သိန်းတန်ဂါထာတော်များတွင် “သူတော်ကောင်းကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ အခွင့်ကြုံ၍ ပေါင်းဆုံမှီဝဲခြင်းသည်ပင်လျှင် ဘေးရန်မနှောင့် ချမ်းသာရောက်အောင် စောင့်ရှောက်ကယ်မနိုင်ပါပေ၏။ သူတော်ကောင်းတို့နှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ ပေါင်းသင်းခြင်းကို ပြုပါလေ။ သူတော်ကောင်းတို့၏ ပစ္စုပန် သံသာ နှစ်ဖြာကြီးပွားကြောင်း တရားကောင်းကို ကောင်းစွာသိမြင်လာသော် တစ်နေ့ တခြား ကြီးပွားချမ်းသာ မြင့်မြတ်လာနိုင်ပါ၏” ဟု ဟောကြားထားပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ သူတော်ကောင်းတို့မည်သည် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း တော်သည်၊ ကောင်းသည်။ မိမိအား ပေါင်းဆုံမှီဝဲလာသော သူတစ်ထူးကိုလည်း တော်စေသည်၊ ကောင်းစေသည်ဟု သတ်မှတ်ရပေမည်။

သူတော်ကောင်းတွင် “တော်” နှင့် “ကောင်း” ဟူသော စကားနှစ်လုံးပါရှိရာ တိပိဋကဓရဆရာတော် အရှင်သိရိန္ဒာဘိဝံသ (ယော)က-

“တော်” ရန် အသိပညာတိုးပွားအောင် သင်ယူရမည်။ အသိပညာတွင်လည်း လောကီအသိပညာမျှ

ကို သာမက လောကုတ္တရာ အသိပညာကိုပါ တတ်သိနားလည်ထားမှ ပြည့်ဝစုံလင်သော တော်သူဖြစ်လာမည်။ “ကောင်း” ရန် သဒ္ဓါတရားရှိအောင် လုပ်ရမည်။ သဒ္ဓါတရားရှိလာလျှင် စိတ်ကြည်လင်သန်ရှင်းဖြူစင်လာပြီး ကောင်းတာကိုချည်းသာလုပ်လိုသဖြင့် ကောင်းသူ ဖြစ်လာမည်ဟု ဆိုထားလေသည်။

သူတော်ကောင်းဟု သတ်မှတ်နိုင်ရန် မည်သို့သော အကျင့်(စရဏ)ရှိသူကို သူတော်ကောင်းဟု ခေါ်မည်နည်း။

သူတော်ကောင်းတရား ၇ ပါး (သတ္တသဒ္ဓမ္မ) ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်သူကို သူတော်ကောင်းဟု ခေါ်ရပေမည်။ သူတော်ကောင်းတရား ၇ ပါးမှာ (၁) သဒ္ဓါ-ရတနာသုံးပါး ကံ၊ ကံ၏ အကျိုး၌ ယုံကြည်ခြင်း၊ (၂) ဟိရိ-မကောင်းမှု၌ ရှက်ခြင်း၊ (၃) ဩတ္တပ္ပ-မကောင်းမှု၌ကြောက်ခြင်း၊ (၄) သုတ-အကြားအမြင်များခြင်း၊ (၅) ဝီရိယ-ကောင်းသောအလုပ်၌ ဝီရိယရှိခြင်း၊ (၆) သတိ-ကောင်းရာ၌ထင်သော သတိရှိခြင်း၊ (၇) ပညာ-ဆင်ခြင်ဉာဏ်ပညာရှိခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

ဘုရားဂုဏ်တော် (၉)ပါးအနက် ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နဂုဏ်တော်တွင် စရဏတရား (၁၅)ပါး၌ ဤသူတော်ကောင်းတရား(၇)ပါးလည်း ပါဝင်နေရာ ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့၏ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ပါရမီမြောက် အကျင့်ထူး အကျင့်မြတ်များလည်း ဖြစ်၏။

ထိုအကျင့်ထူး အကျင့်မြတ်များကို “သူတော်မှ ကိုယ်ကောင်းမည်” ဆိုသော ကလေးကလားဆန်ဆန် သေးသေးသိမ်သိမ် အပြုအမူမျိုးနှင့် လားလားမျှ မနှိုင်းယှဉ်အပ်ပေ။

ဤနေရာတွင် အလျဉ်းသင့်၍ သူတော်ကောင်းဥစ္စာ သို့မဟုတ် အရိယာဥစ္စာ (၇) ဖြာကိုပါ ဖော်ပြပါမည်။ (၁) သဒ္ဓါ (၂) သီလ (၃) သုတ (၄) စာဂ-စွန့်ကြဲပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း (၅) ပညာ-မဂ်ဖိုလ်ပညာ (၆) ဟိရီ (၇) သြတ္တပု ဤဥစ္စာ (၇) ဖြာနှင့် ပြည့်စုံသူသည် သူတော်ကောင်းဥစ္စာနှင့်ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၏။

ရွှေငွေကျောက်သံ ပတ္တမြားနှင့် မည်မျှပင် ပြည့်စုံစေကာမူ သူတော်ကောင်းဥစ္စာနှင့် မပြည့်စုံပါက သူတော်ကောင်းဟု သတ်မှတ်၍ မရချေ။

သူတော်ကောင်းဥစ္စာများဖြစ်သော သဒ္ဓါ သီလ သုတ စာဂ ပညာ စသည်တို့နှင့် ပြည့်စုံသူသည် နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည် တို့၌ ဖြစ်ရကုန်၏။ မိမိမှာလည်း ထိုတရားများရှိပေသည်တကား ဟု နတ်ဗြဟ္မာတို့ကို သက်သေအရာ၌ထား၍ မိမိ၌ရှိသော သဒ္ဓါ အစရှိသော တရားတို့ကို အဖန်ဖန်အောက်မေ့ခြင်းကို ဒေဝတာ နုဿတိဟု ခေါ်၏။

သို့ဖြစ်ပါ၍ အရိယာတို့၏ ဥစ္စာနှင့်ပြည့်စုံသူ၊ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည်လားကြောင်း တရားများနှင့် ပြည့်စုံသူကိုသာ သူတော်ကောင်းဟု သတ်မှတ်ရပေမည်။

သူတော်ကောင်းတို့၌ “မိမိအပေါ်တော်သူကိုသာကောင်းမည်”

ဆိုသော အပေးအယူစိတ်ဓာတ်မျိုး လုံးဝမရှိ။ မိမိအပေါ် မတော်သော်လည်း၊ မကောင်းသော်လည်း၊ မေတ္တာစိတ် ခန္တီစိတ်နှင့် ပါရမီဖြည့်သွားကြသည့် ဘုရားအလောင်း အစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့၏ ထုံးကို နှလုံးမူသင့်ပေသည်။

ထို့အပြင် သူတော်မှ ကိုယ်ကောင်းမည်ဆိုပါက သူမတော်လျှင် ကိုယ်မကောင်းတော့မည်လော။ အိုးရွဲကို စလောင်းရွဲနှင့် ဖုံးမည်၊ ပါးကိုက်လျှင် နားကိုက်မည်ဆိုသည့် စိတ်ဓာတ်မျိုးသည် “ဘယ်သူတရားပျက်ပျက် ကိုယ်မပျက်ပါစေနှင့်” ဟူသော သူတော်ကောင်းတို့၏ လက်ကိုင်တရားနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေလေသည်။

သူ မတော်၍ ကိုယ်မကောင်းဘူးဆိုပါက သူ့အကုသိုလ် မီးပွား ကိုယ်ထဲသို့ ကူးစက်ပြီး ကိုယ်လည်း အကုသိုလ်ဖြစ်လျက် ရှိကြောင်း ဖော်ပြနေပါသည်။

စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက “သူတော်ကောင်းဆိုတာ အောက်ဆုံးကပဲ။ မင်း ခြင်သတ်ရဲလား၊ မသတ်ရဲပါဘုရား၊ ခြင်တောင် အရှုံးပေးရတယ်” ဟု သူတော်ကောင်းတို့၏ သေးငယ်သော အပြစ်ကိုပင်လျှင် ကြောက်ဖွယ်ဆေးကြီးတစ်ခုနယ်ရှုမှု၊ နှိမ်ချမှု၊ သည်းခံမှုတို့ကို ထင်ရှားအောင် ဥပမာပေးခဲ့၏။

တစ်ခါက ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး မိမိကျောင်းမှ နာရီသူခိုးခိုး၍ ပျောက်ဆုံးသွားရာ လာရောက်မေးမြန်းကြသော ဒကာ၊ ဒကာမများအား “လက်စသတ်တော့ ငါသူခိုးမှန်း အခုမှသိရတယ်” ဟု ပြော၏။ မိမိပြုခဲ့သော ကံ ယခု မိမိပြန်ခံရသည်ဟု

၉၄ ❖ ဒေါက်တာဘမြင့် (မော်ကျွန်း)

ဆိုလို၏။ ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းဟု သဘောထားမှု၊
မည်သူမပြု မိမိမှုဟု နှလုံးသွင်းမှုကို ပေါ်လွင်စေခဲ့သည်။

ကိုယ့်ကာယကံ ကိုယ့်ထံပြန်၊ ကိုယ့်ဝစီကံ
ကိုယ့်ထံပြန်၊ ကိုယ့်မနောကံ ကိုယ့်ထံပြန် မည်ဖြစ်ရာ
သူတော်သော်လည်း ကိုယ်ကောင်းပါမှ မိမိ သူ
တစ်ပါး နှစ်ဦးနှစ်ဝ အကျိုးဖြစ်စေသော သူတော်
ကောင်းစစ်စစ် ဧကန်ဖြစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ရေးသား
လိုက်ရပါသည်။

သူတော်ကောင်းတရား (၇)ပါး ပွားများနိုင်ပါစေ။
သူတော်ကောင်းဥစ္စာ (၇)ဖြာ ပြည့်စုံနိုင်ပါစေ။

“ သို့ပါ၍ ထမင်းတစ်လုတ်စားချိန်၊ အသက်တစ်ချက်
ရှိုက်ချိန် ကာလအတွင်း ဘုရားတရားမမေ့သူ၊ ကုသိုလ်အမှု
ပြုရန် မမေ့သူ၊ သေခြင်းတရားကို မမေ့သူကိုသာ အပ္ပမာဒ
ပုဂ္ဂိုလ် (မမေ့သောသူ) ဟူ၍ ဘုရားရှင် ချီးမွမ်းတော်မူလေ
ရာ...” ”

သင်မေ့တတ်သူလော

လပုတ္တာမြို့နယ်အတွင်း ကျွန်တော် ဆေးခန်းဖွင့်ခဲ့စဉ်က
ရွာနီးချုပ်စပ် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်တစ်ပါး
သွေးအန်သွေးဝမ်းသွားရောဂါဖြစ်နေရာ သွေးအစားထိုးရန် လော
လောဆယ် မဖြစ်နိုင်သေးသောကြောင့် အငန်ရည်သာ တစ်လုံး
ပြီး တစ်လုံးလွတ်၍ သွေးပေါင်ချိန်ကို ထိန်းထားရသည်။

ထိုကျောင်းရှိ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးသည် ဆရာတော်အား ပြုစု
လိုက် အနီးရှိ ဘုရားဆောင်ရှေ့သို့သွား၍ နှုတ်မှ တဖွဖွရွတ်လိုက်
ဆိုလိုက် ပြုလုပ်နေသည်ကိုလည်း သတိထားမိ၏။

ညဦးပိုင်းမှစ၍ သွေးအန်လိုက် သွေးဝမ်းသွားလိုက် ဖြစ်နေ

ရာ သန်းခေါင်ကျော်မှ တဖြည်းဖြည်း သက်သာလာပြီး နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်တွင် လုံးဝရပ်သွားပါသည်။ သွေးဆုံးရှုံးသွား၍ ဆရာတော်၏ အသားအရေမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားသည်။ အခြေအနေမှာ အတန်ငယ် စိတ်ချရပြီဖြစ်သောကြောင့် သွေးလို သွေးသွင်းရန်နှင့် လိုအပ်သော စစ်ဆေးမှုများပြုလုပ်ရန် ဆရာတော်အား မြို့ဆေးရုံသို့ ပဲ့ထောင်(မော်တော်)နှင့် ကြွရန် စီစဉ် ရသည်။

သွေးအန်သွေးကျရောဂါသည် အရေးပေါ်အခြေအနေဖြစ်သလို စိုးရိမ်စရာလည်း အလွန်ကောင်းသည်။ သွေးသည်အသက်။ သွေးလွန်သွားလျှင် အသက်လည်း ဆုံးရှုံးသွားနိုင်သည်။

သွေးတိတ်ဆေး မည်မျှပင်ထိုးစေကာမူ ရောဂါကြီးနေပါက ထိန်း၍မရနိုင်။ ဆရာတော်၏ ရောဂါမှာ ကြီးသည်ဟု သတ်မှတ်ရမည်။ သွေးထွက်သော ပမာဏကား မနည်း။ ပြင်ပသို့ သွေးထွက်မှု ရုတ်တရက်ရပ်သွား၍ ဝမ်းသာရသလို အံ့အားလည်း သင့်မိသည်။

ဆရာတော်ကိုပြုစုနေသော ဦးပဉ္စင်းအား “အရှင်ဘုရား ဘုရားဆောင်ရှေ့သို့သွား၍ ဘာကိုရွတ်ပါသလဲ” ဟု လျှောက်ထားကြည့်မိ၏။

“ဒကာကြီး ဘုရားရှင်ရဲ့ ပထမစကားတော်နဲ့ နောက်ဆုံး စကားတော်ကို သိလား။”

“သိပါတယ်ဘုရား၊ အနေကဇာတင်ဂါထာတော်က ပထမ စကားဖြစ်ပြီး ဟန္တဒါနိ ဘိက္ခဝေ အစချိတဲ့ ဂါထာတော်က

နောက်ဆုံးစကားတော်ပါဘုရား။”

“အေး...ဦးပဉ္စင်းရွတ်တာ အဲဒီစကားတော်နှစ်ရပ်ပဲ”

အနေကဇာတင်ဂါထာတော်သည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစက ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူသော ဂါထာတော်ကြီးဖြစ်၏။ ဘုရားအနေကဇာတင် ပူဇော်ပွဲတို့တွင် ရဟန်းသံဃာတော်များ ရွတ်ဆိုပူဇော်ကြသည်ကို နာကြားဖူးကြပေလိမ့်မည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်ဆုံးမိန့်ခွန်းတော်ကား ဟန္တဒါနိ ဘိက္ခဝေ အာမန္တယာမိဝေါ၊ ဝယဓမ္မာ သင်္ခါရာ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ။ ဘိက္ခဝေ-ချစ်သားရဟန်းတို့၊ ဝေါတုမှာကံ-သင်ချစ်သားတို့အား၊ အဟံ-ငါဘုရားသည်။ ဟန္တဒါနိ-ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော့မည့်ဆဲဆဲဖြစ်သော ယခုအခါ၌။ အာမန္တယာမိ-နောက်ဆုံးစကား မှာကြားတော်မူခဲ့ပေအံ့။ ယသ္မာ-အကြင်ကြောင့်၊ သင်္ခါရာ-သင်္ခါရတရားတို့သည်၊ ဝယဓမ္မာ-ပျက်တတ်သော သဘော ရှိကုန်၏။ တသ္မာ-ထို့ကြောင့်၊ တုမေ-သင်ချစ်သားတို့သည်၊ အပ္ပမာဒေန-မမေ့မလျော့သော သတိနှင့်၊ သမ္မာဒေထ-ပြည့်စုံကြကုန်လော့ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ကိစ္စများမြှောင် လူတို့ဘောင်ဝယ် လောကီကိစ္စများနှင့် လုံးပန်းနေရသောကြောင့် လောကုတ္တရာကိစ္စများကို မေ့လျော့နေတတ်သည်။ ဘုရားရှိခိုးဖို့ မေ့၏။ တရားအားထုတ်ဖို့ မေ့၏။ သံဃာတော်များအား လှူဒါန်းဖို့မေ့၏။ အနာရောဂါစွဲကပ်မှ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်မှ သတိရကြ၏။ ခလုတ်ထိမှ အမိတကြသည်။

အမှန်ဆိုရလျှင် လောကီလောကုတ် ဒွန်တွဲ၍ပြုလုပ်သွားမှသာ ရခဲလှသော လူ့ဘဝကို ကောင်းမွန်စွာ၊ မှန်ကန်စွာ၊ ထိရောက်စွာ၊ အကျိုးရှိစွာ အသုံးချရာရောက်ပေလိမ့်မည်။ အနာရောဂါ ကပ်ရောက်လာမှ ဘုရားကု ကုနေမည့်အစား ကျန်းမာသန်စွမ်းနေစဉ်ကတည်းက ဘုရားမှန်မှန်ရှိခိုးခြင်း၊ တရားမှန်မှန်အားထုတ်ခြင်းပြုပါက အာစိဏ္ဍကံ ကုသိုလ်လည်းမြောက် သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရန်အတွက် ကြိုတင်လေ့ကျင့်ထားရာလည်း ရောက်ပေလိမ့်မည်။

ယခုကား ထိုသို့မဟုတ်။ သေရာညောင်စောင်း လဲလျောင်းရသောအခါကျမှ တရားခွေဖွင့်ပေးရ၏။ ရှင်ပြုခြင်း၊ သင်္ကန်းကပ်ခြင်း၊ ဆွမ်းကျွေးခြင်း စသည့် ကမန်းကတန်း အလှူများကိုလည်း ပြုပေးရ၏။ တရားနာ ရေစက်ချနိုင်ရန် ဆရာဝန်ပင့်၍ ဆေးထိုးပေးရ၏။ ရိုးရိုးအချိန်တွင် စိတ်ဇောတို့သည် (၇)ကြိမ်စောလေ့ရှိ၏။ သေခါနီးအချိန်တွင်ကား မှီရာဝတ္ထု အားနည်းလာပြီဖြစ်၍ စိတ်ဇောတို့ (၅)ကြိမ်သာ စောနိုင်တော့လေရာ အစဇောနှင့် အဆုံးဇောဖယ် အလယ်သုံးဇောသာ ကျန်သောအခါမှ အလောသုံးဆယ်အမှုကို ပြုကြရလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် သတိမေ့လျော့ပြီး ပေါ့ပေါ့ဆဆနေမှုကို မကြိုက်၍ “မမေ့မလျော့သော သတိနှင့် ပြည့်စုံကြကုန်လော့” ဟု နောက်ဆုံးစကား မှာကြားတော်မူခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်သည် မေ့လျော့မှုကို အဘယ်မျှအထိ မကြိုက်သနည်း။ သေခြင်းတရားကို မေ့လျော့၍ မာနတံခွန်ထူနေသူတွေ အများကြီး။ သေခြင်း

တရားကို အဘယ်မျှ ကာလအတွင်း၌ပင်လျှင် သတိရနေသင့်သနည်း။

ဤနေရာတွင် ပမာဒပုဂ္ဂိုလ် (မေ့လျော့သူ) ၆ ဦးနှင့် အပ္ပမာဒပုဂ္ဂိုလ် (မမေ့လျော့သူ ၂ ဦး)ကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

၁။ ငါသည် တစ်နေ့ တစ်ညဉ့်မျှ အသက်ရှင်နေရပါမူ ကောင်းလေစွ။ ထိုကာလအတွင်း ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမကို နှလုံးသွင်းအံ့။ ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူသော တရားကို အားထုတ်အံ့ဟု မရဏသတိ (သေခြင်းကို အောက်မေ့မှု)ပွားများသော ရဟန်းတစ်ပါး။

၂။ ငါသည် တစ်နေ့မျှ အသက်ရှင်နေရပါမူ ကောင်းလေစွ စသည်ဖြင့် ပွားများသော ရဟန်းတစ်ပါး။

၃။ ငါသည် တစ်နေ့၏ ထက်ဝက်မျှ အသက်ရှင်နေရပါမူ ကောင်းလေစွ စသည်ဖြင့် ပွားများသော ရဟန်းတစ်ပါး။

၄။ ငါသည် အစာတစ်ထပ်စားချိန်မျှ အသက်ရှင်နေရပါမူ ကောင်းလေစွ စသည်ဖြင့် ပွားများသော ရဟန်းတစ်ပါး။

၅။ ငါသည် အစာတစ်ထပ်စားချိန်၏ ထက်ဝက်မျှ အသက်ရှင်နေရပါမူ ကောင်းလေစွ စသည်ဖြင့် ပွားများသော ရဟန်းတစ်ပါး။

၆။ ငါသည် အစာလေးငါးလုတ် မျှိုသလောက်ကြာအောင် အသက်ရှင်နေရပါမူ ကောင်းလေစွ စသည်ဖြင့် ပွားများသော ရဟန်းတစ်ပါး။

အထက်ပါ ရဟန်း ၆ ပါးကို မေ့လျော့သူတို့ဟု ဘုရားရှင်

ကဲ့ရဲ့တော်မူသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အဆိုပါ ရဟန်းတို့သည် တစ်နေ့ တစ်ည၌ကာလ၌ မသေနိုင်သေး။ အစာလေးငါးလုတ် စားသောကာလ၌ မသေနိုင်သေး စသည်ဖြင့် စိတ်ချနေ၍ မေ့လျော့ရာရောက်သည်။ သေခြင်းကို ထိုကာလ အသီးသီးမျှ စိတ်ချမနေသင့်။ မေ့မနေသင့်။

ထို့ထက် အနုစိတ်လျက် ၇။ ငါသည် အစာတစ်လုတ် မျှသလောက်ကြာအောင် အသက်ရှင်နေရပါမူ ကောင်းလေစွ။ ထိုကာလအတွင်း ကုသိုလ်တရားအားထုတ်အံ့ဟု နှလုံးသွင်းပွားများသော ရဟန်းတစ်ပါး။

၈။ ငါသည် ထွက်သက်မှ ဝင်သက်တိုင်ရုံ ဝင်သက်မှ ထွက်သက်တိုင်ရုံမျှကြာအောင် အသက်ရှင်နေရပါမူ ကောင်းလေစွ စသည်ဖြင့် နှလုံးသွင်း ပွားများသော ရဟန်းတစ်ပါး၊ ထိုရဟန်း ၂ ပါးကိုသာလျှင် ထက်သန်စွာ အားထုတ်သူ၊ မေ့လျော့သူဟူ၍ ဘုရားရှင် ချီးမွမ်းတော်မူလေသည်။

အသက်ရှင်ရာကာလသည် အစာလေးငါးလုတ် ဝါးမျိုခိုက်၌ပင် စိတ်မချနိုင်လောက်အောင် တိုတောင်းလှပါဘိ။ ထမင်းစားနေစဉ် ရုတ်တရက် စားပွဲပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားသူများ ရှိသလို အကောင်းသားမှ မောတယ် ကျပ်တယ်ဆိုပြီး ရင်ဘတ်ကို ဖိ အသက်တစ်ချက်နှစ်ချက် ရှိုက်၍ သေဆုံးသွားသူများလည်း ရှိသည်။ ကွေးသောလက်မဆန့်ခင် ဆန့်သောလက်မကွေးခင်ဟု ဆိုထားသည်မဟုတ်ပါလော။

သို့ပါ၍ ထမင်းတစ်လုတ်စားချိန်၊ အသက်တစ်ချက်ရှိုက်ချိန်

ကာလအတွင်း ဘုရားတရားမမေ့သူ၊ ကုသိုလ်အမှုပြုရန် မမေ့သူ၊ သေခြင်းတရားကို မမေ့သူကိုသာ အပ္ပမာဒပုဂ္ဂိုလ် (မမေ့သောသူ) ဟူ၍ ဘုရားရှင် ချီးမွမ်းတော်မူလေရာ မေ့တတ်သူလော၊ မမေ့တတ်သူလော မိမိကိုယ်ကို ဝေဖန်စစ်ကြောနိုင်စေရန် ရည်သန်လျက် ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါသတည်း။

အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ။

F88

“ ရုပ်တရားတွင်ရှိသော အညစ်အကြေးကား မြင်သာ
သည်။ နာမ်တရား (စိတ်၊ စေတသိက်)တို့တွင်ရှိသော အညစ်
အကြေးကား မမြင်သာ။ ဖုန်ခါသလို ခါ၍ရသည်မဟုတ်။
အဝတ်လျှော်သလို လျှော်၍ရသည်မဟုတ်။ ”

“ စိတ်နှလုံးတွင် ကပ်ငြိနေသော အညစ်အကြေးများ
ကြောင့် လက်ရှိပစ္စက္ခာတွင် ဒုစရိုက်အမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်နေ
ကြသည်။ သောကပရိဒေဝ ဒုက္ခဒေါမနဿ ဥပါယာသ စသော
မီးများလောင်မြိုက်နေကြသည်။ ထိုအညစ်အကြေးများကြောင့်
ပင် သံသရာမှာလည်း ပဋိသန္ဓေ အိုနာသေ ဝဋ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခ
အထွေထွေကို ခံစားနေကြပြန်သည်။ ”

အညစ်အကြေး အစစ်အမှန်

နံနက် အိပ်ရာထသည်နှင့် မျက်နှာသစ်ရမည်။ သွားတိုက်
ရမည်။ အဝတ်အစားအသစ်လဲရမည်။ အခန်းကို တံမြက်စည်း
လှည်းရမည်။ စားပွဲ၊ ဗီရို၊ စာအုပ်စင် စသည်တို့တွင် တင်နေ
သော ဖုန်များကို ခါရမည်။ နေ့တိုင်း ပြုလုပ်နေရသည့်အလုပ်...။
၄-၅ ရက်ခန့် လူမနေဘဲထားလျှင် အခန်းထဲတွင် ဖုန်နှင့်
သောသော။

မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ရေချိုး၊ အဝတ်လျှော် ဘာကြောင့်
ပြုလုပ်နေရသနည်း။ ခန္ဓာကိုယ်ကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စေလိုသော
ကြောင့် ဖြစ်၏။ ကိုယ့်အတွက်နှင့် သူတစ်ပါးကို အနှောင့်အယှက်
မဖြစ်စေလိုခြင်းလည်း ပါမည်။ မသန့်ရှင်းလျှင် တစ်ပါးသူ၏
အမြင်အာရုံ၊ အနံ့အာရုံတို့ကို အနည်းနှင့်အများ ထိခိုက်စေနိုင်
သည်။ ညစ်ပတ်နံ့စော်နေသောသူကိုတွေ့လျှင် နှာခေါင်းရှုံ့ကြ
မည်။ တစ်ဖက်လှည့်နေကြမည်မှာ လူတို့၏ သဘာဝ...။

ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော အထက်အညာအရပ်ဒေသများတွင် ဖုန်အရမ်းထူသည်။ ဖုတ်တထောင်းထောင်းထနေသော လှည်း လမ်းကြောင်းများ၊ လေအပူတွင် ဆုပ်ပက်လိုက်သလို ဝင်လာ သော ဖုန်မှုန့်များ၊ သဲများ။ အိမ်ထဲမှာနေလျှင် တော်သေး၏။ မီးရထား၊ ကား စသည်တို့နှင့် ခရီးသွားလျှင် ပိုဆိုးသည်။ ဆံပင်များ၊ အင်္ကျီများပေါ်တွင် ဖုန်များကပ်နေသည်မှာ မျောက်ဖြူ ကြီးနှင့်တူသည်ဟု စ၊ကြ ပြောင်ကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ပေကျဲနေသော အဝတ်အစား ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတို့ကိုတော့ တစ်နည်းနည်းဖြင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ် အောင် လုပ်ကြမည်။ မည်သူမျှ ညစ်ညစ်ပေပေ ကြာကြာနေချင် မည် မဟုတ်။ နေ့စဉ်ပြုပြင်နေရသည်ကိုလည်း ဂရုထားမိက သိကြမည်။ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်သော အမျိုးသမီးများဆိုလျှင် ပိုသိ မည်။ တံမြက်စည်းလှည်း၊ ဖုန်ခါ၊ အမှိုက်သွန်၊ အိုးခွက်ပန်းကန် တိုက်ချွတ်ဆေးကြော ဖုန်မဝင်အောင် ဖုံးအုပ်ထားရ။ အိမ်မှုကိစ္စ ဗာဟီရများနှင့် အားရသည်။ နားရသည်ဟူ၍မရှိ။

ထိုအမှုန်အမွှား အမှိုက်သရိုက်များထဲတွင် ရောဂါပိုးများ ပါလာနိုင်သည်။ လူကို ဒုက္ခပေးမည့် သတ္တဝါများလည်း ပေါက် ပွားနိုင်သည်။ ဖုန်မှုန့်အလွန်နည်းသော အနောက်နိုင်ငံများတွင်ပင် လေထုညစ်ညမ်းမှုက ရှိနေသည်။ ဖန်လုံအိမ် ဓာတ်ငွေ့များ၏ အန္တရာယ်က ရှိနေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်၏ပြင်ပမှ အမှိုက်ပုံကြီးကိုကြည့်ပြီးနောက် ကိုယ် တွင်းမှ အမှိုက်ပုံကြီးကို ကြည့်ကြပါဦးစို့။ ဤနေရာတွင် ရုပ်ပိုင်း

ဆိုင်ရာနှင့် နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ နှစ်မျိုးစလုံးကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားမှ ပြည့်စုံမည်။ ဒွါရ(၉)ပေါက်မှထွက်နေသော အညစ်အကြေးများ၊ မွေးညင်းပေါက်မှထွက်သော ချွေးများ၊ အရေပြားတွင် ကပ်ငြိနေ သော ချေးများ စသည်ဖြင့် ရုပ်တရား၏ အညစ်အကြေးများ။ ရွံရှာဖွယ်ကောင်းလှပါတီ။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ရေချိုး၊ ဆပ်ပြာတိုက်၊ ချေးတွန်း၊ အမွှေးနံ့သာလိမ်း စသည်ဖြင့် လူမြင် ကောင်းအောင် ပြုပြင်နေရသည်။

ဤခန္ဓာကိုယ်ကို သွားတိုက်ခြင်း၊ မျက်နှာသစ်ခြင်း၊ ရေချိုး ခြင်း၊ ဆံပင်ကို ဆီလိမ်းခြင်း၊ ခါးဝတ်ကိုယ်ရုံကို ဝတ်ရုံခြင်း စသည်တို့ဖြင့် မပြုပြင် မသုတ်သင်ဘဲ မိမွေးတိုင်းသာဖြစ်လျက် ကြမ်းတမ်းသောဆံပင်များ ဖရိုဖရဲကျလျက် တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာ ထွက် လှည့်လည်သွားလာနေလျှင် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးသည်လည်း ကောင်း၊ ဒွန်းစဏ္ဍားသည်လည်းကောင်း စက်ဆုပ်ဖွယ်ကိုယ်ရှိပုံ ချင်း တူညီသောကြောင့် ထူးခြားခြင်း မရှိတော့ဟု ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာတွင် ဆိုထားလေသည်။

အသုဘလက္ခဏာကို မသိသောကြောင့် ယောက်ျားတို့သည် မိန်းမတို့၌လည်းကောင်း၊ မိန်းမတို့သည် ယောက်ျားတို့၌လည်း ကောင်း မွေ့လျော်နှစ်သက် တပ်မက်နေကြလေရာ အစစ်အမှန် ပရမတ်သဘောအားဖြင့်မူ ကား ဤကိုယ်ထဲ၌ တပ်မက်နှစ်သက် ရန် သင့်လျော်သောအရာမည်သည် အဏုမြူမျှပင် မရှိချေတကား။

“မိန်းမတို့၏အလှကို အိပ်ရာထမှာ ကြည့်ရမည်” ဆိုရာ၌ မပြုမပြင် မင်ကိုအလှကိုဆိုလိုဟန်တူသည်။ သွားမတိုက်၊ မျက်နှာ

မသစ်ရသေးလျှင်တော့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သိပ်ထူးခြားမည်မဟုတ်။
ရုပ်တရားတွင်ရှိသော အညစ်အကြေးကား မြင်သာသည်။
နာမ်တရား (စိတ်၊ စေတသိက်)တို့တွင်ရှိသော အညစ်အကြေး
ကား မမြင်သာ။ ဖုန်ခါသလို ခါ၍ရသည်မဟုတ်။ အဝတ်လျှော်
သလို လျှော်၍ရသည်မဟုတ်။ ပို၍ဆိုးတော့သည်။

အညစ်အကြေးကြောင့် ပိုးမွှားများ ပေါက်ဖွား၍ အနာ
ရောဂါအမျိုးမျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်ဟု အနောက်တိုင်းဆေးပညာ
က ဆိုသည်။

သို့ဆိုလျှင် အစမထင် သံသရာမှာ အနာရောဂါတို့ တည်မီ
ရာ ခန္ဓာအိမ်ကြီးကို တည်ဆောက်၊ ဒုက္ခသစ္စာကို ဖန်တီးပေးနေ
သော တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် သံသရာနာကြီးကို ဖြစ်စေသော
လက်သည် တရားခံအစစ်ကား မည်သူနည်း။ နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
အညစ်အကြေးများတည်း။ ဤသည်ကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က
ညွှန်ပြတော်မူခဲ့လေသည်။

ဘုရားရှင်သည် အရှင်စူဠပန်အား တန်ခိုးဖြင့် ဖန်ဆင်းထား
သော အဝတ်ပိုင်းကို ပေးတော်မူ၍ “ရှေး...ရဟန်း၊ ဤအဝတ်
ပိုင်းကို ဆုပ်နယ်လျက် ‘ရဇောဟရဏံ၊ ရဇောဟရဏံ’ ချေးကို
ယူဆောင်တတ်သောအဝတ်၊ ကြေးကိုဆောင်ယူတတ်သောအဝတ်
ဟု အဖန်တလဲလဲ ရွတ်ဆိုခြင်းကိုပြုလော့” ဟု ညွှန်ကြားတော်မူ
၏။ အရှင်စူဠပန်က ထိုညွှန်ကြားတော်မူသည့်အတိုင်း ပြုနေစဉ်
ထိုအဝတ်ပိုင်းသည် မည်းညစ်သောအဆင်းရှိသွားလေသည်။

ထိုအခါ စူဠပန်သည် “အဝတ်ကတော့ ထက်ဝန်းကျင်

စင်ကြယ်ပေ၏။ ဤအဝတ်၌ အပြစ်မရှိချေ။ စင်စစ်မှာမူ ဤ
အပြစ်သည် ခန္ဓာကိုယ်၏ အပြစ်သာလျှင်ပေတည်း” ဟု အမှတ်
သညာရပြီးလျှင် ခန္ဓာငါးပါးကို ဝိပဿနာရှုမှတ်၏။ ထိုစဉ်
ဘုရားရှင်က အောက်ပါဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူလေသည်။

“တပ်စွဲမှုရာဂသည် ကြေးညှော် အညစ်အကြေးပေတည်း။
မြို့မှုန်ကို ကြေးညှော်အညစ်အကြေးဟု မဆိုအပ်။ ကြေးညှော်
အညစ်အကြေးဟူသော ဤအမည်သည် တပ်စွဲမှုရာဂ၏ အမည်
ပေတည်း။ ပညာရှိတို့သည် တပ်စွဲမှုရာဂဟူသော ဤအညစ်
အကြေးကို ပယ်စွန့်ကုန်၍ ကိလေသာမြူအညစ်အကြေးကင်း
သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်၌ နေကြပေကုန်၏။

“စိတ်ဆိုးပြစ်မှားမှုဒေါသသည် ကြေးညှော်အကြေးပေတည်း။
မြို့မှုန်ကို ကြေးညှော်အညစ်အကြေးဟု မဆိုအပ်။ ကြေးညှော်
အညစ်အကြေးဟူသော ဤအမည်သည် စိတ်ဆိုးပြစ်မှားမှု ဒေါသ
၏ အမည်ပေတည်း။ ပညာရှိတို့သည် စိတ်ဆိုးပြစ်မှားမှုဒေါသ
ဟူသော ဤအညစ်အကြေးကို ပယ်စွန့်ကုန်၍ ကိလေသာမြူ
အညစ်အကြေးကင်းသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်၌ နေကြ
ပေကုန်၏။

“အမှန်ကိုမသိမှု၊ အသိမှားမှု မောဟသည် ကြေးညှော် အညစ်
အကြေးဟူသော ဤအမည်သည် အမှန်ကိုမသိမှု သိမှားမှုမောဟ
၏ အမည်ပေတည်း။ ပညာရှိတို့သည် အမှန်ကိုမသိမှု သိမှားမှု
မောဟဟူသော ဤအညစ်အကြေးကို ပယ်စွန့်ကုန်၍ ကိလေသာ
မြူ အညစ်အကြေးကို ပယ်စွန့်ကုန်၍ ကိလေသာမြူ အညစ်

အကြေးကင်းသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်၌ နေကြပေ ကုန်၏။”

အရှင်စူဠပန်သည် အထက်ပါဂါထာ(၃)ပုဒ်အဆုံး၌ ပဋိသမ္ဘိဒါ (၄)ပါး၊ အဘိညာဉ်(၆)ပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်ကို ရရှိတော်မူ လေသည်။ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတည်းဟူသော အညစ်အကြေး များ ကင်းစင်သွားလေပြီ ဖြစ်သတည်း။

စင်စစ် စိတ်နှလုံးတွင် ကပ်ငြိနေသော အညစ်အကြေးများ ကြောင့် လက်ရှိပစ္စက္ခဘဝတွင် ဒုစရိုက်အမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်နေကြ သည်။ သောကပရိဒေဝ ဒုက္ခဒေါမနဿ ဥပါယာသ စသော မီးများ လောင်မြိုက်နေကြသည်။ ထိုအညစ်အကြေးများကြောင့် ပင် သံသရာမှာလည်း ပဋိသန္ဓေ အိုနာသေ ဝဋ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခ အထွေထွေကို ခံစားနေကြရပြန်သည်။

နေ့စဉ် ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြုပြင်သလို စိတ်နေစိတ်ထားကို လည်း ပြုပြင်နေမှသာ ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ ကျင့်သုံးနေထိုင်ခြင်း ဖြစ်မည်။ အဖြူထည်ဖြစ်သောစိတ်ကို အကုသိုလ်စေတသိက်များ ဖြင့် ညှိုးနွမ်းမည်းညစ်အောင် ပြုလုပ်ကြမည်လော။ ကုသိုလ် စေတသိက်များဖြင့် ဖြူစင်တောက်ပအောင် ခြယ်သကြမည်လော။

ယခုအခါ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးအတွက် ဆပ်ပြာအမျိုးမျိုး၊ ခေါင်းလျှော်ရည်အမျိုးမျိုး၊ သွားတိုက်ဆေးအမျိုးမျိုး၊ အနံ့ပျောက် ဆေး အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအညစ်အကြေးကို ဆေးကြော သုတ်သင်နေကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သန့်ရှင်းရေးအတွက် အိမ် များ၊ လုပ်ငန်းများမှ အညစ်အကြေးမျိုးစုံကို စနစ်တကျ သိမ်းဆည်း

နေကြသည်။ စက်ရုံများမှ ဘေးထွက်ပစ္စည်းများ၊ ရေနံဓာတ်ငွေ့ ယိုစိမ့်မှုအန္တရာယ်အသွယ်သွယ်ကိုလည်း အနည်းနည်း အဖုံဖုံ ကာကွယ်နေကြသည်။ ကမ္ဘာမြေထု ရေထု လေထု မညစ်ညမ်း စေရေးအတွက် ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတည်းဟူသော ဘုရားရှင် ညွှန်ပြတော်မူခဲ့သည့် တကယ့်အညစ်အကြေးတရား (၃)ပါးကို လည်း သိရှိနားလည်ပြီး ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတရားဖြင့် ခဝါချ လျှော်ဖွပ် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ ဥပေက္ခာဟူသော ဗြဟ္မစိုရ် တရား(၄)ပါးဖြင့် ထုံမွမ်းကြမှသာ ကမ္ဘာလူသားတို့၏ နှလုံးသား မိုးကောင်းကင် ကြည်လင်သန့်ရှင်းပြီး ဖြူစင်သစ်လွင်သော လောကကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခံစားမိပါ ကြောင်း...။

“ မဆပ်ချင်၍ မရသော အကြွေးတစ်မျိုး ရှိ၏။
ထိုအကြွေးကား ဝဋ်ကြွေးတည်း။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များပင်လျှင်
ငရဲမှ လွတ်မြောက်ခွင့်ရသော်လည်း ရှေးရှေးဘဝများက ပြုခဲ့ဖူး
သည့် အကုသိုလ်ကံ၏ ဝဋ်ကြွေးကိုမူ အမြဲမုချ ပေးဆပ်ကြရ
သည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် ဝဋ်မှာ
အမြဲ ငရဲအပဟု ဆိုထားသည်။ ပုထုဇဉ်တို့အတွက်ကား
“ဝဋ်လည်းအမြဲ ငရဲလည်းအမြဲ”ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ”

အကြွေးသံသရာ

စားရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေး ဤ(၃)ပါးအတွက် လူသားတို့
နေ့စဉ်ရန်ကန်လှုပ်ရှားနေကြရသည်။ နောင်ဘဝအရေး အသာ
ထားဦး။ ယခုဘဝ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်နေရသူများအတွက်
ဝတ်ရေး၊ နေရေးကိစ္စများကိုပင် ဦးစားမပေးနိုင်။ သည်ကြားထဲ
မိသားစုထဲမှ တစ်ဦးဦး၏ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လာပြီဆိုလျှင်
ကြံရဖန်ရပြီ၊ ပြေးရ၊ လွှားရ၊ ချေးရ၊ ငှားရနှင့် အကြွေးတင်ပြီ။
အို...စားစရာမရှိ လျော်စရာရှိရမှာပေါ့။ အသက်ကို တန်ဖိုး
ဖြတ်၍မရ။ လူမသေငွေမရှားဆိုသောစကား ရှိသည်မဟုတ်လော။

စားနပ်ရိက္ခာ ကျွမ်းကျင်သူသည် အဝတ်အထည် အဆောက်
အအုံ စသည့် ဝတ်ရေးနေရေး လုပ်ငန်းများတွင် မကျွမ်းကျင်နိုင်။
အခြေခံစားကုန်များတွင်ပင် တစ်ဦးက ဆန်၊ တစ်ဦးက ဆီ၊
တစ်ဦးက ဆား စသည်ဖြင့် အသီးသီး ကျွမ်းကျင်ရာ လိမ္မာကြ
သည်။ အသက်ရှင်ရပ်တည်ရေးအတွက် လိုအပ်ချက်များကို မိမိ

တွင်ရှိသည့်အရာများ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရလျှင် မိမိစွမ်းဆောင်နိုင်သော အရာများနှင့်ချည်း မဖြည့်ဆည်းနိုင်သောကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လဲလှယ်ဖြည့်ဆည်းရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကုန်သွယ်ဦးပိုင်းအချိန်တွင် ကုန်ပစ္စည်းဖလှယ်သောစနစ် ပေါ်လာသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ပို၍ အဆင်ပြေသော ငွေကြေးစနစ် ပေါ်လာပြန်သည်။

လက်ငင်းငွေချေရန် အခက်အခဲရှိသောကြောင့် အကြွေးစနစ်သည် မဖြစ်မနေ ပေါ်လာသည်။ မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို အကြွေးနှင့် မကင်းနိုင်။ အချို့ဆိုလျှင် သိန်းနှင့်ချီပြီး အကြွေးချထားရသည်။ ဒါမှလည်း အလုပ်ဖြစ်မည်။ ထိုအကြွေးများမရလျှင် မည်သို့ လုပ်မည်နည်း။ ရင်မောစရာ ကောင်းလှပါတိ။ ကြာတော့လည်း နေတတ်လာပြီ။ ယခင်အကြွေးကိုဆပ်၊ ယခုအကြွေးထပ်ယူနှင့် အကြွေးသံသရာ လည်နေသည်။

တကယ်မပေးနိုင်သေး၍ အကြွေးယူသည်လည်းရှိ၏။ တစ်လတစ်ခါ လခထုတ်သလို ရှင်းချင်၍ အကြွေးယူသည်လည်းရှိ၏။ လက်ငင်းပေးနိုင်လျက်နှင့် တမင် အကြွေးယူသည်လည်း ရှိ၏။ ငွေတိုးကိုက်အောင် ထားချင်၍ အကြွေးယူသည်လည်း ရှိ၏။ အဆိုးဆုံးကား သူများပစ္စည်းကို မတရားလိုချင်၍၊ အလကားလိုချင်၍ အကြွေးယူခြင်းတည်း။ လူလောက...အလှည့်အပတ်များလေစွ။

ကြွေးယူသူအနေဖြင့် မိမိအပေါ်တွင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတင်လာပြီဆိုသည်ကို သတိထားသင့်သည်။ အမြန်ဆုံး ပြန်ဆပ်

ရမည်။ ကျွန်တော် ဆေးဆိုင်တွင် ဆေးဝယ်သောအခါ အကြွေးကျန်မည်စိုး၍ တိုင်းထွာဝယ်မိသည်။ “ဆရာအိမ်ကို လိုက်မတောင်းပါဘူး” ဟုပြောသည်။ အချိန်အချက်မရှိသော သေမင်းဘွားခနဲပေါ်လာလျှင် သူတို့လည်း အကြွေးဆုံးမည်။ ကိုယ်လည်း သံသရာကြွေးတင်မည်။ နောင်ဘဝသည် နက်ဖြန်ထက် နီးချင်နီးလိမ့်မည်။ အကြွေးမရှိခြင်းသည် အကောင်းဆုံး ရှိလျှင်လည်း မြန်မြန်ဆပ်။

ကျွန်တော် ညဘက် ဆေးခန်းဖွင့်နေစဉ် လူတစ်ဦး သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ရောက်လာသည်။ “သူ့အဖေ ထမင်းစားနေစဉ် လဲကျသွား၍ လာကြည့်ပေးပါ” ဟု ပြောသည်။ ထိုအိမ်သို့ရောက်သောအခါ သူ့အဖေ အသက်မရှိတော့ချေ။ ရုတ်တရက်ဖြစ်သွား၍ အိမ်သားများ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားကြရသည်။ ငိုကြယိုကြ အလုပ်ရှုပ်နေကြစဉ် ကျွန်တော် မသိမသာပြန်လာခဲ့သည်။

ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်သောနေ့၌ ထိုသူပင် လာ၍ “ဆရာကို ခြေကြွခဲ လာကန်တော့တာပါ။ အဖေ သံသရာကြွေး ကျန်မှာ စိုးကို” ဟု ပြောသည်။ “မကန်တော့ပါနှင့်၊ ဒီလိုအခြေအနေတော့မှာ ကျွန်တော် ယူလေ့မရှိပါဘူး။ သံသရာကြွေးလည်း မကျန်ပါ” ဟု ရှင်းပြမိသည်။ သူလည်း ကျေနပ်သွားသည်။

ကြွေးယူရာတွင် မြန်သလောက် ပြန်ဆပ်ရာတွင် လက်နှေးနေတတ်သည်။ မာယာ=လှည့်ပတ်ခြင်း၊ သာဠေယျ=ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်း၊ မုသာဝါဒ=လိမ်ညာပြောဆိုခြင်း၊ ပါပိစ္ဆတာ=မတရားလိုချင်ခြင်း စသည့် အညစ်အကြေးတရားများနှင့် လူးနေ

သောသူတို့ကား အကြွေးမဆပ်ချင်တော့။ ဆပ်နိုင်သော်လည်း မဆပ်ချင်တော့။ အမျိုးမျိုး လှည့်မည်၊ ရှောင်မည်၊ ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်မည်၊ ကြွေးရှင်များအနေဖြင့် ချော့မော့တောင်း၍ မရသောအခါ ခြောက်လှန့်တောင်းရသည်။ နောက်ဆုံး တရားစွဲတောင်းရာ ပစ္စည်းသိမ်းရနှင့် အလုပ်ရှုပ်တော့သည်။ အကြမ်းနည်းဖြင့် တောင်းရသောကြောင့် ရာဇဝတ်မှုများလည်း ဖြစ်ရတော့သည်။ အချို့ မဖြစ်စလောက်ငွေလေးနှင့် လူသတ်မှုအထိ ဖြစ်ရသည်။ အကြွေးမဆပ်၍ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

မဆပ်ချင်၍ မရသော အကြွေးတစ်မျိုးရှိ၏။ ထိုအကြွေးကား ဝဋ်ကြွေးတည်း။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များပင်လျှင် ငရဲမှ လွတ်မြောက်ခွင့် ရသော်လည်း ရှေးရှေးဘဝများက ပြုခဲ့ဖူးသည့် အကုသိုလ်ကံ၏ ဝဋ်ကြွေးကိုမူ အမြဲမချ ပေးစပ်ကြရသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် ဝဋ်မှာအမြဲ ငရဲအပဟု ဆိုထားသည်။ ပုထုဇဉ်တို့အတွက်ကား “ဝဋ်လည်းအမြဲ ငရဲလည်းအမြဲ” ပင် ဖြစ်တော့သည်။

အကြောင်းအကုသိုလ်ကံနှင့်တူစွာ အကျိုးဝိပါက ဝဋ်တရား ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းကို ဝဋ်လိုက်ခြင်း၊ ဝဋ်လည်ခြင်းဟုခေါ်သည်။ ထိုဝဋ်လိုက်ခြင်း၊ ဝဋ်လည်ခြင်းကို ဘုရား ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများပင် ရှောင်လွှဲ၍မရပေ။ အမြဲဇကန်တူသောအကျိုး ပေးလေ့ရှိရာ ဝဋ်မှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော တရားဖြစ်ပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ဖြစ်သည်။ စက္ခုပါလမထေရ်သည် စကြိုလျှောက်ရာ၌ ပိုးပရန်တို့ကို နင်းမိသောကြောင့်

သေကြေပျက်စီးကုန်၏။ မျက်စိမမြင်သောကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်ရသည်။ ရဟန္တာတို့မှာ သေစေလိုသောစေတနာမရှိဟု မြတ်စွာဘုရားက မိန့်တော်မူသည်။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် “မြတ်စွာဘုရား အရဟတ္တဖိုလ်၏ ဥပနိဿယအကြောင်းရှိပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် မျက်စိကွယ်ပျက်ပါသနည်း”ဟု မေးလျှောက်သော် “မိမိပြုအပ်သော ကံ၏ အစွမ်းဖြင့် မျက်စိကွယ်ပျက်၏”ဟု ဘုရားရှင်က မိန့်တော်မူ၏။

ထိုမထေရ်သည် ရှေးအတိတ် ဆေးသမားဘဝက ရွာနီဂုံးဇနပုဒ် စသည်တို့ကို လှည့်လည်၍ ဆေးကုသောအမှုကိုပြု၏။ မျက်စိအားနည်းသော မိန်းမတစ်ယောက်က “အကျွန်ုပ်၏ မျက်စိကို မြင်အောင်ကုစားနိုင်သည်ဖြစ်အံ့၊ ကျွန်ုပ်သည် သားသမီးတို့နှင့်တကွ ဆရာ၏ကျွန် ဖြစ်အံ့”ဟု ဆိုလာသည်။ ထိုဆေးသမားသည် “ကောင်းပြီ”ဟု ဝန်ခံလျက် ဆေးကိုစီရင်၏။ တစ်ကြိမ်ဆေးခတ်ရုံမျှဖြင့် မျက်စိတို့သည် အကောင်းပကတိဖြစ်ကုန်၏။ ထိုမိန်းမသည် “လှည့်ပတ်အံ့”ဟုကြံ၍ “ရှေးအခါက ငါ့မျက်စိတို့သည် အနည်းငယ်သာ နာကျင်ကုန်၏။ ယခုအခါ အလွန်အမင်း နာကျင်ကုန်၏”ဟု ဆိုသည်။

ဆေးသမားသည် “ဤမိန်းမကား မပေးလိုသောစိတ်ရှိ၏။ ဤမိန်းမကို ကန်းအောင်ပြုအံ့”ဟု ကြံ၍ ဆေးတစ်မျိုးကိုဖော်၏။ ပြီးလျှင် “အရှင်မ-ဤမျက်စဉ်းကို ခတ်လော့”ဟုဆိုပြီး မျက်စဉ်းခတ်၏။ နှစ်ဖက်သောမျက်စိတို့သည် ဆီမီးလျှံကဲ့သို့ တောက်ပလောင်ကျွမ်းကုန်၏။

န

ပြစ်မှားလိုသောစိတ်ဖြင့် ဆိုခြင်း ပြုခြင်းကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ် သို့ ဆင်းရဲသည် အစဉ်လိုက်၏။ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းမူကား လှည်းဘီးသည် ဝန်ကိုဆောင်သော နွားလား၏ ခြေရာသို့ အစဉ် လိုက်သကဲ့သို့တည်း။

ထိုမှတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရား၏ ဝိပါက်တော်(၁၂)ပါးအနက် နောက်ဆုံးဝိပါက်တော်သည်လည်း ဆေးဆရာဘဝမှ စခဲ့ပါသည်။ ဘုရားရှင်သည် ဘဝများစွာ လွန်လေပြီးသောအခါက ဆေးဆရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရောဂါစွဲကပ်နေသော သူဌေးသားတစ်ယောက်က ဆေးကုသရန် တောင်းပန်သောကြောင့် ဆေးဖိုး မည်မျှပေးရန် ပြောဆိုပြီး ကုသ၏။ မကြာမီ ရောဂါပျောက်၏။

သို့ရာတွင် သူဌေးသားသည် ဆေးဖိုးမပေးချင်သောကြောင့် ကောက်ကျစ်သောစကားဖြင့် “ရောဂါ ရှင်းရှင်းမပျောက်သေးပါ။ ဆရာ၏ဆေးများ တန်ခိုးသတ္တိမရှိ၍သာ ကျွန်ုပ်၏ရောဂါ မသက်သာခြင်းဖြစ်ပါသည်” ဟု ပရိသတ်အလယ်တွင် ပြောသော အခါ ဘုရားလောင်း ဆေးဆရာသည် များစွာအရှက်ရပြီး “ဤ သူဌေးသည် ဆေးဖိုးမပေးရအောင် လိမ်လည်၍ပြောဆိုသည့် အပြင် ငါ၏ဆေးတန်ခိုး ညံ့ဖျင်းစေရန် တမင်ကြံဖန်၍ ပြောသေး သည်။ အိုးရွဲကို စလောင်းရွဲနှင့်ဖုံးမည်။ ငါ့အပေါ် အကောက် ကြံသူကို ငါကလည်း အကောက်ကြံမည်” ဟူသောစိတ်ထားနှင့် “ရောဂါမသက်သာသေးလျှင် ယခင်ဆေးတို့ထက် တန်ခိုးထက် သော ဤဆေးကို တစ်ခွက်လောက်သောက်လိုက်ပါ” ဟု ဆိုကာ ဝမ်းလားဆေးတစ်ခွက် တိုက်လိုက်သည်။ သူဌေးသားလည်း

ဆေးသောက်၍ မကြာခင် အနိစ္စဝင်သွားရှာသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် နောက်ဆုံးဘဝ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံရ မည့်ဆဲဆဲတွင် ဝမ်းတော်လားရသော ဒုက္ခဝေဒနာကို ကြီးကျယ် စွာ ခံစားရသည်။

ငရဲကို အပပြုပြီးသော ဘုရားရဟန္တာတို့သော်မှ ဝဋ်အမြဲ ဆိုသကဲ့သို့ ဝဋ်ကြွေးကိုတော့ လွတ်ကင်းအောင် မရှောင်နိုင်ပေ။

ဆေးဆရာနှင့် လူနာလောကမှ သာဓကနှစ်ရပ်ကို ထုတ်နုတ် တင်ပြရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အခြားစားဝတ်နေရေး၊ လူမှုရေးလောက ဆိုလျှင် ပို၍ ကျယ်ပြန့်သေးသည်။ ပို၍ ရှုပ်ထွေးသေးသည်။ လောဘအလျောက်၊ ဒေါသအလျောက်၊ မောဟအလျောက် တမင်ပြုမိသည်လည်း ရှိမည်။ မိမိအပေါ် မကောင်းသည့်အတွက် တုံ့ပြန်သည့်အနေနှင့် ပြုမိသည်လည်းရှိမည်။ မည်သို့ပင်ပြုပြု မိမိပြုခဲ့သည့် အကုသိုလ်ကံကြောင့် မိမိ၏ နောက်သို့ အရိပ်ပမာ တကောက်ကောက်လိုက်နေမည့်အရာကား ဝိပါကဝဋ်ကြွေးပင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ အကြွေးလောက အကြွေးသံသရာကြီးဝယ် မည်သူမဆို မိမိပြုခဲ့သည့် ဝဋ်ကြွေးကိုတော့ မဆပ်ချင်၍မရ၊ ရှောင်လွှဲနေ၍မရ။ မကျေ ကျေအောင် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရမည်။ “သဒိသံ ပါကံဇနေတိ” တူညီသောအကျိုးကို ပြန်လည်ခံစားရ မည်မှာ မုချပင် ဖြစ်တော့သည်တကား။

FOR

“ ပဋိသန္ဓေနေ့စဉ်ကတည်းက ပါလာသော အချိန်ကိုက်
ပုံး(၃)လုံးကဲ့သို့ အချိန်တန်လျှင် ပေါက်ကွဲမည်ဖြစ်သော
အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေးတည်းဟူသော ကိုယ်တွင်းဘေး
(၃)မျိုးကိုတော့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မကာကွယ်နိုင်။ ”

တကယ်ဘေး

ဘေးအန္တရာယ်အသွယ်သွယ်ရှိ၏။ ရေဘေး၊ မီးဘေး၊ လေ
ဘေး၊ ရန်သူမျိုးငါးပါးဘေး...။ အချို့နိုင်ငံများတွင် ငလျင်
ဘေး...။ စစ်ဖြစ်နေသော နိုင်ငံများတွင် စစ်ဘေး စသည်ဖြင့်
များပြားလှသည်။

ကာကွယ်၍ရသော ဘေးများကိုလည်း ကြိုတင်သတိပေး
ကာကွယ်ကြရသည်။ နွေရာသီရောက်လာပြီ၊ မီးသတိပြု စသည်
ဖြင့်...။ ရောဂါဘယဘေးအန္တရာယ် မကျရောက်စေရန် ကာကွယ်
ဆေးထိုးခြင်း၊ ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်တို့ဖြင့် ပညာပေးခြင်း စသည်
ဖြင့်...။ မှန်ပါသည်။ ကာကွယ်ခြင်းသည် ကုသခြင်းထက်
ကောင်း၏။

ဘေးမသန်းဘဲ အေးချမ်းသောဘဝကို လိုချင်သူချည်း ဖြစ်
လိမ့်မည်။ သို့သော် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသဖြင့် ဘေး
ဥပါဒ်ကျရောက်လာပြီဆိုလျှင်လည်း သောကပရိဒေဝမီး တောက်
လောင်ရုံမှအပ ဘာမျှမတတ်နိုင်။ ထိုရောအခါမှ ဒုက္ခ ဒုက္ခကို
နားလည်သတိသံဝေဂ ရသွားသူတွေလည်းရှိ၏။

ဘေးဘယာကျော်သွားအောင်ဆိုပြီး ဘုရားအား ဗယာကြော်ကပ်၊ ဘုန်းကြီးအား ဗယာကြော်ဆွမ်းလောင်း၍ ယတြာချေသူများလည်းရှိ၏။ အချို့က ဗယာကြော်ကို အလယ်တွင် အပေါက်ကလေးဖောက်၍ ဘေးဘယာ ကျော်လည်း ကျော်၊ ကွင်းလည်း ကွင်းသွားအောင်ဆိုပြီး ပြုကြသေး၏။

ဒါနအမှုပြုရာတွင် ကံ၊ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သော ကမ္မဿကတာဉာဏ် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ရှုဆင်ခြင်သော ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ပြုခြင်းသည်သာ အမှန်ကန်ဆုံး ဖြစ်သည်။

ဗေဒင် ယတြာကိန်းခန်းများ ရောယှက်ပါဝင်နေသော ဒါနသည် ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြွက်ချေးရောသကဲ့သို့ဖြစ်သည်။ အကျိုးပေးအရာ၌လည်း အားနည်းသွားမည်။

တစ်ခါက အလွန်မှန်သည်ဆိုသော ဗေဒင်ဆရာကြီးတစ်ဦးသည် လူတစ်ယောက်အား ဥပစ္ဆေဒက မရဏရှိသည်ဟု ဟောလိုက်၏။ ထိုသူ အလွန်တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဆရာကြီးကို ယတြာချေပေးရန်ပြောသည်။ ဗေဒင်ဆရာအများစုသည် ဟောခထက် ယတြာနှင့် ပိုက်ဆံယူကြသည်။

သို့သော် ထိုဆရာကြီးသည် ထိုသူအား ယတြာချေမနေပါနှင့်။ ရတနာ(၃)ပါးကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ပါ။ ကောင်းသော အမှုများကိုပြုပါ။ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းထားပါ စသည်ဖြင့် ဆက်လုပ်ရမည့်အလုပ်များကို ပြောသည်။

ထိုသူ ဘဝင်မကျ။ ယတြာသာ တွင်တွင်ချေခိုင်းနေရာ

ဆရာကြီးက “ယတြာချေလို့ ခင်ဗျား ဒီဘဝ ဥပစ္ဆေဒကမရဏနဲ့ မသေဘူးထားဦး... နောင်ဘဝကျရင် ဒီဥပစ္ဆေဒမရဏနဲ့ပဲ သေဦးမှာပဲ။ ခံရမယ့်အတူတူ စောစောစီးစီးသာ ခံလိုက်ပါဗျာ”ဟု ပြောသည်။

ကိုယ်ပြုခဲ့သည့်ကံ ကိုယ်ပြုခဲ့သည့်ဝဋ်ကြွေး ဘယ်လောက် ယတြာကောင်းကောင်း ရှောင်လွှဲ၍ရမည်မဟုတ်။ တန်ခိုးအရာတွင် ဧတဒဂ်ရသော ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်သော်မှ ရှောင်လွှဲ၍မရ။

ယတြာဆိုရာ၌ အများအားဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများသာ ဖြစ်သည်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရာတွင် ဘေးဘယာကြောက်၍ လာဘ်လာဘမျှော်ကိုး၍ ပြုခြင်းသည် အနိမ့်စားကုသိုလ်သာ ဖြစ်မည်။

နေ့စဉ် ကုသိုလ်ကောင်းမှု မှန်မှန်ပြုနေသူများအတွက် ယတြာချေစရာမလို။ ဖြစ်ပေါ်လာသော အရာများသည် အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်နေစမြဲ။ ကံ၊ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သူတစ်ဦးအတွက် ယတြာသည် အပိုအလုပ်တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

ယတြာချေပါပြီ။ ညောင်ထောက်၊ တံတားခင်း၊ ရေလှူ၊ ပန်းလှူ၊ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်၊ သင်္ကန်းကပ် အားလုံး ကောင်းသည့် အလုပ်များ ဖြစ်သည်။ သရဏဂုံ တည်သူ၊ ရတနာသုံးပါး ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သူအား မကောင်းသောဘေးမှ ကင်းဝေးပုံ၊ သစ္စာတန်ခိုး ဂါထာတန်ခိုး ပရိတ်အကျိုးကြောင့် အန္တရာယ် အမျိုးမျိုးမှ ကင်းလွတ်ပုံများကို ဘုရားဟော ဇာတ်နိပါတ်တော်

များတွင်လည်း ဖတ်ရသည်။ လက်တွေ့သာခဏများလည်း ရှိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဗေဒင်ဆရာဟောမှ အရေးပေါ်မှ ယတြာ ချေခြင်းသည် ပစ္စက္ခဘေးအတွက်။ ဘုရားဟောနှင့်အညီ ကျင့်ကြံ နေထိုင်ခြင်းသည် သံသရာဘေးအတွက်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ဘဝစာ ယတြာချေနေမည့်အစား သံသရာတစ်လျှောက်လုံး အတွက် ယတြာချေကြပါစို့။ ယခုမှစ၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုကြပါစို့...။

သတိမထားမိ၍သာဖြစ်မည်။ လူတို့၏ အသက်သည် အား နည်းလှ၏။ နေ့စဉ် သေကြောင်းတရားများစွာနှင့် ဆက်ဆံနေရ သည်။ ဆေးရုံ၊ ရင်ခွဲရုံ...စသည့်နေရာများမှ စောင့်ကြည့်နေလျှင် သိနိုင်၏။ လမ်းသွားနေစဉ် ယာဉ်တစ်ခုခုတိုက်၍လည်း သေသွား နိုင်သည်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်ကြိုးပြတ်ကျ၊ သစ်ကိုင်းကျိုးကျ၍လည်း သေသွားနိုင်သည်။ ချော်လဲစဉ် ဦးခေါင်း ဒဏ်ရာရ၍လည်း သေသွားနိုင်သည်။ အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါကိုက်၍လည်း သေ သွားနိုင်သည်။

“အစားမတော် တစ်လုတ်” အစားမှား၍လည်း သေသွား နိုင်သည်။ အစားမှား၍လည်း သေသွားနိုင်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း မှ ကလိစာများ ဖောက်ပြန်၍လည်း သေသွားနိုင်သည်။ နှလုံး လေဖြတ်၍ ရုတ်တရက်သေသွားသူတွေ အများအပြားရှိ၏။

မြန်မာလို ဓာတ်ကြီး(၄)ပါး ဖောက်ပြန်၍လည်း သေသွား နိုင်သည်။ ကံစိတ်ဥတုအာဟာရ တစ်နည်းနည်းနှင့် ရောဂါဖြစ်၍

လည်း သေသွားနိုင်သည်။

ရုတ်တရက် ဒုက္ခပေးမည့်အရာများရှိသလို တစ်စုံစီဒုက္ခပေး မည့် လေထုညစ်ညမ်းမှု၊ အိုဇုန်းလွှာပေါက်မှု၊ ရေဒီယိုသတ္တိကြွမှု စသည့် မမြင်နိုင်သော သေမင်းတမန်များကလည်း တစ်မှောင့်။ ပြင်ပမှ ကျရောက်လာမည့်ဘေးများကား ချိန်ရွယ်ထားသော အဆိပ်လူးမြားများကဲ့သို့ ကြောက်စရာကောင်းလှပါဘိ။

ဘဝဆိုသည်မှာ အစဉ်အမြဲ ဖယောင်းလမ်း မဖြစ်နိုင်။ ခယောင်းလမ်းကိုလည်း လျှောက်လှမ်းကြရမည်။ ပန်းခင်းလမ်း အမြဲမဖြစ်နိုင်။ ဆူးငြောင့်ခလုတ်ပေါင်းများသော လမ်းကိုလည်း လျှောက်လှမ်းကြရမည်။ ထိုအခါ ဆူးစူးမည်။ ငြောင့်ထိုးမည်။ ခလုတ်တိုက်မိမည်။ ခလုတ်ထိက အမိတကြမည်။

“ကိုယ်မချီ အမိသော်လည်း သားတော်ခဲ” ဆိုသော ဆိုရိုး စကားရှိသည်။ မိခင်သည် အတိဒုက္ခရောက်နေချိန်တွင် မိမိသား သမီးကိုပင် မငဲ့မထောက်နိုင် ဖြစ်ရသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က “ရဟန်းတို့...ပုထုဇဉ်တို့ပြောနေကြ သည့် သားနှင့်အမိ အချင်းချင်းမကယ်နိုင်သော ဘေး(၃)မျိုးရှိ၏။ အဘယ်(၃)မျိုးနည်းဆိုသော် မိအကြီးအကျယ်လောင်သောအခါ ရွာများ၊ မြို့များ လောင်ကျွမ်းကုန်၏။ ထိုအခါမျိုး၌ အမိကလည်း သားကိုမတွေ့နိုင်။ သားကလည်း အမိကိုမတွေ့နိုင်။ နောက်တစ် မျိုးကား မိအကြီးအကျယ် ရွာသောအခါ ရေကြီး၍ ရွာများ၊ မြို့များ မျောပါကုန်၏။ ထိုအခါမျိုး၌ အမိကလည်း သားကို မတွေ့နိုင်။ သားကလည်း အမိကိုမတွေ့နိုင်။ နောက်တစ်မျိုး

ကား တောပုန်းဓားပြတို့ ထကြွသောင်းကျန်းသောအခါ လူတို့သည် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ထမ်းရွက်၍ဖြစ်စေ၊ လှည်းဖြင့်ဖြစ်စေ သယ်ဆောင်ကာ ထွက်ပြေးကြရ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ အမိကလည်း သားကိုမတွေ့နိုင်။ သားကလည်း အမိကိုမတွေ့နိုင်။ ထိုသို့သော ဘေး(၃)မျိုးကို သားနှင့်အမိ အချင်းချင်းမကယ်နိုင်သောဘေးဟု ဆိုကြ၏။”

ရဟန်းတို့...ပုထုဇဉ်က သားနှင့်အမိ အချင်းချင်းမကယ်နိုင်သောဘေးဟု ဆိုကြသော ထိုဘေး(၃)မျိုးတို့သည် သားနှင့်အမိ အချင်းချင်းကယ်နိုင်သောဘေးများဖြစ်သည်။ မီးအကြီးအကျယ် လောင်သောအခါ တစ်ခါတစ်ရံ အမိသည် သားကို၊ သားသည် အမိကိုတွေ့နိုင်သည်။ မိုးအကြီးအကျယ်ရွာ၍ ရေကြီးသောအခါ ၌လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အမိသည် အိုးမှောက်၍ဖြစ်စေ၊ တုံးတို တုံးစကိုတွယ်၍ဖြစ်စေ မျောနေသောသားကို တွေ့နိုင်သည်။ သားကလည်း အမိကိုတွေ့နိုင်သည်။ တောပုန်းဓားပြ ထကြွသောင်းကျန်းသောအခါ၌လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အမိသည် သားကို တွေ့နိုင်သည်။ သားကလည်း အမိကိုတွေ့နိုင်သည်။

ရဟန်းတို့...သားနှင့်အမိ အချင်းချင်း မကယ်နိုင်သောဘေးတို့ကား...

၁။ အိုခြင်း ဇရာဘေး ၂။ နာခြင်း ဗျာဓိဘေး (၃) သေခြင်း မရဏဘေးဟူသော ဤဘေး(၃)မျိုးဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့... အမိသည် သားအိုမင်းသည်ကို ငါအိုမင်းမည်၊ ငါ့သား မအိုစေရဟု မကာကွယ်နိုင်။ သားကလည်း အမိကို ငါအိုမင်းမည်၊

ငါ့အမေ မအိုစေရဟု မကာကွယ်နိုင်။ အမိသည် သားနာဖျားသည်ကို ငါနာဖျားမည်။ ငါ့သား မနာဖျားစေရဟု မကာကွယ်နိုင်။ သားကလည်း အမိကို ငါ နာဖျားမည်၊ ငါ့အမေ မနာဖျားစေရဟု မကာကွယ်နိုင်။ အမိသည် သားသေသည်ကို ငါသေမည်၊ ငါ့သား မသေစေရဟု မကာကွယ်နိုင်။ သားကလည်း အမိကို ငါသေမည်၊ ငါ့အမေ မသေစေရဟု မကာကွယ်နိုင်။ ရဟန်းတို့... ဤ အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေး (၃)မျိုးသည် သားနှင့်အမိ အချင်းချင်း မကယ်နိုင်သော ဘေး(၃)မျိုးဖြစ်၏ဟု ဟောတော်မူခဲ့သည်။

စင်စစ် မီးဘေး၊ ရေဘေး၊ တောပုန်းဓားပြဘေး စသည့် ပြင်ပမှကျရောက်လာမည့်ဘေးများကား သားနှင့်အမိ အချင်းချင်း ကယ်နိုင်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် “ခလုတ်ထိမှ အမိတ” နိုင်သည်။ နာနာဘယတောဝါ နာနာရောဂတောဝါ နာနာဥပဒ္ဒဝတောဝါ အရက္ခဂဏှန္တဖြင့် ပရိတ်အရံအတားပြုနိုင်သည်။

သို့သော် ပဋိသန္ဓေနေစဉ်ကတည်းက ပါလာသော အချိန်ကိုက်ဗုံး(၃)လုံးကဲ့သို့ အချိန်တန်လျှင် ပေါက်ကွဲမည်ဖြစ်သော အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေးတည်းဟူသော ကိုယ်တွင်းဘေး(၃)မျိုးကိုတော့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မကာကွယ်နိုင်။

လေယာဉ်ပေါ်တွင် ချိန်ကိုက်ဗုံးတစ်လုံး ပါလာပြီဆိုလျှင် အားလုံး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်ကြရသည်။ ရှာကြဖွေကြ ပျာယာခတ်ကြသည်။ ဗုံးကွဲခါနီးနေပြီလား။ ဒုက္ခပါပဲ။ စက္ကန့်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်းသည် သေမင်းဆီသို့ တွန်းပို့ပေးနေသလို

၁၂၈ ❖ ဒေါက်တာဘမြင့် (မော်ကျွန်း)

ခံစားရသည်။ ဘဝဆိုတာ ဘာလဲ။ အချစ်ဆုံးအရာတွေ ပိုင်ဆိုင်
တာတွေ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ၊ ဂုဏ်တွေ၊ ခြပ်တွေ...ဒါတွေ ဒီအချိန်
မှာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူး။ ကတုန်ကယင် ထိတ်ထိတ်
လန့်လန့် ဖြစ်နေတဲ့သူတွေ။ သေတော့မယ့်ရုပ်တွေ။ သေခါနီး
မျက်နှာတွေဆိုတာ ဒါတွေနဲ့တူတယ်။ ငိုကြဲ ယိုကြဲ။ ပြေးကြဲ
လွှားကြဲ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြောက်လန့်တကြား ဖက်ထားကြ။
အို...တကယ့် ကမ္ဘာပျက်သလိုပါပဲ။ အခု လူတွေ ဘာမျှမဖြစ်
ကြပါလား။ ကိုယ်ထဲမှာ ချိန်ကိုက်ဗုံး(၃)လုံး ပါလာသည်။ အချိန်
စေ့လျှင် ကွဲတော့မည်။

သတိ...သတိ...။ သတိမမူ ဂူမမြင်။ ပျိုရွယ်ခြင်း မာန်ယစ်
နေသူများ။ ကျန်းမာခြင်း မာန်ယစ်နေသူများ...။ အသက်ရှင်
ခြင်း မာန်ယစ်နေသူများ။ မည်သို့ဆိုစေ ပျိုခြင်းသည် အိုခြင်း။
မာခြင်းသည် နာခြင်း။ ရှင်ခြင်းသည် သေခြင်းနှင့် နိဂုံးကမ္မတ်
အဆုံးသတ်ရမည်။ တကယ့်အရေး တကယ့်ဘေးကို မည်သို့
ရင်ဆိုင်ရမည်နည်း။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်သင့်ပါပြီ။

ငါနှင့်ရွယ်တူ၊ ငါ့အောက်လူ၊ ကြီးသူသေကြ
များလှပြီ၊ တကယ့်အရေး၊ တကယ့်ဘေး၊ ဘယ်သွေး
ဘယ်သား မကယ်ပြီ။ မသေရခင်၊ သွားလမ်းစဉ်၊
ကြိုတင်ပြင်သင့်ပြီ။ ဒါနသီလာ၊ ဘာဝနာ၊ လမ်းသာ
ထွင်လိမ့်မည်။

“ မိုးခြိမ်းသံကြားရသည်။ တိမ်ညိုတိုက်ထဲမှာ လျှပ်စီးလက်သွားသည်။ ကလေးတွေ အော်ဆိုကြသည်ကို သတိရမိသည်။ “ ကမ္ဘာစည်ကြီးတီးလိမ့်မည်။ မျက်နှာမည်းကြီး ငိုလိမ့်မည်။ ပုန်းသောသူများ ပေါ်လိမ့်မည်။ သေသောသူများ ရှင်လိမ့်မည်။ ” မိုးချန်းသည်ကို ကမ္ဘာစည်ကြီးတီးသည်။ ကမ္ဘာစည်ကြီးတီးလို့ မိုးတွေရွာ ဖားကလေးတွေ ထွက်လာ မြက်ပင်လေးတွေ ရှင်သန်လာသည်။

ယခုလည်း မဟာစည်ကြီးတီးလို့ အဝိဇ္ဇာမိုးမှောင်ကြီး ပျောက်ကွယ် ဝိပဿနာဉာဏ်မဂ် ဉာဏ်တွေပေါ်လာ၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ ရှင်သန်လာမည်မှာ ကော်နီမုချပင် ဖြစ်တော့သည်တကား...။ ”

မဟာစည်ကြီး တီးလိမ့်မည်

သဘောတရားနှင့် တရားသဘော။ သဘောတရားကား တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အယူအဆ သို့မဟုတ် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၏ ခံယူချက်။ မှန်ချင်လည်းမှန်မည်။ မှားချင်လည်းမှားမည်။ တရားသဘောကား ထိုသို့မဟုတ်။ ဓမ္မနိယာမဟုတ်သည့်အတိုင်း အပြုမှန်ကန်တည့်မတ်သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ မျက်နှာမလိုက်။ စကြဝတေး မန္တုတ်မင်းအစ သူဌေး သူကြွယ်အလယ် ဒွန်းစဏ္ဍား အဆုံး မည်သူမျှ သေခြင်းတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျလျှင် မုချသေရမည်။ ဤကား သေခြင်းတရား၏ မှန်ကန်တည့်မတ်သောသဘော။ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးသော ရုပ်တရား၏ မှန်ကန်တည့်မတ်သောသဘော။

“တရားရှာကိုယ်မှာတွေ့”ဆိုသောစကား ရှိသည်။ စိတ်စေတသိက် ရုပ်စသည့် အရှုခံ ပရမတ္ထတရားများသည် အထက်ဆံဖျား အောက်ခြေဖဝါး ပတ်ချာလည် အရေပြားဖြင့် ဝန်းရံပိုင်းခြားအပ်သော အလျားတစ်လံ၊ ဗြက်တစ်တောင် အမြင့်တစ်ထွာခန့်ရှိသော ဤခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင်ပင်ရှိသည်။ ဝေးဝေးလံလံ ရှာစရာမလို။ သို့သော် ရှာပုံရှာနည်းတော့ လိုသည်။

အောင်ဇေယျလမ်းတစ်လျှောက် မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်လိုက်လျှင် တွေ့ပါပြီ။ မုခ်ဦးနှင့်စည်ကြီး။ ပြီးတော့ ဗိမာန်ကြီး။ နာမည်အပြည့်အစုံပြောရလျှင် မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့ မဟာစည်သာသနာ့ရိပ်သာတရားစခန်း ဖွင့်လှစ်ထားသော ဝေဇယန္တာသာသနာ့ဗိမာန်တော်ကြီး။ ငွေကျပ် သိန်း(၇၀)ကျော်တန် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော အဆောက်အအုံ တာဝတိံသာနတ်ပြည် သိကြားမင်းစံရာ ဝေဇယန္တာပြာသာဒ်အလား အောက်မေ့ရသည်။

မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့ ဘုရားကြီးတိုက် သာသနာ့ရိပ်သာ မဟာစည် ကမ္မဋ္ဌာနစရိယ ဆရာတော် ဦးပရမ...။ ထူးခြားသည်က ကြည်လင်ပြတ်သား ဩဇာပြည့်ဝလှသော အသံတော်...။ ဆရာတော်၏တရားကို (၁၅)လမ်း ကမ်းနား သံပုံစေတီ ဗုဒ္ဓပူဇနီယပွဲတော်တုန်းက နာဖူးပါသည်။ တစ်ပုဒ်တည်းနှင့် စွဲသွားသည်။ ဆရာတော်၏ အသံတော်ကို ကြားရလျှင် အမြဲတမ်းရပ်၍နာမိသည်။ နောက်မှ သတိရသည်။ ဘာပြုလို့ စွဲလမ်းနေပါလိမ့်။ ကြားရင် ကြားတယ်လို့ပဲ မှတ်ရမှာပေါ့။

အလွန် အပင်ပန်းခံသော ဆရာတော်။ သာသနာ့ဗိမာန်ကြီး

ဆောက်လုပ်စဉ်က ကျန်းမာရေးအတော်မကောင်းဖြစ်လိုက်သည်။ အဆုတ်ဆေးများသောက်၍ နုံးချည့်နေသည်။ သို့သော် အနားမယူ။ တရားဟောသည်။ တရားပြသည်။ တရားစစ်သည်။ ယောဂီများ တရားကောင်းကောင်း အားထုတ်နိုင်ရန် ဘာမျှလိုလေသေးမရှိအောင် စီမံဆောင်ရွက်သည်။ ဆောက်လက်စ သာသနာ့ဗိမာန်ကြီးကိုလည်း နေ့စဉ်သွားကြည့်သည်။ ဒီဗိမာန်ကြီးပြီးသွားလျှင် ယောဂီများ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း တရားထိုင်နိုင်တော့မည်။ ဆရာတော်၏ စေတနာ။ ကြည်ညိုစရာကောင်းလှပါဘိ။

ဗိမာန်ကြီးပြီးတော့လည်း တောင်ဘက်တွင် ဆွမ်းစားဆောင်။ ငွေကျပ် သိန်း ၂၀ ကျော် တန်ဖိုးရှိသည်။ ပြီးတော့ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး ယောဂီဆောင်များ ဆောက်လုပ်ဦးမည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် ဘွားခနဲ ဘွားခနဲပေါ်လာသော အဆောက်အအုံများ။ နတ်သိကြားများ ဖန်ဆင်းလိုက်လေရော့သလား။

ယခု သင်္ကြန်တွင် (၇)ရက်တရားစခန်းပြီးလျှင် ဝါတွင်း ၂ လခွဲ တရားစခန်း၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၁ ရက်နေ့မှ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့အထိ ယောဂီများ နေရေး၊ စာရေး ဘာမျှပူစရာမလို။ ပလိဗောဓ ရှိစရာမလို၊ ကြောင့်ကြစိုက်စရာ မလို။ တရားထိုင်မည်ဆိုလျှင် အားလုံး ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်။

ကြုံတောင့်ကြုံခဲ သာသနာမှာ လူဖြစ်သော်လည်း လူဖြစ်ရကျိုးမနပ်သောသူများ ရှိသည်။ နိုင်ငံခြား ခဏခဏသွားပူးသော သူတစ်ဦးက ပြောသည်။ ဘိုးရင်း(၇၄၇)လေယာဉ်ကြီး စီးဖူးလျှင် လူ့ဘဝကြီးမှာ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပါပြီဟု ဆိုသည်။ ဤသည်ကား

သူ့အယူအဆ။ ကျွန်တော်အယူအဆပြောရလျှင် တရားစခန်းဝင် ပြီး ဉာဏ်စဉ်နာနိုင်သောအဆင့်သို့ ရောက်လျှင် လူဖြစ်ရကျိုး နပ်ပါပြီ။ သို့သော် ဤနေရာမှာတွင် ရပ်ထား၍မရပါ။ ဆက်လုပ် ရမည်။ ဉာဏ်စဉ်နာတာပဲ ရှိသေးသည်။ သုတမယ၊ စိန္တာမယ၊ ဘာဝနာမယ အဆင့်ဆင့် တက်လှမ်းရဦးမည်။

တစ်နေ့က ဆရာတော် နေမကောင်းဖြစ်သည်ဆို၍ ဆရာ တော်ကိုလည်းဖူးရင်း သာသနာ့ဗိမာန်သို့ ရောက်သွားသည်။ သင်္ကြန်တွင်း တရားစခန်းချိန်ဖြစ်သည်။ ဆရာတော် အားနည်း နေသည်။ မနက်အစောကြီးထရ။ ညဉ့်နက်မှကျိန်းရ။ ဗိမာန်ကြီး တစ်ခုလုံး တရားထိုင်သူတွေနှင့် ပြည့်နေသည်။ ဒုလ္လဘရဟန်း၊ သာမဏေ၊ သီလရှင်၊ ယောဂီ၊ စုစုပေါင်း (၄၀၀)ခန့် အပ်ကျသံ ပင် ကြားနိုင်လောက်အောင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လှသည်။ ဖောင်း တယ်-ပိန်တယ်-ထင်ရှားသောရုပ်ကိုရှုရမည်။ ဒိဋ္ဌေဒိဋ္ဌ မတ္တံ မြင်...မြင်ကာမျှ၊ ကြား...ကြားကာမျှ။ ရှေ့ဆက်မလိုက်ရ။

“ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်”ကို ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ ဆရာဝန်ဆိုတော့ ဆေးပညာအမြင်နဲ့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။ ယခု လူတွေ ရိုးရိုးတန်းတန်းအချိန် အသက်ရှုနေကြသည်မှာ အဆုတ် တစ်ခုလုံး လေမပြည့်။ လေမရောက်သော အဆုတ်၏နေရာများ ကျန်ရှိနေသေးသည်။ ဝမ်းဗိုက်ပေါ် လက်ကလေးတင် ဖောင်း အောင်ရှုလိုက်တော့ အဆုတ်တစ်ခုလုံး လေပြည့်သွားပြီး ကာဗွန် ဒိုင်အောက်ဆိုက်ဓာတ်နှင့် အောက်စီဂျင်ဓာတ်တို့ အဆုတ်ထဲတွင် လဲလှယ်ကြပြီး ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက်ပါသောလေကို ရှုထုတ်

လိုက်ပြီး အောက်စီဂျင်ဓာတ်သည် သွေးမှတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံး သို့ ပျံ့နှံ့သွားပြီး ဦးနှောက်တွေ ကြည်လင်သွားသည်။ ဟဒယ ဝတ္ထုထဲရှိသွေးတွေ ကြည်လင်သွားပြီး စိတ်စေတသိက် စိတ္တဇ ရုပ်တွေ ကြည်လင်သွားပြီ။ ရေတွေနောက်နေတော့ ရေအောက်မှာ ရှိသည့် ရေမှော်လေးတွေ၊ ငါးလေးတွေ၊ ကျောက်စရစ်ခဲလေး တွေကို မတွေ့ရ။ ရေကြည်သွားတော့ တွေ့ရပါပြီ။ ထိုနည်း၎င်း ပါပဲ။ ခဏိကသမာဓိဆိုသော အကြည်ဓာတ်ကလေး အတည်ငြိမ် ဓာတ်ကလေးကို ရတော့ ဖောင်းတာက ရုပ်၊ ပိန်တာက ရုပ်၊ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်ဆိုတာကို သိနေတာက နာမ်။ အမှန် တကယ်ရှိနေသော တရားသဘောလေးက နှစ်ခုတည်းပါလား။ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်။

တရားထိုင်သူများကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်အားကျမိသည်။ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေလည်း ပါသည်။ ရုံးဝန်ထမ်းတွေ လည်းပါသည်။ ဈေးသည်တွေလည်းပါသည်။ အဘိုးကြီး အဘွား ကြီးတွေကတော့ ထားပါတော့။ သည်လူငယ်တွေက ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ။ သင်္ကြန်မှာ ငွေဖလားနှင့် ရေမကစားကြဘူးလား။ နှစ်သစ်ကူးမှာ ချစ်ဦးနှင့် မပျော်မြူးကြဘူးလား။ ပိတောက်ပန်း တွေကို ချစ်သက်သေ မတိုင်တည်ကြတော့ဘူးလား။

ယခုခေတ်လူငယ်တွေ အလွန်တော်ကြသည်။ လေးစားစရာ ကောင်းသည်။ အမှန်ဆိုရလျှင် ဘာဝနာအမှုကို ငယ်စဉ်ကတည်း က အခြေခံယူထားရမည်။ တရားထိုင်သော ကျောင်းသူ ကျောင်း သားများ ဉာဏ်ကောင်းကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်တုန်းက

ဆရာဝန်လှိုင်း ရောက်လာသူများတွင် မဟာစည်ရိပ်သာ၌ တရား မှန်မှန်ထိုင်နေသူများပါသည်။ စိတ်ငြိမ်သည်။ ကြာကြာထိုင်နိုင် သည်။ စာကြာကြာကြည့်နိုင်သည်။ စဉ်းစားဝေဖန်နိုင်သည်။ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာနိုင်သည်။ တမတော်ဘဲရှိပါတော့မလား။

မနက်က သင်္ကြန်မိုးရွာသည်။ ပီတောက်တွေပွင့်တော့မည်။ ရင်တွေခုန်လာသည်။ ဘောလုံးကွင်းဘက်မှ ဝေဝဲတိုက်ခတ်လာ သော မိုးသက်လေညင်းက အေးမြလှပါတိ။ တရားထိုင်နေသော ယောဂီများကိုကြည့်၍ နောက်ဆုံးတန်း တံခါးဝနားမှာ ထိုင်ချ ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။ ရှေ့ဘက်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာတော်ကို ပူးတွေ့ရသည်။ ယခုပဲ အကြောဆေးလွှတ်ပြီး သည်။ ယခုပဲ ယောဂီများကို လိုက်လံစစ်ဆေး ကြည့်ရှုနေသည်။

အပင်ပန်းခံသော ဆရာတော်။ ကြည့်ညိုပြီးရင်း ကြည့်ညို ရင်း ဖြစ်ရသည်။ နေရာလွတ်တစ်ခုတွင် ထိုင်ချပြီး ဆရာတော် အား လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးကန်တော့လိုက်မိပါတော့သည်။ “တပည့် တော်တို့ ကုသနေသည်မှာ လက်ရှိပစ္စက္ခဘဝတွင် ခံစားနေရသော အပယ်ကရောဂါများပါဘုရား။ အရှင်ဘုရားတို့ ကုသနေသည်မှာ သံသရာတစ်လျှောက် ဒုက္ခပေးလာသော ကိလေသာ နူနာရောဂါ ဆိုးကြီးပါဘုရား”

တရားဖြုတ်တော့လည်း အားလုံးငြိမ်ငြိမ်သက်သက်။ လမ်း လျှောက်သည်ကအစ လူနာကြီး လူမမာကြီးများကဲ့သို့ နှေးနှေး ကန်ကန် လေးလေးလံလံ အချိုးတွေအားလုံး ပြောင်းနေကြပါ ပေါ့လား။ ငြော်...သည်လိုပုံ သည်လိုချိုး သည်လိုမျိုးနှင့် မိုး

ချုပ်ခဲ့ရသော ဘဝပေါင်းက မရေနိုင် မတွက်နိုင်။ ဘုရားအဆူဆူ ချွတ်လို့မှ မကျွတ်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ယခုလိုအချိုးပြောင်းနေ သည်မှာ သဘာဝကျလှသည်။ ငြော်...ကျွတ်ချိန်နီးပါပြီ။ ကျွတ် ချိန်နီးပါပြီ။

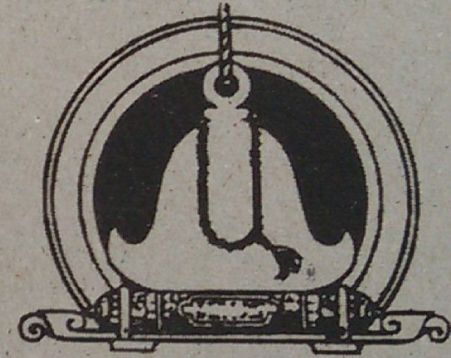
အပြင်ဘက်တွင် မိုးတွေညိုနေသည်။ ခဲသားရောင် တိမ် တိုက်ကြီးက အလွမ်းဓာတ်ခံရှိသူကို လက်ယပ်ခေါ်နေသည်။ မိုးတွေညိုရင် မျက်ရည်စို့ချင်လာသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အုံ့ဆိုင်လာသည်။ အချစ်မိုး ဘယ်တော့ရွာမှာလဲ၊ ဘာမျှမဟုတ် ပါ။ ရသမြောက်အောင် ခံစားကြည့်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ချစ် တယ်၊ ကြိုက်တယ်၊ လွမ်းတယ်၊ ဆွေးတယ်ဆိုသော ဝေဒနာတွေ ပေါ်လာသည်။ မြင်...မြင်ကာမျှတွင် ရပ်မထားဘဲကိုး။ ဖဿ ပစ္စယာ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ၊ တဏှာပစ္စယာ ဥပါ ဒါနံ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်တော့သည်။

မိုးခြိမ်းသံကြားရသည်။ တိမ်ညိုတိုက်ထဲမှာ လျှပ်စီးလက် သွားသည်။ ကလေးတွေ အော်ဆိုကြသည်ကို သတိရမိသည်။ “ကမ္ဘာစည်ကြီး တီးလိမ့်မည်။ မျက်နှာမည်းကြီး ငိုလိမ့်မည်။ ပုန်းသောသူများ ပေါ်လိမ့်မည်။ သေသောသူများ ရှင်လိမ့်မည်။” မိုးချုန်းသည်ကို ကမ္ဘာစည်ကြီးတီးသည်။ မိုးတိမ်တိုက်မည်းမည်း ထဲမှ မိုးရွာချသည်ကို မျက်နှာမည်းကြီးငိုသည်။ ဖားလေးများ ခုန်ပေါက်ထွက်လာသည်ကို ပုန်းသောသူများ ပေါ်သည်။ မြက် ပင်လေးများ ပေါက်လာသည်ကို သေသောသူများ ရှင်သည်ဟု စကားထာဝက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၃၈ ❖ ဒေါက်တာဘမြင့် (မော်ကျွန်း)

ကမ္ဘာစည်ကြီးတီးလို့ မိုးတွေရွာ ဖားကလေးတွေ ထွက်လာ
မြက်ပင်လေးတွေ ရှင်သန်လာသည်။

ယခုလည်း မဟာစည်ကြီးတီးလို့ အဝိဇ္ဇာမိုးမှောင်ကြီး
ပျောက်ကွယ် ဝိပဿနာဉာဏ်မဂ်ဉာဏ်တွေ ပေါ်လာ၊ ဖိုလ်ဉာဏ်
တွေ ရှင်သန်လာမည်မှာ ဧကန်မုချပင် ဖြစ်တော့သည်တကား...။

“ လောဘကို ဒါနဖြင့်သတ်ရ၏။ ဒေါသကို သီလ
ဖြင့် သတ်ရ၏။ မောဟကို ဘာဝနာဖြင့် သတ်ရ၏ဟု ဆိုထား
ရာ ဒါန သီလ ဘာဝနာအမှုကိုပြုခြင်းသည် အကုသိုလ်ကို
နှုတ်၍ ကုသိုလ်ဆက်ခြင်း၊ အကုသိုလ်ကို ပယ်၍ ကုသိုလ်ကို
သယ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ”

နှုတ်သည် ဆက်သည် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်

ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းကား ကွေ့ကွင်းနောက်ဆုံး
ရှိချေ၏။ သေကွဲ၊ ရှင်ကွဲ၊ မုန်းလို ကွဲ၊ ချစ်လျက်နှင့်ကွဲ စသည်
ဖြင့် ကွဲကွာခြင်းအမျိုးမျိုးရှိ၏။

ယာယီခွဲခွာခြင်းများရှိသလို နောင်ပြန်မတွေ့နိုင်တော့သည့်
အပြီးအပိုင် ခွဲခွာခြင်းများလည်း ရှိ၏။ လောကထုံးစံ ခွဲခွာ
ခါနီးတွင် နှုတ်ဆက်ကြရ၏။ ချစ်သူခင်သူများကို မည်သူခွဲခွာချင်
ပါအံ့နည်း။ မည်သူနှုတ်ဆက်ချင်ပါအံ့နည်း။

မည်သူမဆို တစ်ချိန်ကျလျှင်တော့ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပြီး
အပြီးအပိုင် ခွဲခွာကြရမည်။ နှုတ်ဆက်ချင်သော်လည်း နှုတ်ဆက်
ကြရမည်။ ထိုအချိန်ကား တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ နီးလာချေပြီ။
နှုတ်ဆက်လျှင် ငိုကြရတော့မည်တကား။

လူရယ်လို့ဖြစ်လာလျှင် ကောင်းသောအမှုကိုလည်း ပြုလုပ်မည်။ မကောင်းသောအမှုကိုလည်း ပြုလုပ်မိမည်။ ကောင်းသောအမှုပြုလျှင် ကုသိုလ်၊ မကောင်းသောအမှုပြုလျှင် အကုသိုလ်ဟု သတ်မှတ်၏။

ရုပ်နှင့်နာမ် ပေါင်းစပ်ထားသော ဤခန္ဓာကိုယ်၊ ရုပ်တရားသည် မသိတတ်။ နာမ်တရားက သိတတ်သည်။ ရုပ်ကို “အကန်း” နှင့်တူသည်။ နာမ်ကို “အကျိုး” နှင့်တူသည်ဟု ဥပမာပေးထား၏။ နှစ်ဦးပေါင်းစပ်မှ လိုရာခရီးသွား၍ရသည်ဟု ဆိုလို၏။ ရုပ်တရားကပြုလုပ်သော အလုပ်တစ်ခုကို စိတ်စေတသိက်ဆိုသော နာမ်တရားက ကြိုးကိုင်ထား၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် “စိတ်ထားတတ်မှ မြတ်သည်” “စိတ်သာရှင်စော ဘုရားဟော” စသည်ဖြင့် ဆိုကြသည်။

စိတ်သည် မကောင်းမှု၌ မွေ့လျော်သည်။ ပုထုဇေလူသားများအနေဖြင့် ကုသိုလ်စိတ်နှင့် အကုသိုလ်စိတ် ၂ ပါးအနက် အကုသိုလ်စိတ်က အဖြစ်များမည်။ အကုသိုလ်စိတ်ဆိုရာ၌ လောဘအခြေခံသောစိတ်၊ ဒေါသအခြေခံသောစိတ်နှင့် မောဟအခြေခံသောစိတ်ဟူ၍ ၃ မျိုးရှိ၏။ အဘိဓမ္မာနည်းအရ လောဘမူစိတ် ၈ ပါး၊ ဒေါသမူစိတ် ၂ ပါးနှင့် မောဟမူစိတ် ၂ ပါး စုစုပေါင်း အကုသိုလ်စိတ် ၁၂ ပါးရှိ၏။

ဤလောဘ (လိုချင်မှု)၊ ဒေါသ(ခက်ထန်မှု)၊ မောဟ (အမှန်ကို မသိမှု)ဟူသော ဆရာကြီး ၃ ဦးကြောင့် လူသားများ မကောင်းမှုအမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်ကြ၏။ ခိုးကြ၊ ဆိုးကြ၊ တိုက်ကြ၊

ခိုက်ကြ၊ သတ်ကြ၊ ဖြတ်ကြ၏။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် အသေးအဖွဲ့ စကားများ ရန်ဖြစ်ရာကအစ နိုင်ငံအချင်းချင်း စစ်တိုက်ရသည်အထိ ဤလက်သည် တရားခံ ၃ ဦးကြောင့်ဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓဝါဒ အကျဉ်းချုပ်ကို ပြောပါဆိုလျှင် လောဘကုန်ရေး၊ ဒေါသကုန်ရေး၊ မောဟကုန်ရေးသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် ဤအကုသိုလ် ရေသောက်မြစ် ၃ ခုကို နုတ်ပစ်ရေး ကြိုးစားရမည်။

အကုသိုလ်၏ ဆန့်ကျင်ဘက်သည် ကုသိုလ်ဖြစ်၏။ လောဘ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အလောဘ ဒေါသ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အဒေါသ မောဟ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အမောဟဟူသော ကုသိုလ်စိတ် ၃ မျိုးကို မွေးမြူရမည်။ ကုသိုလ်ရေသောက်မြစ်ကို ဆက်လက်ရှင်သန်စေရမည်။

ကုသိုလ်အလုပ်ဆိုလျှင် ဒါန သီလ ဘာဝနာ ဤ ၃ မျိုးကို စဉ်းစားမိကြမည်။

စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်းသည် မိမိ ရှာဖွေစုဆောင်းထားသော ပစ္စည်းဥစ္စာများအပေါ်၌ လိုချင်တပ်မက်မှု လောဘကို ခဝါချမှုပင်ဖြစ်သောကြောင့် ဒါနကို အလောဘဟု တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုနိုင်သည်။

သီလဆောက်တည်ထားသူသည် ၅ ပါး၊ ၈ ပါး၊ ၉ ပါး စသော သီလတို့ကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းမှု ကင်းစင်၍ ပကတိ တည်ငြိမ်လျက် ရှိပေမည်။ နဝင်္ဂသီလဆိုလျှင် မေတ္တာဆိုသော အဒေါသ

စေတသိက်ကို အထွတ်တပ်ထား၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် သီလ အရာ၌ အဒေါသကို တရားကိုယ်မှတ်ယူနိုင်သည်။

ဘာဝနာအရာ၌ သမထနှင့် ဝိပဿနာတို့၌ ဉာဏ်ဟူသော အမောဟစေတသိက် အမြဲယှဉ်လျက် ရှုမှတ်ပွားများနေရမည်ဖြစ် ရာ အမောဟကို တစ်နည်းအားဖြင့် ကောက်ယူနိုင်သည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဒါန သီလ ဘာဝနာကို အလောဘ အဒေါသ အမောဟဟု တရားကိုယ် အသီးသီး မှတ်ယူနိုင်သေး သည်။

လောဘကို ဒါနဖြင့်သတ်ရ၏။ ဒေါသကို သီလဖြင့်သတ် ရ၏။ မောဟကို ဘာဝနာဖြင့် သတ်ရ၏ဟု ဆိုထားရာ ဒါန သီလ ဘာဝနာအမှုကိုပြုခြင်းသည် အကုသိုလ်ကိုနုတ်၍ ကုသိုလ် ဆက်ခြင်း၊ အကုသိုလ်ကိုပယ်၍ ကုသိုလ်ကို သယ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော် ၂၄ ပစ္စည်း၌ ပထမဆုံး ပစ္စည်းဖြစ် သော ဟေတုပစ္စည်းဆိုသည်မှာ လောဘ ဒေါသ မောဟဟူသော အကုသိုလ်ဟိတ် ၃ ပါးနှင့် အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ ဟူသော ကုသိုလ်ဟိတ် ၃ ပါးပင်ဖြစ်၏။ ထိုအခြေခံ အကြောင်း တရား ဟိတ် ၆ ပါးသည် ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို ရေသောက်မြစ် သဖွယ် ကျေးဇူးပြုနေပါသည်။

ဤနေရာတွင် အလျဉ်းသင့်၍ ရေးလိုသည်မှာ လောကီ လူသားများ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုကြရာတွင် “ဉာဏ်ပါသော ကုသိုလ်” နှင့် “ဉာဏ်မပါသော ကုသိုလ်” ဟူ၍ ၂ မျိုးရှိ၏။

ဥပမာ ဒါနအမှုပြုရာတွင် ကံ,ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည် သော “ကမ္မဿကတာဉာဏ်”ဖြစ်စေ၊ လူသူ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့အပေါ်၌ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ လက္ခဏာရေး ၃ ပါးတင် ရှုဆင်ခြင်သော “ဝိပဿနာဉာဏ်”ဖြစ်စေပါမှသာလျှင် “တိဟိတ်ကုသိုလ်”မည်၏။ အလောဘ အဒေါသအပြင် အမောဟ ဟူသော ဉာဏ်ပါဝင်သောကြောင့် တစ်နည်းအားဖြင့် ကုသိုလ် ဟိတ် ၃ မျိုးနှင့် ယှဉ်သောကြောင့် တိဟိတ်ကုသိုလ်ဟု ခေါ်၏။

ကမ္မဿကတာဉာဏ်၊ ဝိပဿနာဉာဏ် မပါလျှင်ကား ဒွိဟိတ်ကုသိုလ်မည်၏။ အလောဘ အဒေါသ ၂ မျိုးသာပါသော ကုသိုလ်၊ ဉာဏ်ဟူသော အမောဟ မပါသော ကုသိုလ်မျိုးဖြစ်၏။

တိဟိတ်ကုသိုလ်မျိုး ပြုမှသာလျှင် ပုဋိသန္ဓေပညာပါသူ တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုသော အကျိုးတရားရရှိမည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှသာ တရားအားထုတ်ပါက ဈာန်မဂ်ဖိုလ်ဟူသော တရားထူးများကို ရရှိမည်။ ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကား မည်မျှပင် တရားအားထုတ် စေကာမူ တရားထူး မရနိုင်ချေ။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရာတွင် ကမ္မဿက တာဉာဏ်ဖြစ်စေ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်စေ ပါရန်အရေးကြီး၏။ အပါယ်ဘုံသားများကား ကုသိုလ်ဟိတ် လုံးဝမပါ။ ထို့ကြောင့် အဟိတ်တိရစ္ဆာန် စသည်ဖြင့် သုံးနှုန်း၏။

ရခဲလှသော လူ့ဘဝတွင် အသက်ရှည်ခြင်း၊ အဆင်းလှခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း၊ ခွန်အားကြီးခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာကြီးခြင်း စသည့် အကျိုးတရားများ ရရှိစေရန် ဒါန သီလ ဘာဝနာအမှုကို ပြုကြ

၁၄၆ ❖ ဒေါက်တာဘမြင့် (မော်ကျွန်း)

ရမည်။ ထိုသို့ပြုရာတွင်လည်း တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများဖြစ်စေရန် ဉာဏ်ပါသော ကုသိုလ်မျိုးပြုရန် အရေးကြီး၏။ သို့မှသာ လူချင်း တူတူ သူချင်းလှလှ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပေလိမ့်မည်။

သမုဒ္ဒရာ ရေပွက်ပမာ တစ်ခဏတာဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်သူ များ ဧည့်သည်ဆန်ဆန် လူ့ဘုံလောကသို့ အလည်ရောက်လာ သူများအနေဖြင့် အချိန်တန်လျှင် အိမ်ပြန်ကြရမည်။ အိမ်ပြန် လျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူများကို နှုတ်ဆက်ကြရမည်။ မည်သည်ကို နှုတ်၍ မည်သည်ကိုဆက်ပြီး မည်သို့နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ကြရမည် နည်း။ မခွဲခွာခင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရန် လို၏။

မလွဲသာ ခွဲခွာရလျှင် အသည်းမနာစေရန် နှုတ်ဆက်စကား လက်ဆောင်ပါးလိုက်ရင်သည်ကား-

“လောဘကို နှုတ်ရမည်၊ အလောဘကို ဆက်ရမည်။ ဒေါသ ကို နှုတ်ရမည်၊ အဒေါသကို ဆက်ရမည်။ မောဟကို နှုတ်ရမည်၊ အမောဟကို ဆက်ရမည်။ နှုတ်သည်ဆက်သည် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ဦးမည်” ဟူ၍။

ဒေါက်တာဘမြင့် (မော်ကျွန်း)

ဒေါက်တာဦးဘမြင့်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

အဖ ဦးဘစော (တရားမဝန်ထောက်)၊ အမိ ဒေါ်ရွှေမြင့်တို့မှ (၂-၁-၁၉၅၈)တွင် မကွေးမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ မွေးချင်း ၈ ယောက် အနက် ၆ ယောက်မြောက်သားဖြစ်သည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် ပုသိမ် မြို့ အ-ထ-က(၂)မှ အလယ်တန်းအဆင့်ကို သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်၍ ရွှေတံဆိပ်ဆု ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲကို သုံးဘာသာ ဂုဏ်ထူးဖြင့် မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့ အ-ထ-က(၁)မှ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်ဆေးတက္ကသိုလ်(၂)မှ M.B.B.S. ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် ဧရာဝတီတိုင်း၊ ကျုံမင်းမြို့၌ ကိုယ်ပိုင် ဆေးကုဏဟာဖွင့်ရင်း စက်ရုံဓမ္မရိပ်သာဆရာတော် ဦးသုမန (ယခု အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ)ထံတွင် အဘိဓမ္မာများ သင်ယူခဲ့သည်။

၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် အစိုးရအဘိဓမ္မာနှင့် မစိုးရိမ် အဘိဓမ္မာစာမေးပွဲ များကို နှစ်ချင်းသုံးဆင့်လုံး ထူးချွန် ဧရာဝတီတိုင်း တစ်တိုင်းလုံး၌ တတိယဆု ရရှိအောင်မြင်ခဲ့သည်။

၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် အဘိဓမ္မာဂုဏ်ထူးဆောင် (ဋီကာကျော်) စာမေးပွဲကို မြန်မာတစ်ပြည်လုံး အမှတ်အများဆုံး (ဒုတိယ)ဆုဖြင့် ရရှိအောင်မြင်ခဲ့သည်။

၁၉၈၆ မှ ၁၉၉၂ ခုနှစ်အထိ လပွတ္တာမြို့နယ် အလယ်ရေကျော် ကျေးရွာတွင် ဆေးခန်းဖွင့်ခဲ့သည်။

၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့ သမဝါယမဆေးခန်း၌ တာဝန်ခံဆရာဝန်အဖြစ် ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ထိုနှစ်တွင် တိုင်းရင်းဆေး လေးဘာသာ စာမေးပွဲ အောင်မြင်၍ မြန်မာနိုင်ငံ တိုင်းရင်းဆေး ဆရာအသင်းဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြို့နယ်၌ တိုင်းရင်းဆေးဆရာအဖြစ် ဆင့်ပွားသင်တန်းများပေးခဲ့သည်။ မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့နယ် စစ်တုရင် အသင်းဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်၍ ဧရာဝတီတိုင်းပြိုင်ပွဲဆုများကို ၁၉၉၃ ခုနှစ်ကပင် ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်စာမေးပွဲကို ဧရာဝတီတိုင်း တစ်တိုင်းလုံး၌ နှစ်ချင်း ၃ ဆင့်အောင် ပထမဆုရရှိ၍ ငွေတံဆိပ်ချီးမြှင့်ခြင်းခံရသည်။

၁၉၉၃ ခုနှစ်မှစ၍ မြတ်ပန်းရင်ရုပ်စုံဓမ္မစာစောင်၊ ဓမ္မရတနာမဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ကဗျာနှင့် ဘာသာရေးဆောင်းပါးများ၊ တိုင်းရင်းဆေးပညာပေးဆောင်းပါးများကို ဒေါက်တာဘမြင့်(မော်ကျွန်း)ဟူသော ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့သည်။

အင်္ဂါရတ်ပညာဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများကို ဆရာဘ(မော်ကျွန်း) ဟူသော ကလောင်အမည်ဖြင့် နက္ခတ္တရောင်ခြည်မဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားခဲ့သည်။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် တိုင်းရင်းဆေးညီလာခံ (ရန်ကုန်)သို့ မြို့နယ်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တက်ရောက်ခဲ့သည်။

၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် (UNDP)၌ စရိတ်မျှပေး ကျန်းမာရေးဆေးဝါးစီမံချက် (CCSD Scheme project)၌ မြို့နယ်တာဝန်ခံ (Township Coordinator)အဖြစ် တစ်နှစ်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

ဆရာမကွယ်လွန်မီ ကဗျာဆောင်းပါး (၂၅)ပုဒ် ရေးသားခဲ့သည်။

ဆရာသည် (၈-၅-၂၀၀၃)တွင် ကွယ်လွန်၍ ဇနီးဒေါ်မြင့်မြင့် သန်းနှင့် မကွေးမြို့ဆေးတက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ကြားနေသော သားမောင်ရဲအောင်နှင့် သမီး မစုလတ်ဖြူတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။